

บทที่ 2

ภาคงานแปล บทนำภาคการแปล

หนังสือเรื่อง จักรวรรดิอเมริกัน : ผู้นำหรืออภิปาละระดับโลก (America as Empire : Global Leader or Rogue Power?) เขียนโดยจิม แกรริสัน เป็นงานเขียนประเภทวิจารณ์การเมืองที่น่าเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาและบทบาทผู้นำของสหรัฐอเมริกาบนเวทีโลก โดยผสมผสานกับการวิจารณ์เหตุการณ์ดังกล่าวตามทัศนะของผู้เขียนด้วยเหตุผล ข้อเท็จจริงและการอ้างอิงภูมิหลังทางประวัติศาสตร์การเมืองและศาสนา งานเขียนดังกล่าวจึงจัดว่าเป็นงานเขียนประเภททอรรถสาร ดังนั้น การถ่ายทอดข้อมูล เนื้อหาที่ปรากฏในงานเขียนต้นฉบับอย่างถูกต้องและทำให้ผู้อ่านงานแปลเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจนตรงกับที่ผู้อ่านต้นฉบับได้รับคือ เป้าหมายสำคัญของงานแปล ซึ่งผู้แปลเห็นว่า ทฤษฎีการแปลที่สามารถตอบสนองเป้าหมายดังกล่าวได้คือ ทฤษฎีการแปลความหมายเพื่อการสื่อสาร (Communicative translation) ของ Peter Newmark เนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวมุ่งทำให้ผู้อ่านงานแปลได้รับผลตอบสนองใกล้เคียงกับที่ผู้อ่านต้นฉบับได้รับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ กล่าวคือ ทฤษฎีการแปลความหมายเพื่อการสื่อสารจะยึดผู้อ่านงานแปลเป็นหลักโดยมุ่งตอบสนองผู้อ่านงานแปลในฐานะเป็นผู้ที่คาดหวังให้มีการถ่ายทอดข้อมูล เนื้อหาจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาและวัฒนธรรมของผู้อ่านงานแปลเท่าที่จะทำได้ แต่ผู้แปลจะยังคงเคารพและมุ่งรักษาข้อมูล เนื้อหาในต้นฉบับในฐานะที่เป็นฐานข้อมูลเพียงหนึ่งเดียวของงานแปล นอกจากนี้ทฤษฎีการแปลความหมายเพื่อการสื่อสารจะทำให้ภาษาแปลสั้นๆ ชัดเจน อ่านเข้าใจง่ายขึ้น และเป็นภาษาแปลที่เป็นธรรมชาติมากขึ้นด้วย (Newmark, 1981, p. 39)

นอกจากนี้ผู้แปลยังได้นำแนวคิดของโมนา เบเคอร์ (Mona Baker) มาใช้ในการปรับบทแปลด้วย โดยโมนา เบเคอร์ (2006, p. 10 - 21) กล่าวว่า ถ้าภาษาคือ ระบบการตั้งชื่อให้กับแนวความคิดที่เป็นสากล การแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งจะเป็นเรื่องที่ยากมาก แต่ทว่าจากหลักฐานจำนวนมากพิสูจน์ว่า ภาษาไม่ใช่ระบบการตั้งชื่อดังกล่าว เนื่องจากแนวความคิดของภาษาหนึ่งจะแตกต่างจากแนวความคิดของอีกภาษาหนึ่งอย่างสิ้นเชิง แต่ละภาษาจะให้ความหมายกับโลกแตกต่างกัน ซึ่งจะทำให้ภาษาเกิดความไม่เท่าเทียมกัน เช่น ความไม่เท่าเทียมกันในระดับคำหมายถึง ภาษาฉบับแปลไม่มีคำที่เท่าเทียมกับคำในต้นฉบับโดยตรง ประเภทและระดับของความไม่เท่าเทียมกันนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของความไม่เท่าเทียมกัน

ที่มีลักษณะต่างกันจะใช้กลยุทธ์ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น กรณีคำที่มีความหมายทางวัฒนธรรมแตกต่างกันระหว่างภาษาต้นฉบับกับภาษาฉบับแปล ผู้แปลไม่จำเป็นต้องใช้คำที่ให้ ความหมายเดียวกันกับคำในต้นฉบับ แต่ควรใช้คำที่เป็นที่คุ้นหูของผู้อ่านฉบับแปล และให้อารมณ์ ความรู้สึกเหมือนกับที่ผู้อ่านต้นฉบับได้รับ หรือกรณีความไม่เท่าเทียมกันของคำทั่วไปผู้แปลอาจ ใช้วิธีการแปลโดยใช้คำที่อยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่าหรือให้ความหมายที่กว้างกว่าคำในต้นฉบับ ซึ่งได้รวมเอาความหมายของคำในต้นฉบับเป็นส่วนหนึ่งของคำในภาษาฉบับแปล ดังนั้น บริบทของ ตัวบทและจุดมุ่งหมายในการแปลจะเป็นสิ่งกำหนดกลยุทธ์ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเราไม่ สามารถระบุกลยุทธ์เฉพาะให้กับลักษณะของความไม่เท่าเทียมกันในแต่ละประเภทได้ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้แปลที่จะต้องวิเคราะห์เองว่า จะใช้กลวิธีในการปรับบทแปลแบบใด

เพื่อให้เป็นงานแปลที่มีคุณภาพและเกิดผลสนองต่อผู้อ่านในภาษาฉบับแปล เช่นเดียวกับผู้อ่านในภาษาต้นฉบับ ผู้แปลได้ปฏิบัติตามกระบวนการแปลที่สัญญาวิ สายบัว (2550, น. 21 - 23) เสนอไว้ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาต้นฉบับซึ่งรวมถึง การศึกษาลักษณะของต้นฉบับ เนื้อหา จุดมุ่งหมายของ ผู้เขียนและข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับต้นฉบับ ทั้งนี้ เพื่อให้ได้สารที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดโดย ผู้แปลจะต้องวิเคราะห์ความหมายของคำ สำนวน และความหมายทางไวยากรณ์

2. รับทอดความหมายของต้นฉบับ เป็นการถ่ายทอดความหมายของผู้เขียนซึ่งได้ จากการวิเคราะห์ความหมายในขั้นตอนที่ 1 มาเป็นความหมายของผู้แปลซึ่งผู้แปลจะต้องสื่อ ต่อไปยังผู้อ่านอีกทอดหนึ่ง

3. ถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ในตอนนี้ผู้แปลจะประเมินผู้อ่านเพื่อตัดสินใจว่า จะแปลแบบใด เช่น แปลแบบตรงตัวเพื่อรักษารูปแบบการเสนอความหมาย หรือแปลแบบ เอาความ จากนั้นจึงถ่ายทอดความหมายเป็นภาษาฉบับแปลโดยเลือกใช้คำ รูปประโยค และ ระดับภาษาที่เหมาะสม แล้วตรวจสอบงานแปลเพื่อดูว่างานแปลนั้นก่อให้เกิดผลตอบสนองต่อ ผู้อ่านได้เทียบเคียงกับต้นฉบับหรือไม่ ซึ่งรวมถึงความถูกต้องในด้านความหมาย ความเหมาะสม ในการใช้คำ ไวยากรณ์ ฯลฯ

4. ปรับบทแปล หลังจากตรวจสอบงานแปลแล้ว ผู้แปลอาจต้องปรับบทแปลเพื่อให้ บทแปลสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับและมีการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งการปรับ บทแปลสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือ

- 4.1 การปรับระดับคำ จะใช้เมื่อคำหรือสำนวนที่ใช้อ้างอิงในภาษาต้นฉบับไม่มี ในภาษาฉบับแปล

4.2 การปรับระดับโครงสร้างทางภาษา เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทและเป็นภาษาที่สะดวกและเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปล ซึ่งรวมถึง ระดับเสียง ระดับโครงสร้างของคำ ระดับประโยค และระดับที่สูงกว่าประโยค

การปฏิบัติตามทฤษฎีและกระบวนการแปลที่กล่าวข้างต้นอย่างถูกต้องและครบถ้วน จะทำให้ได้บทแปลที่มีคุณภาพ กล่าวคือ บทแปลสามารถสื่อความหมายทั้งหมดของต้นฉบับ ทั้งความคิด เนื้อหา ความหมายตามนัยต่างๆ รวมถึงลีลาการเขียน ภาษาฉบับแปลเป็นธรรมชาติ รื่นหู อ่านเข้าใจง่าย และก่อให้เกิดผลตอบสนองต่อผู้อ่านได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ

เรื่องย่อ

หนังสือเรื่อง “จักรวรรดิอเมริกัน : ผู้นำหรืออภิปาละระดับโลก” (America as Empire : Global Leader or Rogue Power?) เขียนโดยจิม แกรริสัน (Jim Garrison) ผู้ก่อตั้งและดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิคอร์บาชอฟในสหรัฐอเมริกา มูลนิธิดังกล่าวได้ก่อตั้งเวทีสภาโลก (the State of the World Forum) ขึ้นในปี ค.ศ. 1995 โดยเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสร้างเครือข่ายผู้นำระดับโลก ผู้ยอมอุทิศตนในการหาบทสรุปร่วมกันเกี่ยวกับหลักการค่านิยมและการดำเนินการที่สำคัญ รวมทั้งนำสิ่งเหล่านี้ไปปฏิบัติเพื่อนำพามนุษยชาติสู่อารยธรรมระดับโลกที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น จิม แกรริสันสำเร็จการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตสาขาปรัชญา ศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัยแคมบริจจ์ในปี ค.ศ. 1982 เขามีผลงานการเขียนมากมาย อาทิเช่น The Plutonium Culture (1980), The Darkness of God : Theology After Hiroshima (1982)

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตีแผ่รากเหง้าของจักรวรรดิอเมริกันตั้งแต่จุดกำเนิดของการสถาปนาสาธารณรัฐโดยเฉพาะเจตนารมณ์แรกเริ่มของสหรัฐอเมริกาในการใช้กองกำลังทหารเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางด้านนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา 2 ประการ คือ การปกป้องผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ของสหรัฐอเมริกาและการส่งเสริมประชาธิปไตย นอกจากนี้จิม แกรริสันยังได้ขุดลึกถึงจุดกำเนิดและจุดจบของจักรวรรดิ รวมทั้งได้ตั้งคำถามว่า จักรวรรดิอเมริกันจะสิ้นสุดลงเมื่อใด จักรวรรดิแบบไหนที่สหรัฐอเมริกาสามารถเป็นได้และควรจะเป็น หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 9 บท ทั้งนี้ผู้แปล ได้เลือกแปลบทที่ 1 และบทที่ 8 โดยบทที่ 1 มีเนื้อหาเกี่ยวกับความหมายของจักรวรรดิ การรุกรานอิรักและคำถามเกี่ยวกับจักรวรรดิ ส่วนบทที่ 8 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายของสหรัฐอเมริกาในตะวันออกกลาง รากเหง้าของลัทธิการก่อการร้ายและบทบาทของลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมต่อสถานการณ์การเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งสรุปเนื้อเรื่องโดยย่อได้ ดังนี้

บทที่ 1 หลังเหตุการณ์ทำลายกำแพงเบอร์ลินในปี ค.ศ. 1989 และการล่มสลายของสหภาพโซเวียต นักวิชาการหลายท่านยอมรับว่า สหรัฐอเมริกาได้เข้าสู่ “ช่วงเวลาแห่งชั่วอำนาจเดียว” และในปัจจุบันสหรัฐอเมริกากลางสภาพมาเป็นจักรวรรดิที่มีอำนาจเกือบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดซึ่งอยู่บนยอดแห่งปิรามิดทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมที่หลอมรวมเอาประชากร ประเทศและสถาบันต่างๆ ทั้งหมดให้อยู่ภายใต้ระเบียบเดียวกัน แต่นับตั้งแต่ เหตุการณ์ 11 กันยายนหาวิปโยคได้อุบัติขึ้น เหตุการณ์ดังกล่าวได้กำหนดกรอบสถานการณ์ความเป็นไปทั่วโลกให้ดำเนินไปภายใต้บริบทความมั่นคงแห่งชาติและสงครามต่อต้านการก่อการร้าย ในช่วงเวลาดังกล่าวสหรัฐอเมริกาได้แบ่งโลก

ออกเป็นสีขาวกับสีดำโดยมีจุดมุ่งหมายคือ การห้ามนักศรัทธาอย่างทารุณโหดร้ายแบบไม่ให้เหลือ แม้แต่ซาก สหรัฐอเมริกาได้เดินหน้าแหวกขนบจารีตของกระบวนการ และกฎหมายระหว่างประเทศและลงมือปฏิบัติการจ้องล้างจ้องพลาญ โดยอาศัยโอกาสทางภูมิยุทธศาสตร์ในการล่าแดงแสนยานุภาพทางทหารอันแผ่ไพศาลของสหรัฐอเมริกาให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาประชาคมโลก ในขณะที่ประชาคมโลกมีทัศนคติต่อต้านความก้าวร้าวของรัฐบาลบุชอย่างเผ็ดร้อนและตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับคุณธรรมของภาวะผู้นำของสหรัฐอเมริกา คนจำนวนมากเห็นว่าสหรัฐอเมริกาประเทศซึ่งเป็นผู้นำระดับโลกได้แปรเปลี่ยนเป็นจักรวรรดิอันธพาล และขณะเดียวกันกระแสความรู้สึกต่อต้านสหรัฐอเมริกาก็เกิดขึ้นทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง ผู้เขียนได้ตั้งคำถามว่า สหรัฐอเมริกาจะกลายเป็นจักรวรรดิสุดท้ายหรือไม่ เนื่องจากโลกกำลังก้าวเข้าสู่ระบบบูรณาการอย่างรวดเร็วซึ่งอยู่ภายใต้ผลกระทบจากโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่ซับซ้อนและในโลกรวมทั้งการบูรณาการผู้นำต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้มีอิทธิพลครอบงำเป็นผู้ที่ทักษะคุ้มครองสหรัฐอเมริกาขึ้นอยู่กับช่วงเวลาแห่งอำนาจส่วนประชาคมโลกขึ้นอยู่กับช่วงเวลาแห่งการบูรณาการทั้งสองจะบรรจบเข้าหากันได้อย่างไร ประเด็นคำถามเหล่านี้คือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ต้องการค้นหา คำตอบต่อไป

บทที่ 8 การตัดสินใจดำเนินนโยบายต่างประเทศเกือบทั้งหมดของรัฐบาลบุชเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวงจำกัดแคบๆ นั่นคือ เหตุการณ์ 11 กันยายน มหาวิปโยคความจริงแล้วสหรัฐอเมริกาสามารถเลือกหนทางเดินได้ แต่สหรัฐอเมริกาเลือกที่จะทำสงครามต่อต้านการก่อการร้าย เขาแบ่งโลกออกเป็นด้านมืดกับด้านสว่างอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยให้สัตย์ปฏิญาณว่า จะนำกองกำลังแห่งแสงสว่างเข้ากวาดล้างกองกำลังแห่งอำนาจมืด แนวคิดที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจดำเนินนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลบุชคือ ลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิม ศาสนาเป็นเครื่องมือทางการเมืองสำคัญทั้งในกิจการต่างประเทศและภายในประเทศของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่สมัยรัฐบาลของประธานาธิบดีเรแกนเป็นต้นมา ความเชื่อทางศาสนาที่มีบทบาทสำคัญต่อการเมืองของสหรัฐอเมริกามาจากแนวคิดทางการเมืองซึ่งเชื่อในวันโลกาวินาศของกลุ่มธรรมอัครนิยม (กลุ่มโปรเตสแตนต์ที่เชื่อในการตีความตามตัวอักษรในพระคัมภีร์ไบเบิล) ที่เชื่อว่า ชาวยิวคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกแล้ว พวกเขาเชื่อว่า พระองค์ทรงลิขิตให้ชาวอิสราเอลเป็นผู้ครอบครอง “มหาอาณาจักรของอิสราเอล” ทั้งหมด แนวคิดดังกล่าวเป็นพลังผลักดันให้สหรัฐอเมริกาสันสนุนอิสราเอลอย่างแรงกล้า

ในขณะที่ลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของอิสลามมีความเชื่อที่เป็นหลักคำสอนในแบบของตนโดยสิ่งที่มีพลังอำนาจซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของอิสลามคือ แนวคิดที่มองว่า

สงครามศาสนาคือ ความชอบธรรม สงครามศาสนาได้รับการยกระดับขึ้นให้เป็นที่เรียกขานกันว่า สงครามศักดิ์สิทธิ์ และในมุมมองของ บินลาเดน เขาคือผู้นำสงครามศักดิ์สิทธิ์ต่อสหรัฐอเมริกา และอิสราเอล ตามมุมมองของแต่ละฝ่ายแล้วพวกเขามองว่า สงครามเป็นทั้งบทสรุปที่มีเหตุผลและเป็นสิ่งที่สำแดงความเชื่อตามหลักคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์

ต้นฉบับ

America and the World

Jim Garrison

THE UNITED STATES HAS BECOME what it was founded not to be. Established as a haven for those fleeing the abuse of power, it has attained and now wields nearly absolute power. It has become an empire. This is meant as a statement of fact, not a judgment of national character. It is a way of understanding America, not an indictment against American policy. Indeed, by opening up the possibility of viewing the United States as an empire, one opens up a far larger frame of reference to understand America's history, role in the world, and future responsibilities.

WHAT IS AN EMPIRE? According to the Oxford Dictionary, an empire is "a group of countries ruled by a single supreme authority. The word itself comes from the old French word empire, meaning imperial rule. It is derived from the Latin term imperium, meaning to rule, to command. The historian Alexander Motyl defines empire as "a hierarchically organized political system with a hublike structure—a rimless wheel—within which a core elite and state dominate peripheral elites and societies by serving as intermediaries for their significant interactions and by channeling resource flows from the periphery to the core and back to the periphery." The historian Michael Doyle provides a more behavioristic definition: "Effective control, whether formal or informal, of a subordinated society by an imperial society."

Empires are thus relationships of influence and control by one state over a group of lesser states. This can take a variety of forms, ranging from territorial annexation and direct political rule to economic domination and diplomatic oversight. Empires are as old as history itself and characterize the earliest stages of human development. For reasons deeply buried in the human psyche and soul, human beings have always competed against one another, and the victors have invariably established dominion over the vanquished and exploited that relationship to their own benefit.

Almost all peoples on earth have at some point expanded and conquered or contracted and been conquered—often many times over and in a variety of combinations.

Of all governing institutions, empires are the most complex and extensive. Empire stands at the apex of the social, economic, and political pyramid, integrating all the peoples, nations, and institutions within it into a unified order. An empire well run is the greatest accolade a nation can receive. An empire squandered is the most damning legacy it can leave behind.

FROM THE FALL OF THE BERLIN WALL TO THE FALL OF THE TWIN TOWERS Policy analyst Michael Ignatieff states in his article "American Empire" in the New York Times Sunday Magazine that the United States "is the only nation that polices the world through five global military commands; maintains more than a million men and women at arms on four continents; deploys carrier battle groups on watch in every ocean; guarantees the survival of countries from Israel to South Korea; drives the wheels of global trade and commerce; and fills the hearts and minds of an entire planet with its dreams and desires."

Surprisingly, the inordinate and unique power of the United States was not immediately recognized when the Berlin Wall came down in 1989 and the Soviet Union disintegrated. While a few observers recognized that America had entered what columnist Charles Krauthammer called a unipolar moment, most commentators predicted that the demise of the Soviet Union and end of the Cold War would lead to a return to the age-old balance of powers.

Such a view was completely understandable. The last fifteen hundred years of European history have been essentially multipolar. The major European powers incessantly competed against one another without any single power ever gaining undue advantage, whether during the medieval era of city-states or the modern era of nation-states. Even Britain at its prime during the nineteenth century was constrained by France, Russia, Spain, and Germany. During the reign of Queen Victoria, from 1837 to 1901, which marked the apex of British imperial power, Britain had to fight seventy-two separate military campaigns to keep its rivals at bay and its colonial holdings intact. The

very notion of *realpolitik* is predicated upon the assumption of a balance of power between major states.

That the United States broke out of this multipolar framework to attain unipolar global dominance is an extraordinary achievement in the annals of history, not attained by any power since Rome two thousand years ago. Because the world had gotten so used to thinking in multilateral and multipolar terms, it took some time for the novelty of the historical situation to sink in.

In his book *The Rise and Fall of the Great Powers*, published in 1988, Yale historian Paul Kennedy went so far as to predict the relative decline of the United States due to "imperial overstretch." Talk of American weakness dominated the 1992 U.S. presidential elections, with the ultimate victor, Bill Clinton, focusing on fixing the ailing American economy while his rival for the Democratic nomination, Paul Tsongas, repeatedly declared, "The Cold War is over and Japan won."

Margaret Thatcher expressed the commonly held view that the world would evolve into three regional groups: one based on the dollar, one on the mark, one on the yen. Henry Kissinger solemnly predicted the emergence of a multipolar world. Asians, along with some American Asian enthusiasts such as James Fallows, spoke exuberantly of the rise of a "Pacific century."

The Clinton administration (1993 to 2001) was essentially a transitional period when the United States was emerging as what French Foreign Minister Hubert Vedrine called a "hyperpower," but was still essentially multilateralist and collaborative in its mentality and behavior. The title of Richard Haass's book, *The Reluctant Sheriff*, published in 1998, summarized in advance the legacy Clinton was to leave behind. Clinton's main focus was the integration of the global economy under American hegemony, but he seldom used the power America had at its disposal, seeking rather to work collegially with American allies on issues of common concern.

While believing that the United States was the "indispensable power," as then-Secretary of State Madeleine Albright was fond of putting it, Clinton exercised this indispensability with discretion. He initiated limited military actions against Iraq and the

Sudan and led the European coalition in Kosovo, but by and large he remained committed to multilateralism and to upholding the international treaties negotiated by his predecessors. These included the Comprehensive Nuclear Test Ban Treaty and the Antiballistic Missile Treaty, signed by Presidents Kennedy and Nixon, to limit America's nuclear capabilities. Clinton also negotiated and signed the Kyoto Protocol on Global Warming that would constrain the emission of hydrofluorocarbons into the atmosphere. All these treaties framed U.S. strategic interests in the context of collective security considerations.

In general, the 1990s were marked by a strong commitment to international law, working within the context of the U.N. system, and upholding preexistent treaty obligations. America was certainly the senior partner in all deliberations but the emphasis by Americans and the larger world community was on the importance of partnership as much as on American seniority.

Then came the events of September 11, 2001. The response by the new Bush administration dramatically altered the former equilibrium by heightening asymmetries already there but unobserved because unexercised. Right at the point it was emerging as the undisputed superpower, the United States was attacked unexpectedly and with devastating impact by nonstate actors virtually invisible to the American intelligence apparatus. In one of the strangest incidents of modern history, a nation that thought itself invulnerable was made, without warning, completely vulnerable. Its response was to strike back with an overwhelming application of military power in Afghanistan and Iraq, making it clear to friend and foe alike that there is one undisputed military power in the world: the United States of America.

Since September 11, the United States has emphasized national security concerns and preemptive military responses in a war on terrorism that President Bush declared the highest priority for American domestic and foreign policy. Multilateralism, where the coalition defines the mission, has been replaced by unilateralism, where the mission defines the coalition. Deterrence, where there is an assumed balance of power,

has been superseded by preemptive strikes, where the United States hits first against potential adversaries.

THE INVASION OF IRAQ The events of 9/11 reframed global affairs within the context of national security and the war on terrorism. The invasion of Iraq reframed global affairs yet again within the reality of overwhelming American military might. What is extraordinary is that the United States exercised its strength and global reach by seizing the most strategic area in the Middle East.

U.S. military forces now occupy the area along the Tigris- Euphrates river basin. This is where the Neolithic revolution and the domestication of plants and animals began ten thousand years ago. This is where the first human civilization at Sumer, in the environs of present-day Baghdad, developed six thousand years ago, and where the first empire under Sargon the Great, also around Baghdad, held sway five thousand years ago. This is where Abraham was born. It is where, closely to the west, Judaism and Christianity had their origins, with Islam originating just to the south. Zoroastrianism and Baha'i arose to the east. The Tigris- Euphrates river basin is the cradle of Arab civilization and the site of the early Muslim Abbassid dynasty. The armies of Alexander the Great marched here, as did the Roman legions and the hordes of Genghis Khan.

There is no place in the entire world more steeped in history, more complex in its politics, more charged in its religious fervor than the Tigris-Euphrates river basin. For the United States to take control of this region at America's moment of vulnerability and power is utterly profound. America reacted to a blow and demonstrated world dominion by seizing the most sacred and fought over soil in the history of the world.

What disturbed the world most about the U.S. invasion of Iraq was the manner in which it was done. There was none of the finesse with which President Bush, Sr., had mobilized an international coalition and utilized the resources and legitimacy of the United Nations during the earlier Iraqi operation, Desert Storm, in 1991. Instead, George W. Bush went into Iraq belligerently, threatening and then marginalizing the United Nations, invading essentially alone with the British, despite widespread international public opposition.

The vindictive and highly militarized response by President Bush to 9/11 provided the world with an experience of America that was aggressive, ruthless, cynical, and dogmatic. In his book *Special Providence*, policy analyst Walter Russell Mead calls this the "Jacksonian" tradition of American history, named after President Andrew Jackson, whose administration was characterized by fighting the Indians and taming the West during the 1830s. It was a time when the world was cast in black and white and the aim was to defeat the enemy without mercy, giving no quarter. The Jacksonian tradition is one of "us against them," and is infused by patriotic fervor, a culture of honor, and military pride.

Mead also notes other traditions: the "Hamiltonian," named after Alexander Hamilton, the first U.S. secretary of the treasury, representing the American interest in developing commerce and trade; the "Jeffersonian," named after President Thomas Jefferson, deeply concerned with protecting democracy and human rights; and the "Wilsonian," named after President Woodrow Wilson, heralding world-changing political ideals. All of these traditions conjoin to produce the totality of the American political expression, in terms of both its domestic and its foreign policy.

Prior to 9/11, the United States was in a classic Hamiltonian phase. President Clinton focused his entire administration on the economy: balancing the budget, eliminating the deficit, forging free trade agreements, and presiding over robust economic growth. The U.S. economy was better tended during his watch than perhaps at any time in modern American history, even considering the collapse of the high-technology economy and the stock market at the end of his administration in 2000. Americans were generally positive about the world, optimistic about the future and content with the multilateral framework of international relations in which America operated.

In the aftermath of 9/11, America experienced a fundamental reversal of emotions and perceptions. Almost overnight, the Jacksonian impulse gripped the president, and under his leadership, the American public. What had been a world-centric orientation was radically replaced by nation-centric tribalism. Multilateralism was

replaced by unilateralism, global diplomacy by military force, and congeniality with confrontation.

While the starkness of this transformation startled the world, it was actually a very natural response. Under the impact of a trauma, psychologists have long observed that people and groups can experience a radical reversal of values. After major disasters such as earthquakes, floods, civil unrest, or wars, for instance, there is generally a heightened commitment to the community as well as excesses of looting. Normally law-abiding citizens are capable of extraordinary acts of sacrifice and heroism as well as egregious acts of lawlessness. There is something about experiencing trauma, especially among large numbers of people, which activates our altruistic as well as our aggressive impulses.

Both heroism and widespread looting took place in the aftermath of the fall of Baghdad during the U.S. invasion of Iraq. It also occurred in the aftermath of the Loma Prieta earthquake south of San Francisco in 1989, and in the aftermath of the Northridge earthquake in Los Angeles in 1994. It is also a pattern found in antiquity, and was chronicled by the historian Thucydides in Athens after a major outbreak of plague during the fourth century B.C.

If one considers the magnitude of the trauma inflicted on the American psyche by the attack of 9/11, coupled with the fact that it was in its essence a military attack against the United States, it is both normal and predictable that the initial response was to come together with a heightened sense of community as well as to respond with belligerence. There were acts of heroism by the police and firefighters at the World Trade Center. There was also some looting. Patriotic fervor soared across America and the nation came together in mutual support and solidarity not seen since the Second World War. This communal feeling coalesced around healing the nation, rebuilding New York, and getting back at the perpetrators. An overwhelming number of Americans felt the need to come together as a nation and to strike back. President Bush molded this emotion with his declaration of a war against terrorism.

The United States then proceeded to break out of the norms of international law and procedures and conduct its own retribution. President Bush often referred to himself as a sheriff heading up a posse. At some level, it felt good for Americans to brush the United Nations aside and go into the Arab world and "kick ass."

In this sense, Saddam Hussein was the occasion, not the reason for the invasion of Iraq. This point was noted by Thomas Friedman in his column in the New York Times. He observed that the attack of September 11 was the "real reason" the United States invaded. As Friedman put it, removing the Taliban from Afghanistan was not enough. America needed to go out into the Arab world and clobber somebody else, and Saddam was it. "Smashing Saudi Arabia or Syria would have been fine. But we hit Saddam for one simple reason: because we could, and because he deserved it, and because he was right in the heart of that world." All other reasons were of secondary importance, including the issue of weapons of mass destruction and the alleged link between Iraq and al-Qaeda.

What came together in the aftermath of 9/11 was the psycho- emotional need for vengeance with the geostrategic opportunity to demonstrate to the world the overwhelming military might of the United States. Understanding and responding to this, the Bush administration hit the Arab world with power, precision, and decisiveness, seizing control of a region that had been a thorn in the side of the United States for decades.

The effects of this attitude and this action reverberated around the world. At one level, there was mimicry. The Russians renewed their efforts to crush Chechnya, the Indonesians invaded Aceh, Israel increased military pressure on the Palestinians, and India mobilized against Pakistan, all of them citing the U.S. war on terrorism as a legitimating model for their own behavior.

At another level, world public opinion reacted sharply to the aggressiveness of the Bush administration and dramatically questioned the integrity of America's leadership. The invasion of Iraq in defiance of overwhelming opposition indicated to many that America, the global leader, had become America, the rogue imperium. Since

the war, anti-American sentiment continues to rise virtually all over the world, including in Europe, traditionally America's strongest ally.

QUESTIONS OF EMPIRE At the core of the current dialectic between America and the world is the issue of where the center of gravity for international affairs should be: the United States or the United Nations. This presents America and the world with a fundamental choice: Should the world be ruled by an empire or by the community of nations?

At the end of World War II, the United States established the United Nations out of self-interest. Today, the United States disregards the United Nations out of a very different notion of self-interest. The United States founded the United Nations to help prevent war among the nations. The United States now considers the United Nations to be weak, corrupt, inefficient, and bureaucratic, unable to exert leadership in critical issues pertaining to international security and rogue states. The United States has thus marginalized the United Nations and has assumed the role of arbiter and enforcer in the international security domain.

At the same time, the United Nations represents to most people—including most Americans—the desire for a community of nations, governed by the sanctity of international law and cooperating through dialogue and consensus. Whatever its flaws, it is the carrier of the deep human aspiration for peace. U.S. disparagement of the United Nations and its willingness to act alone in spite of it are thus of deep concern to the international public.

But what the United Nations and the larger world community must come to grips with is the reality that the United States is no longer a nation among nations. It is an empire among nations, an absolutely key concept in understanding why America is acting the way it is and why the international community is so concerned. America has emerged as an unchallenged superpower, controlling countries and institutions all around the world. As such, it can and will assume certain imperial prerogatives, particularly in the immediate aftermath of September 11. and because there is now no countervailing power to challenge it.

Empires invariably reserve the right to act in their own interests, precisely because, from an imperial point of view, might makes right. In assessing American actions, the world must remember that military power is the beginning and the end of empire and that empires seek to weaken international law and multilateral institutions in order to maximize maneuverability and maintain dominion. The master strategy of empire is to divide and conquer.

The confusion and resentment toward the United States are due in part to the fact that many in the secular world were lulled into believing, with philosopher Francis Fukuyama, that when the Cold War ended we had somehow reached the "end of history," and empires and other nasty things would no longer occur. But with the highly militarized foreign policy formation of the Bush administration, to say nothing about the general crisis of the world situation, we have been shocked to discover that here history is again, and it has been its lack of preparedness for this that constitutes a major part of the world's predicament.

This is another reason for asserting that the United States is an empire: it is a continuation of history as we have known it. Through its own sheer force and through mediating institutions such as the World Bank and International Monetary Fund, along with numerous other bilateral and multilateral institutions, the United States now controls more nations in more ways than any nation in history.

Paradoxically, while the American empire is a continuation of history, history itself is moving beyond empire. It is actually in the penultimate stage of development before full global integration. This is the critical concept in understanding why the United States needs to consider itself as a transitional empire. It will be the final empire by choice or as victim. What history demands, even empires must address, or they are consumed.

Why will it be the final empire? Because the world is rapidly becoming an integrated system under the impact of economic globalization and the technology of instantaneous communication. In an integrated system, it is the system itself, not a particular part of it, that is of crucial importance. The United States is strong now

because the global system has not yet been fully built. Once it has been, U.S. power will be absorbed within the larger whole. It is America's historic challenge to lead in building the very system that will replace it.

In an integrating world, leadership must change from domination to stewardship. Cultural nuances and social disparities matter far more than military might, and issues of ethnicity and religion go far deeper than the power of the state. Governance cannot be exercised successfully simply by the application of precision warfare. Brute force does not make friends and cannot change a person's mind.

There is increasingly a civilizational context for governance that needs to be taken into account. The international community requires leadership that is sensitive to societal and cultural differences as well as to political and economic conditions. It needs leadership that will foster the integrating institutions necessary to bring these complex factors together for the equitable management of the global system. Diversity can only be integrated with patience and compromise. All voices must be honored and consensus built in the context of mutual respect and international norms and procedures. Leadership in this context is successful more through influence than by coercion, more through empowerment of others than by exerting power over others.

The interplay between America's power—unsurpassed, militarily oriented, and unilaterally directed—and the needs of an integrating world—highly diverse, culturally conditioned, and requiring a spirit of stewardship in order to be governed effectively—is the framework in which the American empire will live out its unique destiny. Both America and the world, for better or for worse, will be shaped by how this destiny unfolds.

In all probability, the United States will dominate the twenty-first century as Rome dominated the first. The critical question is not whether it will do this but whether it will acknowledge that this is what it is doing. Only if it consciously takes up the mantle of leadership will it be able to determine the kind of empire it will be. This decision will determine its own fate as well as the fate of the earth for decades to come. To the

degree to which it remains faithful to its founding vision and is informed by the lessons that can be gleaned from the experiences of earlier imperial powers, it will endure.

America at its moment of power, the world at its moment of integration. How will they come together? Will the world experience pax Americana, the American peace? Or pox Americana, the American plague? Will imperial America be remembered as the architect of the world's first global order or as a tragedy of epic proportions? These are the great questions of our time and the exploration of this book.

America at the Choice Point

Jim Garrison

IT IS AGAINST THE BACKGROUND of the history of empire and the greatness of Rome that it must be noted that the decisions being made by the Bush administration are almost all with specific reference to a very finite event: the trauma of September 11, 2001. Both the attack and the subsequent war on terrorism characterize the present American moment and predominant focus of the U.S. government. Historical legacies and global complexities are being viewed through the very narrow lens provided by a single experience.

Is there any way that this occasion can be a gateway to the larger issues? This is a difficult task because the wounds of September 11 continue to be quite raw, particularly in the American psyche. The initial American response, still with us, has been bewilderment and hurt that anyone would want to do such a thing to the United States. These notions were combined with the demand for vengeance. The U.S. government marched onto the world stage, overthrew the Taliban in Afghanistan with international support, and then invaded Iraq without it. Few acknowledged that the nation was in the grip of a Jacksonian act of vengeance or that it might be affected by a form of post-traumatic stress disorder.

In the discussion of 9/11 in chapter 1, the point was made that in the aftermath of trauma there is often a bifurcation in the affected group between community and lawlessness. This means that there is always a choice between compassion and aggression when one responds to a hurt. How the U.S. government reacted was the result of specific choices made by President Bush and his administration, which in turn had a major effect on how the American people interpreted and responded to the experience.

Mary Robinson, then U.N. High Commissioner for Human Rights and now the director of the Ethical Globalization Initiative, suggested immediately after the attack that it should have been defined not as an act of terrorism but as a crime against

humanity. Defining the attack as terrorism and then declaring a war on terrorism, she maintained, did two things: it gave mere criminals the status of soldiers, and it set the entire aftermath of 9 /11 within the context of conflict.

Defining the events as crimes against humanity would have relegated Osama bin Laden and al-Qaeda to the status of common criminals and mass murderers, and it would have generated a human rights and humanitarian context for both American and international reactions. This would have enabled the Americans certainly to conduct military reprisals but it would have also allowed for a more comprehensive exploration of some of the underlying social and human rights issues involved.

The war on terrorism was a choice, it was not an inevitability. President Bush chose war. He divided the world starkly into good and evil, vowing to lead the forces of light to triumph over the forces of darkness. There was great power in this simple vision, because the light motif is so deeply embedded in American history and self-perception and because the need for revenge was so strongly felt.

Not for an instant did the president or even most Americans consider the possibility that the attack had something to do with how the United States was comporting itself in the world. To the contrary. "They hate our freedoms," Bush said repeatedly. Like generations of Americans before him, he fused America's self- interest with America's ideals. To attack the one was to attack the other. To damage American commercial assets was to violate American liberty. This logic led to the war on terrorism and the administration's demand that the entire world take sides.

Because the president saw it as a referendum on American primacy, he challenged nations either to support the war on terrorism or risk sharing the same fate as the terrorists. This referendum took place over the crisis with Iraq. What the United States saw was that, if forced to choose, most of the world stood against America, or at least chose to abstain from overt collaboration with it.

In defining the American response to 9 /11 as a war, the Bush administration was able to use the occasion to refine American foreign policy and enunciate the Bush

doctrine: henceforth, the United States will engage in "anticipatory self-defense" and "preemptive deterrence" in order to combat the evils of terrorism. It will use any force necessary to ensure that no other power even attempts to challenge its military dominance. In this sense, 9 /11 provided both a cause and an opportunity. It was the cause of the war on terrorism and it was the opportunity to expand American military power massively around the world. As Secretary of State Colin Powell stated, "Not only is the Cold War over, the post—Cold War period is also over."

In this new era, President Bush stated, "America will lead the world to peace." Under his watch, he asserts, the U.S. government intends to persevere in its historic mission to shape the international order in line with both American ideals and American interests. In the view of the president, America will seek a free but orderly world, employing for that purpose the military and economic power America has aggregated over the past two centuries of imperial climb. The president has made it clear to the world that the United States has no intention of relinquishing the power it has gained.

Although these choices, policies, and actions may be natural responses for a nation that suffered such an enormous blow so soon after reaching global preeminence, they are based on an extremely simplified worldview. The reality that gave rise to 9/11 is far more multifaceted. Great events, particularly when viewed from a distance, are invariably composed of light and dark dimensions that combine into subtle hues that change over time. Mary Robinson was getting at some of the deeper issues, and there are other aspects to explore as well.

Before exploring them, however, it must be said that any wisdom gained in trying to understand momentous events, particularly those in which one is actually involved, is often elusive. As T. S. Eliot said, people often "have the experience but miss the meaning." Invariably, understanding comes slowly, painfully, and only after deep reflection. In other words, our thoughts change as our subjective interactions with the event deepens, as they will in this case with the passage of time and America's own maturation in the ebb and flow of world events. In ten years, and certainly in a hundred

years, America and the world will look back on September 11. and view it completely differently than those of us who lived through the events do today.

What we can say with reasonable confidence now is that the Jacksonian response of the U.S. government to the tragedy of 9/11 has temporarily cut America off from the world. This chapter will explore other ways of interpreting the event, in the hopes that America can be opened to the world again and find the gateway to the kind of global leadership the world needs it to exercise.

UNDERSTANDING THE ROOTS OF TERRORISM Ironically, while 9/11 is considered an American tragedy, nearly as many non- Americans as Americans died when the Twin Towers came crashing down. The World Trade Center exemplified globalization as few buildings did, with people from literally all over the world coming together there to further global commerce. In an act watched live by millions of people worldwide, the international community was given the opportunity to mourn its dead and to reflect on humanity's incapacity to be consistently humane.

As painful as it was, what America suffered on 9 h i is what others throughout the world have already experienced, sometimes with even more devastating impact and sometimes at the hands of Americans. In the aftermath of the traumas the United States has caused them, they have felt the same need to hit back as the Americans did after 9 /11. From the point of view of their enemies, Americans are guilty of major crimes against them, thus their hatred and violence against the United States. The Indian author Arundhati Roy spoke for many, particularly in the global south, when she wrote immediately after 9 /11:

Who is Osama bin Laden? He is America's family secret. He is the American president's dark doppelganger, the savage twin of all that purports to be beautiful and civilized. He has been sculpted from the spare rib of a world laid to waste by America's foreign policy: its gunboat diplomacy, its nuclear arsenal, its vulgarly stated policy of "full spectrum dominance," its chilling disregard for non-American lives, its barbarous military interventions, its support for despotic and dictatorial regimes, its merciless economic agenda that has munched through the economies of poor countries like a

cloud of locusts, and its marauding multinationals who are taking over the air we breathe, the ground we stand on, the water we drink, the thoughts we think.

Osama bin Laden did to the United States what many around the world wanted to see happen. For many, the attacks of 9/11 meant that America was finally getting its due. In its more than two centuries of imperial climb, the United States has gained much power but has also made many enemies. Every time it has won, someone else has lost. Especially during the Cold War, when the United States supported authoritarian and corrupt military regimes throughout the global south while U.S. corporations ruthlessly pursued markets and economic advantage, America created a pervasive antipathy against its power.

In the Middle East in particular, the one-sided support of the United States for the state of Israel against the Arabs and the Palestinians generated ever-deepening hostility. Israel was established, expanded, and protected with massive and continuous American aid. The pervasive resentment of Arabs for the United States is deeply embedded in their resistance to Israel.

Osama bin Laden and his followers, therefore, are not an isolated cult like the Branch Davidians or alienated loners like Timothy McVeigh or the Unabomber. They come out of a whole culture that reinforces their hostility and distrust of the West generally and of America in particular. To say that al-Qaeda is an isolated network may be reassuring, but it is false.

Palestinians danced in the streets of the West Bank when they heard the news of 9/11. The Arab press was replete with nuanced but unambiguous expressions of admiration for bin Laden. For them, September 11 was not mindless terrorism for terrorism's sake. It was retribution and revenge.

The reality is that Osama bin Laden is acting with the support of millions of people across the Islamic world and throughout the global south. He has become almost a Robin Hood-like figure, hitting out against the bad Sheriff of Nottingham and then disappearing into Sherwood Forest, only to reappear again when least expected. It is because of their widespread support that bin Laden and most of his leadership were

able to melt back into the communities out of which they originally came and elude American capture. It is also the reason why, even after the collapse of the Taliban in Afghanistan and the invasion of Iraq, al-Qaeda was able to launch coordinated assaults on symbols of American power throughout the Middle East. Even many of those working with the Americans in their war on terrorism are secretly supporting bin Laden, something especially true in Saudi Arabia. Hatred against America is not something bin Laden generated. It is something produced by America itself through its protection of Israel and the consolidation of its own imperial power in the region, with bases in Saudi Arabia, Afghanistan, Kuwait, Qatar, and now Iraq.

Isolated madmen bent on random destruction do not plan acts like those of September 11, which needed a high degree of sophistication and precision. Those acts were deliberately conceived, meticulously planned, and methodically executed by people of such deep conviction that they were willing to give their very lives to achieve the success of their mission.

It is a level of commitment and depth few of us can even imagine. The only modern equivalent is the Japanese kamikaze pilots of World War II, more than four thousand of whom flew to their certain deaths. From October 25, 1944 until the end of the war, they carried out aerial suicide missions against incredulous Americans for whom such acts of self-sacrifice were completely incomprehensible. This marked the first time in history that suicide missions were organized on a sustained and massive scale. What is astonishing is that the Japanese ran out of planes long before they ran out of volunteers. Furthermore, until the very end, they flew their missions with the fervent support of the entire population of Japan.

THE ROLE OF RELIGIOUS FUNDAMENTALISM What deepens Osama bin Laden's power and appeal is that he is dedicated to more than merely war. From his perspective, he is not engaging in mere terrorism, defined as the wanton destruction of civilians. He is leading a jihad, a holy war, against the United States and Israel. In so doing, he is tapping into the deepest roots of Islamic civilization and history. From the very genesis of Islam, the prophet Muhammad divided the world into believers and

nonbelievers, an image the psychologist Elias Canetti captures powerfully in his book *Crowds and Power*:

When the trumpet of the Last Judgment sounds the dead all rise from their graves and rush to the Field of Judgment "like men rallying to a Standard." There they take up their station before God, in two mighty crowds separated from each other, the faithful on one side and the unbelieving on the other; and each individual is judged by God. The bi-partition of the crowd in Islam is unconditional. The faithful and the unbelieving are fated to be separate forever and to fight each other. The war of religion is a sacred duty and thus, though in a less comprehensive form, the double crowd of the Last Judgment is prefigured in every earthly battle.'

This image is, of course, very similar to that of the Jewish and Christian apocalyptic traditions. The fundamentalists of all three monotheistic religions hold essentially the same views, albeit with different details and emphases. The world is divided into believers and nonbelievers. God is on "our" side, and in the end, will destroy the infidels.

For millions of evangelical Christian believers across America, for example, the return of the Jews to Palestine and the establishment of the state of Israel in 1948 marked the beginning of the last generation on earth before Jesus comes again and the world is destroyed at the hands of an angry God.

According to a Times/CNN poll released by Time magazine in its cover story on the subject in July 2002, 36 percent of all Americans believe that the Bible is the word of God and to be interpreted literally. Fifty-nine percent believe that the prophecies of the Book of Revelation will come true. Seventeen percent believe that the end of the world will take place in their lifetime. Thirty-six percent support Israel because they believe in biblical prophecies that the Jews must control all of Jerusalem, including the Temple Mount, before Jesus will come again.

Books and Web sites abound that interpret current events in the context of expectations that our generation will see the end of the world. The *Late Great Planet Earth* by Hal Lindsay was the biggest-selling book of the 1970s. The *Left Behind* series

by Tim LeHaye and Jerry Jenkins was second only to the Harry Potter books as the biggest-sellers of the 1990s. The ninth book in the series, *Desecration*, was the best-selling book of 2001, with 3.1 million copies sold. The tenth book, *The Remnant*, was the biggest selling book of 2002, with an initial print run of 2.75 million in hard cover.

One Web site —raptureready.com —has a "Rapture Index" that tracks indicators that contribute to worldwide instability and turbulence, from earthquakes, floods, plagues, and wars to civil unrest and unemployment. A reading over 154 means that the end could come at any time. The index hit an all-time high on September 24, 2001, when it reached 182.

The theology expressed in the *Left Behind* series and the Rapture Index, which is preached from thousands of pulpits throughout evangelical America, is based on a very specific interpretation of the Bible, especially the Book of Revelation but also including the Gospels and the prophetic books of the Old Testament such as Daniel, Ezekiel, Jeremiah, and Isaiah. The basic belief is that God created the world and will end the world. As already noted, the return of the Jews to Palestine and the establishment of the state of Israel in 1948 were the key indicators that the end is near. These events mark the beginning of the last generation before the apocalyptic destruction of the world. As the final drama of history unfolds, according to this view, the planetary ecology will become increasingly turbulent and human affairs increasingly destructive.

In the midst of this planetary turmoil, Jesus Christ will return from heaven and in a great "rapture," will snatch up all Christians and take them back to heaven with him. Then will begin a seven- year period of "tribulation," during which an Antichrist figure will emerge who promises peace but delivers war. God will pour out the vials of divine wrath all over the world, creating unprecedented environmental dislocation and societal havoc. At the end of the seven years, Jesus will return a second time and establish a thousand-year reign of peace. A new heaven and a new earth will be created for believers. Satan and his angels, along with the disbelievers, will be thrown into a bottomless pit where they will burn in fire and brimstone forever.

The political ideology fostered by this apocalyptic theology combines a radical pessimism about human nature and current events with an equally radical optimism about God's plan for the elect. Quite literally, the worse the world situation becomes, the more expectant these believers become because they believe they are getting closer to Jesus's coming again and taking them to heaven. They have little regard for the environment because they believe the environment will be destroyed anyway. They have little sympathy for the poor and the dispossessed because they believe that economic dislocation and civil unrest are indicators of human depravity and a signal that the end is nigh. They have little support for the protection of civil liberties because they believe that strong action must be taken against the infidels and potential terrorists.

A central part of the politics of evangelical apocalyptic belief is radical support for Israel. In the Times/CNN poll, 42 percent of all Americans support Israel because they believe that the Jews are God's chosen people. They believe that Israel is destined to take over all the land of "Greater Israel," which extends into Syria and includes all of the West Bank. They believe that Israel will some day soon build a replica of Solomon's temple on the Dome of the Rock, where the al-Aqsa Mosque—considered holy by the Muslims —currently stands.

American Christian evangelical politics is also characterized by a deep suspicion and mistrust of the United Nations. In the *Left Behind* books, the Antichrist is a Russian diplomat who is elected as secretary-general of the United Nations. He is depicted as the epitome of cunning, manipulation, and evil. The establishment of the European Union, in particular the adoption of the euro as the single currency of Europe, is taken as one of the signs of the end.

Evangelical theology and its political agenda are particularly significant because President Bush himself is a born-again Christian with deep sympathy for the evangelical tradition. Several of his cabinet members are similarly oriented, especially Donald Evans, the secretary of commerce, who was instrumental in Bush's actual

conversion to evangelical Christianity and remains one of his closest friends and advisers.

Religious fundamentalism has always played an important role in American politics. From the Puritans in colonial America, to the abolitionists and the missionaries of the 1800s, and the Moral Majority and the Christian Coalition of the 1980s, religion has been a potent political instrument in American domestic and foreign affairs. During the Reagan administration, the president, Secretary of Defense Casper Weinberger, and Secretary of the Interior James Watt all spoke publicly of their resonance with evangelical Christianity and apocalyptic theology. Reagan's famous "evil empire" speech about the Soviet Union was made before the National Association of Evangelicals.

The degree of influence and power of the Christian right on specific policy formations and actions of the Bush administration is difficult to determine. But the fact that there is a potent evangelical Christian political constituency with dark visions of apocalyptic belief is very important to note. Both Americans and the larger world community should be aware of it, because it is unquestionably contributing to the Bush administration's policies in the Middle East.

The power of religious fundamentalism in the United States is mirrored in the Middle East. In Israel, religious fundamentalists have a lock on the conservative Likud Party and have actively participated in most of the governing coalitions, whether led by Likud or the more liberal Labor Party. They dominate the social, political, and security debate with the same dogmatic clarity as the fundamentalists in Washington. They believe that the Jews have a divine right to the entire territory controlled by King David in ancient Israel, that Israel's national security is paramount and can only be maintained by overwhelming force, and that God is on the side of Israel as much now as in antiquity. Even more powerful than they are in the United States, religious fundamentalists in Israel have succeeded in forcing through laws that have ensured that Israel became and remains a religious as opposed to a secular state.

In turn, Islamic fundamentalism has its own version of dogmatic certainty, mostly around the strict application of sharia law in everyday life and the subordination and seclusion of women. What is uniquely powerful in Islam is the concept of holy war as a virtue. Holy war is elevated to a sacred calling, often placed along with the five "pillars of Islam" established by Muhammad: praying five times a day toward Mecca, giving alms to the poor, making the pilgrimage to Mecca, keeping the fast of Ramadan, and making the Islamic declaration of faith, "There is no God but God and Muhammad is his prophet."

In fact, if we take a look back at the history of Islam, we can trace the spiritual ancestry of Osama bin Laden to thirteenth-century Turkey and the religious leader Taqi al-Din ibn Taymiyya, who developed a very specific understanding of Islam and the role that jihad plays in the behavior of believers. Taymiyya believed that Islam required purification from the heresies and corruptions that had crept into it over the six centuries that had elapsed since the death of Muhammad in 632. Jihad needed to be made externally against the infidels persecuting Muslims, as well as internally against Muslim rulers who were not sufficiently pure. Basic to his notion of holy war was the belief that only a purified Islam could withstand the power of the nonbelievers.

This was not just an academic exercise for Taymiyya; it was a matter of life and death. At the age of six he had been forced to flee with his family to Damascus in the face of one of the Mongol invasions that swept through the Islamic world in the thirteenth century. These invaders were so cruel and barbaric that no one could withstand them. In 1258, the Mongol commander, a nephew of Genghis Khan, moved against the Abbasid capital of Baghdad, and in a single operation completely razed to the ground one of the finest cities in the civilized world, slaughtering over eight hundred thousand men, women, and children. He took the caliph and his sons out of the city, rolled them inside carpets, and had his horses trample them to death. For Taymiyya, the nonbelievers were literal enemies and the purity of Islam the only real bulwark against them.

The humiliation of Islam at the hands of the Mongols was reinforced by humiliation and defeat at the hands of the Europeans. The Crusades during the tenth to the twelfth centuries were brutal and cruel, leaving deep wounds and abiding antagonisms. After the defeat of the Ottoman Empire at the gates of Vienna in 1683, European power surged around the world. Islamic civilization, which had peaked during Europe's Dark Ages, was now superseded by a superior military, cultural, political, and economic force that was just as overwhelming as that of the Mongols, if less barbaric. The Islamic world could only stand by and watch as the Europeans slowly dismembered the Ottoman Empire during the nineteenth century, with the British and the French finishing it off at the end of World War I.

The crowning insult came in 1948 when the state of Israel was established by Western fiat and European Jews were given Arab land in Palestine. As Zbigniew Brzezinski observes, "American involvement in the Middle East is clearly the main impulse of the hatred that has been directed at America. There is no escaping the fact that Arab political emotions have been shaped by the region's encounter with French and British colonialism, by the defeat of the Arab effort to prevent the existence of Israel, and by the subsequent American support for Israel and its treatment of the Palestinians, as well as by the direct injection of American power in the region."

Deep in the history of Islam, therefore, is a complex admixture of theology and humiliation at the hands of the infidel so deep that only a holy war against the infidel, combined with a holy war against impurities within Islam itself, will suffice to provide the redemption that the believers know is their just reward. If this were not true, why believe? As the credo of the Muslim Brotherhood states: "God is our objective; the Quran is our constitution; the Prophet is our leader; struggle is our way; and death for the sake of God is the highest of our aspirations."

Coming out of this tradition, and understanding that in a globalizing world networks can be as powerful as nations, Osama bin Laden has been building his army and his tactics for decades with an absolutism that only elevating war to the realm of the holy can instill. He will kill the infidel until he himself is killed. And then, in his place,

myriad new Osama bin Ladens will arise, equally committed, equally impassioned, equally ruthless. When you fight fire with fire, the fire is not always vanquished. It can lead instead to a conflagration that burns beyond any borders, particularly if you are fighting a fire that is considered holy and doing so in a world without boundaries.

If we consider that confronting the fundamentalism of bin Laden is the fundamentalism of Hasidism in Israel and the fundamentalism of the Christian right in the United States, and that these strands of religious zeal are replicated throughout these societies in secular displays of patriotism and militarism, it is not easy to be optimistic. For each of these parties, war is both the logical conclusion and the divine affirmation of their dogmatic certainties. If left unbroken, this mutually reinforcing fundamentalism will condemn the Middle East, and elsewhere, to endless cycles of violence and despair.

ฉบับแปล

สหรัฐอเมริกากับประชาคมโลก

จิม แกร์ริสัน

สหรัฐอเมริกาทกอยู่ในสภาพที่ไม่ได้เป็นเจตนารมณ์แรกเริ่มของการสร้างชาติ สหรัฐอเมริก้ากำเนิดขึ้นมาในฐานะสวรรค์สำหรับผู้ลี้ภัยจากการใช้อำนาจกดขี่ข่มเหง แต่ปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาได้มาซึ่งอำนาจที่เกือบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดและกำลังโบกสะบัดอำนาจเหล่านี้ให้กระจายไป¹ สหรัฐอเมริกาเปลี่ยนสถานภาพกลายเป็นจักรวรรดิ คำกล่าวนี้เปรียบได้กับการมอง สถานการณ์ตามความเป็นจริง หากใช้คำตัดสินลักษณะประจำชาติ มุมมองดังกล่าวเป็นหนทางที่นำไปสู่ความเข้าใจสหรัฐอเมริกามากยิ่งขึ้น หากใช้คำตำหนิว่ากล่าวนโยบายสหรัฐอเมริกาแต่อย่างใด แท้จริงแล้วการมองสหรัฐอเมริกาในฐานะจักรวรรดิเป็นการเปิดให้เห็นกรอบที่กว้างขึ้นเพื่อทำความเข้าใจประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา บทบาทของสหรัฐอเมริกาบนเวทีโลกและความรับผิดชอบของสหรัฐอเมริกาในอนาคต

จักรวรรดิคืออะไร ตามพจนานุกรมของอ็อกฟอร์ด จักรวรรดิหมายถึง กลุ่มประเทศที่ถูกปกครองโดยองค์กรสูงสุดเพียงองค์กรเดียว คำศัพท์ดังกล่าวมาจากภาษาฝรั่งเศสโบราณของปรีร์ (empire) หมายถึง การปกครองแบบจักรวรรดิ ซึ่งมาจากภาษาละตินว่า อิมเพริอุม (imperium) หมายถึง การปกครองและการบังคับบัญชา อะเล็กซานเดอร์ โมทิล นักประวัติศาสตร์ ให้คำนิยามจักรวรรดิว่า หมายถึง “ระบบการเมืองที่ปกครองตามลำดับชั้นโดยใช้โครงสร้างแบบรวมศูนย์อำนาจ เปรียบเสมือนล้อที่ไม่มีขอบ ภายในโครงสร้างดังกล่าว ชนชั้นนำและมลรัฐที่เป็นศูนย์กลางอำนาจจะครอบงำชนชั้นนำและสังคมโดยรอบ โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวประสาน ปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ที่สำคัญ และจะทำการถ่ายเทพยการจากพื้นที่รอบนอกเข้าสู่ศูนย์กลาง รวมทั้งถ่ายเทพยการจากศูนย์กลางกลับสู่พื้นที่รอบนอก ไมเคิล ดอยล์ นักประวัติศาสตร์ได้ให้นิยามของลักษณะที่เป็นเชิงพฤติกรรมศาสตร์มากขึ้นว่า “หมายถึง การควบคุมสังคมบวิวาร โดยสังคมจักรวรรดิอย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

ดังนั้น จักรวรรดิจึงเป็นความสัมพันธ์ในรูปแบบของการครอบงำและการควบคุม โดยรัฐฯ หนึ่งเหนือกลุ่มรัฐที่ด้อยสถานะกว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในหลายรูปแบบตั้งแต่ การผนวกดินแดนและการปกครองทางการเมืองโดยตรงจนถึงการครอบงำทางเศรษฐกิจและการควบคุมดูแลทางการทูต จักรวรรดิมีความเก่าแก่เทียบเท่ากับประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งและเป็น สิ่งกำหนดสภาพการพัฒนามนุษย์ในยุคแรก เนื่องจากสภาพดังกล่าวได้ฝังลึกลงในจิตวิญญาณ

ของมนุษย์ มนุษย์จึงมักจะแข่งขันกันอยู่เสมอและผู้ชนะจะสถาปนาการเมืองอำนาจเหนือผู้แพ้อย่างถาวร รวมทั้งจะตั้งดวงผลประโยชน์จากความสัมพันธ์ดังกล่าวให้กับตนเอง จึงมีบางช่วงเวลาที่มีมนุษย์เกือบทุกคนบนโลกจะแผ่ขยายอำนาจของตนและมีชัยเหนือผู้อื่นหรือถูกเข้ายึดครองและเป็นฝ่ายปราชัย ซึ่งบ่อยครั้งมักจะเกิดขึ้นในลักษณะของความร่วมมือในหลายรูปแบบ

ในบรรดาสถาบันการปกครองทั้งหมด จักรวรรดิถือเป็นสถาบันขนาดใหญ่และมีความซับซ้อนมากที่สุด จักรวรรดิยืนอยู่บนยอดแห่งปิรามิดทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมซึ่งหลอมรวมเอาประชากร ประเทศและสถาบันต่างๆ ทั้งหมดให้อยู่ภายใต้ระเบียบเดียวกัน จักรวรรดิที่ปกครองดีถือเป็นรางวัลพิเศษสุดที่ประเทศๆ หนึ่งจะได้รับ ส่วนจักรวรรดิที่เอาแต่กอบโกยผลประโยชน์ถือเป็นตราบาปที่ชั่วช้าที่สุด

จากเหตุการณ์ทำลายกำแพงเบอร์ลินจนถึงเหตุการณ์ตึกแฝดถล่ม ไมเคิล อิกนาทอฟฟ์ นักวิเคราะห์นโยบายกล่าวในบทความของเขาที่ชื่อว่า “จักรวรรดิอเมริกัน” ในนิตยสารนิตยสารไทมส์ ฉบับวันอาทิตย์ว่า สหรัฐอเมริกาเป็นเพียงชาติเดียวที่ทำหน้าที่พิทักษ์โลกผ่านกองบัญชาการทหารระดับโลกจำนวน 5 แห่งซึ่งโอบอุ้มประชากรทั้งชายและหญิงมากกว่าล้านคนในสี่ทวีป ทำการเคลื่อนฝูงเรือรบลำเลียงที่ทำหน้าที่สังเกตการณ์ไปทั่วทุกห้วงมหาสมุทร คอยคุ้มครองความปลอดภัยของนานาประเทศนับตั้งแต่อิสราเอลจนถึงเกาหลีใต้ เป็นผู้หนุนหลังองค์การพาณิชย์และการค้าระดับโลก และเป็นผู้เติมเต็มความฝันและความปรารถนาของอเมริกันชนให้อยู่ในความคิดและจิตใจของคนทั่วโลก

น่าประหลาดใจที่อำนาจพิเศษเหลือคณานับของสหรัฐอเมริกาไม่ได้รับการยอมรับจากประชาคมโลกทันทีหลังเหตุการณ์ทำลายกำแพงเบอร์ลินในปี ค.ศ. 1989 และการล่มสลายของสหภาพโซเวียต² ขณะที่ผู้สังเกตการณ์บางคนยอมรับว่า สหรัฐอเมริกาได้เข้าสู่ช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ คราเทมเมอร์ ผู้เขียนบทความในวารสารเรียกว่า “ช่วงเวลาแห่งอำนาจเดียว” นักวิจารณ์ส่วนใหญ่ทำนายว่า การล่มสลายของสหภาพโซเวียตและการสิ้นสุดของสงครามเย็นจะนำไปสู่การหวนกลับมาของดุลอำนาจแบบเก่า

ไม่น่าแปลกที่นักวิจารณ์จะมีทัศนะดังกล่าวเนื่องจากประวัติศาสตร์ยุโรปในช่วง 1,500 ปีที่ผ่านมาเป็นแบบหลายอำนาจอย่างแท้จริง อำนาจหลักในยุโรปต่างทำหน้าตนเองอย่างไม่ลดละโดยไม่มีอำนาจใดเพียงอำนาจเดียวที่ได้ผลประโยชน์เกินควร ไม่ว่าจะเป็นในยุคนครรัฐเก่าหรือในยุครัฐชาติใหม่ แม้แต่สหราชอาณาจักรในยุคที่เรืองอำนาจสูงสุดในศตวรรษที่ 19 ก็มีอันต้องมอดดับลงด้วยเงื้อมมือของฝรั่งเศส รัสเซีย สเปนและเยอรมัน ระหว่างรัชสมัยของราชินีวิกตอเรียตั้งแต่ ค.ศ. 1837 – ค.ศ. 1901 ซึ่งเป็นช่วงที่อำนาจจักรวรรดิของสหราชอาณาจักร

กำลังเรื่องอำนาจสูงสุด สหราชอาณาจักรต้องต่อสู้กับกองทัพถึง 72 แห่ง เพื่อขับไล่ศัตรูให้พ้นจากอ่าว และยังคงอำนาจยึดครองอาณานิคมต่อไปไม่เปลี่ยนแปลง ความเชื่อเกี่ยวกับการเมืองภาคปฏิบัติ ตั้งอยู่บนสมมติฐานของคุณอำนาจระหว่างรัฐขนาดใหญ่

การที่สหรัฐอเมริกาได้ทลายกรอบหลายชั่วอำนาจเพื่อให้ได้มาซึ่งการครอบงำโลก แบบชั่วอำนาจเดียวถือเป็นชัยชนะเหนือเมฆ³ ในหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ซึ่งยังไม่มีอำนาจใดสามารถทำได้นับตั้งแต่สมัยโรมันเมื่อสองพันปีที่ผ่านมา เนื่องจากโลกเคยชินกับความคิดแบบหลายชั่วอำนาจและแบบพหุภาคี จึงต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่งกว่าประวัติศาสตร์หน้าใหม่จะเป็นที่กล่าวขาน

ในหนังสือของพอล เคนเนดี นักประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเยลที่ชื่อ “การขึ้นสู่อำนาจและการล่มสลายของมหาอำนาจ” ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1988 พอล เคนเนดี ได้วิเคราะห์ไปไกลถึงขนาดทำนายว่า สหรัฐอเมริกาจะเสื่อมอำนาจลงเนื่องจาก “การแผ่ขยายอิทธิพลของจักรวรรดิที่เกินขอบเขต” ความอ่อนแอของสหรัฐอเมริกากลายเป็นหัวข้อปราศรัยสำคัญในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1992 โดยบิล คลินตัน ผู้กำชัยชนะอย่างถล่มทลายได้พุ่งเป้าการปราศรัยไปที่การเยียวยาเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาที่กำลังซบเซา ขณะที่คู่แข่งเพื่อเสนอชื่อเป็นตัวแทนของพรรคเดโมแครต พอล ซอนกาส กลับย้ำซ้ำๆ ว่า “สงครามเย็นสิ้นสุดลงแล้วและญี่ปุ่นคือผู้ชนะ⁴”

มาร์กาเร็ต แทตเชอร์ แสดงทัศนคติที่คนส่วนใหญ่เห็นร่วมกันว่า โลกจะค่อยๆ กลายเป็นสามกลุ่มอำนาจแบ่งตามภูมิภาค ดังนี้ กลุ่มที่พึ่งพิงเงินดอลลาร์ กลุ่มที่พึ่งพิงเงินมาร์ค และกลุ่มที่พึ่งพิงเงินเยน เฮนรี คิสซิงเจอร์ ทำนายอย่างจริงจังว่า จะเกิดสภาวะหลายชั่วอำนาจบนโลกขึ้น ชาวเอเชียพร้อมทั้งผู้คลั่งศาสนาเชื้อชาติอเมริกัน-เอเชียบางคนอย่าง เจมส์ ฟอลโลล์ กล่าวอย่างตื่นเต้นถึงการอุบัติขึ้นของ “ศตวรรษแห่งภาคพื้นแปซิฟิก”

รัฐบาลคลินตัน (ค.ศ. 1993 – 2001) คือช่วงเปลี่ยนแปลงสำคัญ เมื่อสหรัฐอเมริกา กำลังอยู่ในสภาวะที่ฮิวเบิร์ต เวดรีน รัฐมนตรีต่างประเทศฝรั่งเศสกล่าวในหนังสือ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ว่าเป็น “อำนาจเหนืออำนาจ” แต่ยังคงสภาพการประสานความร่วมมือและความเป็นพหุภาคี หนังสือดังกล่าวตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1998 ได้สรุปล่วงหน้าถึงผลพวงอันเกิดจากนโยบายของประธานาธิบดีคลินตัน ประเด็นหลักที่คลินตันเน้นย้ำคือ การบูรณาการเศรษฐกิจโลก ภายใต้สภาวะความเป็นเจ้าโลกของสหรัฐอเมริกา แต่คลินตันไม่คอยใช้อำนาจที่อเมริกาถืออยู่เพื่อควบคุมสภาวะดังกล่าว แต่กลับแสวงหาการทำงานในเชิงวิชาการร่วมกับพันธมิตรอเมริกาเพื่อจัดการกับประเด็นปัญหาที่มีความกังวลร่วมกัน

ขณะที่คลินตันเชื่อว่า สหรัฐอเมริกาเป็น “อำนาจที่ขาดไม่ได้” ซึ่งต่อมาเมตเดลิน อัลไบรท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา มักชอบกล่าวอ้างคำพูดดังกล่าว คลินตัน จึงใช้อำนาจที่ขาดไม่ได้นี้อย่างสุขุม เขาเป็นผู้ริเริ่มปฏิบัติการทางทหารแบบจำกัดขอบเขตกับอิรัก และซัดดัมและนำกองกำลังพันธมิตรยุโรปเคลื่อนเข้าสู่โคโซโว แต่ความจริงแล้วคลินตันยังคงยึดมั่น ในลัทธิพหุนิยม⁵ และรักษาสันติสัญญาระหว่างประเทศที่มาจาก การเจรจาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ สันติสัญญานี้รวมถึงสันติสัญญาห้ามการทดสอบอาวุธนิวเคลียร์และสันติสัญญาต่อต้านจรวดนำวิถี ที่ลงนามโดยประธานาธิบดีเคนเนดีและนิคสันเพื่อจำกัดสมรรถนะนิวเคลียร์ของสหรัฐอเมริกา คลินตันยังได้เจรจาและลงนามในพิธีสารเกี่ยวกับว่าด้วยสภาวะโลกร้อนเพื่อยับยั้งการปล่อยไฮโดรฟลูออคาร์บอนสู่ชั้นบรรยากาศ สันติสัญญาทั้งหมดนี้ได้กำหนดกรอบผลประโยชน์เชิงยุทธศาสตร์ ของสหรัฐอเมริกาภายใต้บริบทที่ค้ำประกันความมั่นคงร่วมกัน

โดยทั่วไปทศวรรษ 1990 เป็นยุคแห่งการประสานความร่วมมือโดยการยึดมั่น กฎหมายระหว่างประเทศอย่างสูงโดยการทำงานภายใต้บริบทของระบบองค์การสหประชาชาติ และยึดมั่นในข้อผูกพันตามสันติสัญญาที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ แน่ใจว่าสหรัฐอเมริกาเป็นผู้มีส่วนร่วม ระดับชาติใหญ่ในทุกเวที การหารือ แต่สิ่งสำคัญที่สหรัฐอเมริกาและประชาคมโลกต่างเน้นย้ำคือ สหรัฐอเมริกาจะเป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและพี่เบิ้มให้กับประชาคมโลกในเวลาเดียวกัน

ต่อมาเหตุการณ์วินาศกรรมถล่มตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ในวันที่ 11 กันยายนอุบัติขึ้น การตอบโต้ของรัฐบาลใหม่ นำโดยประธานาธิบดีบุชได้เปลี่ยนแปลงดุลย์อำนาจในอดีตไปอย่าง ลึกลับโดยบุชได้ยกระดับความไม่สมดุลงของอำนาจให้เด่นชัดขึ้น แม้ว่าความไม่สมดุลงดังกล่าว จะมีอยู่บ้างในอดีตแต่ไม่เป็นที่สังเกต เนื่องจากไม่มีการนำความไม่สมดุลงดังกล่าวไปใช้แสวงหา ผลประโยชน์แต่อย่างใด แน่ใจว่าในช่วงเวลานี้สหรัฐอเมริกากลายเป็นมหาอำนาจที่ไร้คู่ต่อกร แต่สหรัฐอเมริกากลับทูกโจมตีอย่างไม่คาดฝัน และด้วยผลกระทบที่มีอำนาจทำลายล้างมหาศาล จากศัตรูที่ไม่ใช่รัฐโดยที่ระบบข่าวกรองของสหรัฐอเมริกาไม่ระแคะระคายแม้แต่น้อย ความแปลก- ประหลาดที่สุดบนหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ยุคใหม่คือ การที่ประเทศหนึ่งซึ่งคิดว่า ไม่มีใครหน้าไหน ทำอะไรตนเองได้กลับต้องสิ้นคลอนลงอย่างสิ้นเชิงโดยไม่มีสัญญาณบอกเหตุล่วงหน้า การตอบโต้ ของสหรัฐอเมริกา คือ การเอาคืนโดยการใช้อำนาจทางทหารขั้นรุนแรงในอัฟริกาและอิรักเพื่อทำให้ มิตรและศัตรูเข้าใจอย่างกระจ่างชัดว่า สหรัฐอเมริกา คือ พลังอำนาจทางทหารที่ไร้คู่ต่อกรหนึ่งเดียว บนโลกใบนี้

ตั้งแต่เหตุการณ์ 11 กันยายน เป็นต้นมา สหรัฐอเมริกาได้เน้นย้ำถึงความวิตกกังวลต่อ ความมั่นคงแห่งชาติ และการช่วงชิงการตอบโต้ทางทหารก่อนในสงครามต่อต้านลัทธิการก่อการร้าย

ที่ประธานาธิบดีบุชได้ประกาศว่า เป็นสิ่งสำคัญสูงสุดในนโยบายต่างประเทศและนโยบายภายในประเทศของสหรัฐอเมริกา ลัทธิเอกภาพนิยมที่มีภารกิจเป็นตัวกำหนดความร่วมมือได้เข้ามาแทนที่ลัทธิพหุภาคีนิยมที่มีความร่วมมือเป็นตัวกำหนดภารกิจ และการชิงใจมตีก่อนซึ่งเป็นปฏิบัติการแรกที่สหรัฐอเมริกาจะใช้โจมตีศัตรูตัวฉกาจได้เข้าแทนที่มาตรการในการป้องกันซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงที่คาดเดากันว่า ความสมดุลย์ทางอำนาจได้บังเกิดขึ้น

การรุกรานอิรัก เหตุการณ์ 11 กันยายนได้กำหนดกรอบสถานการณ์ความเป็นไปทั่วโลกให้ดำเนินไปภายใต้บริบทความมั่นคงแห่งชาติและสงครามต่อต้านการก่อการร้าย ส่วนการรุกรานอิรักได้กำหนดกรอบสถานการณ์โลกขึ้นอีกครั้งแต่อยู่ภายใต้สภาวะความจริงแห่งแสนยานุภาพทางทหาร⁶ อันแผ่ไพศาลของสหรัฐอเมริกา ยุทธการเหนือเมฆของสหรัฐอเมริกาคือการแสดงแสนยานุภาพและการครอบงำโลกโดยเข้ายึดพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญที่สุดในตะวันออกกลาง⁷

ปัจจุบันกองกำลังทหารของสหรัฐอเมริกาได้เข้ายึดครองพื้นที่ตลอดลุ่มแม่น้ำไทกริสยูเฟติสดินแดนแห่งนี้แหล่งกำเนิดของการปฏิวัติในยุคหินตอนปลายและการประกอบกิจกรรมในครัวเรือนเมื่อหนึ่งหมื่นปีที่ผ่านมา รวมทั้งยังเป็นต้นกำเนิดของอารยธรรมของมวลมนุษยชาติในยุคแรกเมื่อหกพันปีที่ผ่านมาโดยเกิดขึ้นที่ซูเมอร์ซึ่งเป็นย่านชานเมืองของกรุงแบกแดดในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นดินแดนจักรวรรดิแห่งแรกภายใต้การปกครองของจักรพรรดิซาร์กอนมหาราชที่แผ่อำนาจปกครองไปรอบกรุงแบกแดดเมื่อห้าพันปีที่ผ่านมา ดินแดนแห่งนี้ยังเป็นสถานที่เกิดของอับบราฮัม ดินแดนส่วนที่ค่อนไปทางทิศตะวันตกเป็นต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์และศาสนาฮินดู ส่วนต้นกำเนิดของศาสนาอิสลามจะอยู่ค่อนไปทางทิศใต้ ศาสนาไซโรอัสเตอร์และศาสนาบาไฮถือกำเนิดขึ้นในดินแดนทางทิศตะวันออก ลุ่มแม่น้ำไทกริสยูเฟติสเป็นบ่อเกิดของอารยธรรมอาหรับและเป็นที่ตั้งของราชวงศ์มุสลิม อับบาสิดในยุคแรก กองทัพของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชได้เดินทัพเข้าสู่ดินแดนแห่งนี้ เช่นเดียวกับกองทัพโรมันและชนเผ่าเจงกิสข่าน

ไม่มีที่ใดในโลกนี้ที่เต็มไปด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และการเมืองที่สลับซับซ้อนและเต็มไปด้วยความรื่นระอุทางศาสนาไปกว่าลุ่มแม่น้ำไทกริสยูเฟติส การที่สหรัฐอเมริกาได้เข้าควบคุมภูมิภาคนี้ในช่วงเวลาที่เปราะบางแต่เปี่ยมด้วยพลังอำนาจของสหรัฐอเมริกานับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อขวัญและกำลังใจของประเทศ สหรัฐอเมริกาได้ตอบโต้การโจมตีจากศัตรูผู้ไม่หวังดี และแสดงอิทธิพลครอบงำเหนือโลกใบนี้โดยการเข้ายึดครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์สูงสุดและทำการสู้รบเหนือดินแดนแห่งประวัติศาสตร์โลกแห่งนี้

สิ่งที่สร้างความกังวลให้กับโลกใบนี้มากที่สุดจากเหตุการณ์การรุกรานอิรักของสหรัฐอเมริกาคือ ยุทธวิธีของสหรัฐอเมริกาที่ไม่มีความแยบยลเหมือนกับประธานาธิบดีบุชผู้พ่อ

ในการระดมพันธมิตรจากนานาชาติ รวมทั้งการใช้ทรัพยากรและสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมายขององค์การสหประชาชาติระหว่างปฏิบัติการทางทหารต่ออิรักในช่วงแรก หรือปฏิบัติการพายุทะเลทรายในปี ค.ศ. 1991 แต่จอร์จ ดับเบิลยู บุชกลับเคลือบกำลังพลเข้าสู่อิรักอย่างกระหายสงคราม รวมทั้งคุกคามและลดบทบาทความสำคัญขององค์การสหประชาชาติลง การรุกรานดังกล่าวมีเพียงอังกฤษประเทศเดียวที่ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับสหรัฐอเมริกา แม้ว่าจะได้รับการต่อต้านจากนานาชาติอย่างกว้างขวาง

ปฏิบัติการตอบโต้ทางทหารอย่างสุดโต่งและการแก้แค้นของประธานาธิบดีบุชต่อเหตุการณ์ 11 กันยายนได้เผยโฉมหน้าของสหรัฐอเมริกาสู่สายตาประชาคมโลกว่า สหรัฐอเมริกาคือประเทศที่ก้าวร้าว เขี้ยมเกรียม เต็มไปด้วยความเกลียดชังและไม่ฟังเสียงใคร วอลเตอร์ รัสเชลมีด นักวิเคราะห์นโยบายได้ขนานนามปรากฏการณ์ดังกล่าวในหนังสือของเขาที่ชื่อว่า ยุทธการคมเฉือนคมว่าเป็นชนบจารีตของประวัติศาสตร์อเมริกันตาม “อุดมการณ์แจ๊คสัน” ซึ่งขนานนามตามชื่อประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ๊คสัน ซึ่งในสมัยของเขาได้นำเอาการสู้รบกับชาวอินเดียนแดงและการควบคุมดินแดนฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษ 1830 เป็นสิ่งกำหนดกรอบการทำงานของรัฐบาล ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่โลกถูกแบ่งออกเป็นสีขาวกับสีดำ และมีจุดมุ่งหมายคือ การทำหั่นศัตรูอย่างทารุณโหดร้ายแบบไม่ให้เหลือแม้แต่ซากก ชนบจารีตตามมอุดมการณ์แจ๊คสันเป็นหนึ่งในแนวคิด “ตาต่อตาฟันต่อฟัน”⁸ โดยมีพลังแห่งความรักชาติวัฒนธรรมแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของทหารแทรกซึมอยู่ทั่วทุกอณู

มีดยังได้กล่าวถึงชนบจารีตอื่นด้วย นั่นคือ “อุดมการณ์แฮมิลตัน” ซึ่งขนานนามตามชื่อของอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนแรกๆของสหรัฐอเมริกา เขาเป็นตัวแทนของอเมริกันชนที่สนใจในเรื่องพัฒนาการด้านการค้าและการพาณิชย์ และ “อุดมการณ์เจฟเฟอร์สัน” ที่ขนานนามตามชื่อประธานาธิบดีโทมัส เจฟเฟอร์สัน ผู้แสดงความหวังวิตกอย่างยิ่งต่อการปกป้องระบอบประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน รวมทั้ง “อุดมการณ์วิลสัน” ซึ่งขนานนามตามชื่อของประธานาธิบดีวูดโร วิลสัน ผู้ประกาศอุดมการณ์ทางการเมืองที่เปลี่ยนโลกทั้งใบ ชนบจารีตทั้งหมดนี้ได้หลอมรวมเข้าด้วยกันเป็นการแสดงออกทางการเมืองทั้งหมดของสหรัฐอเมริกาทั้งในด้านนโยบายต่างประเทศและนโยบายในประเทศ

ก่อนที่เหตุการณ์ 11 กันยายนจะอุบัติขึ้น⁹ สหรัฐอเมริกาอยู่ในช่วงอุดมการณ์แฮมิลตันแบบดั้งเดิม ประธานาธิบดีคลินตันพุ่งเป้าการบริหารรัฐนาวาของเขาไปในด้านเศรษฐกิจ นั่นคือการสร้างความสมดุลย์ในด้านงบประมาณ การจัดการขาดดุลงบประมาณ การขับเคลื่อนข้อตกลงการค้าเสรีและการสร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

ในสมัยรัฐบาลคลินตันมีแนวโน้มที่สดใสกว่ายุคสมัยใดๆ ในประวัติศาสตร์อเมริกาสมัยใหม่ แม้แต่ในช่วงที่มองว่า เป็นยุคล่มสลายของเศรษฐกิจที่เปี่ยมไปด้วยเทคโนโลยีระดับสูงและการพังทลายของตลาดหุ้นในช่วงสิ้นยุครัฐบาลของเขาในปี ค.ศ. 2000 โดยปกติชาวอเมริกันเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดีมองเห็นแต่อนาคตที่สดใสและพอใจกับกรอบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแบบพหุภาคี โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ขับเคลื่อน

ผลที่เกิดขึ้นตามมาหลังเหตุการณ์ 11 กันยายนนั้น สหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติแบบหน้ามือเป็นหลังมือ เพียงแค่เกือบชั่วข้ามคืนพลังผลักดันของอุดมการณ์แจ๊คสันได้เข้าครอบงำความคิดของประธานาธิบดีภายใต้ภาวะผู้นำของประธานาธิบดีและความเป็นอเมริกันชน วัฒนธรรมที่ยึดชาติเป็นศูนย์กลางได้เข้าแทนที่วัฒนธรรมที่ยึดโลกเป็นศูนย์กลางอย่างสิ้นเชิง ลัทธิเอกภาพนิยมได้เข้าแทนที่ลัทธิพหุภาคีนิยม การใช้กองกำลังทางทหารเข้าแทนที่การเจรจาทางการทูต การเผชิญหน้าได้เข้าแทนที่การสร้างความปลอดภัย

ถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือได้สร้างความประหลาดใจให้กับสังคมโลก แต่ก็เป็นการตอบสนองตามธรรมชาติอย่างแท้จริง นักจิตวิทยาได้เฝ้าสังเกตว่าหลังจากผ่านช่วงเวลาแห่งความเศร้าโศก ประชากรและกลุ่มคนที่ต้องเผชิญกับความพลิกผันของค่านิยมจากหน้ามือเป็นหลังมือเป็นระยะเวลาานาน ภายหลังจากภัยพิบัติขนาดใหญ่ อาทิเช่น แผ่นดินไหว อุทกภัย ความไม่สงบหรือภาวะสงครามได้อุบัติขึ้น ความรู้สึกผูกพันต่อชุมชนอย่างลึกซึ้งก็เกิดขึ้นตามมา รวมทั้งการจี้ปล้นแบบยังไม่หยุดจุดไม่อยู่ด้วย โดยปกติพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมายสามารถเป็นวีรบุรุษและอุทิศตนเพื่อส่วนรวมได้อย่างวิเศษสุดพอๆ กับปฏิบัติตนอยู่เหนือกฎหมายอย่างเลวระยำ ความบอบช้ำได้ก่อให้เกิดบางสิ่งบางอย่างที่ปลุกเร้าความรู้สึกยึดถือผลประโยชน์ของผู้อื่นเป็นที่ตั้งได้พอๆ กับความก้าวร้าวโดยเฉพาะในกลุ่มประชาชนจำนวนมาก¹⁰

ทั้งปรากฏการณ์วีรบุรุษและการจี้ปล้นที่เกิดขึ้นทั่วทุกหย่อมหญ้าเป็นผลตามมาหลังเหตุการณ์การล่มสลายของกรุงแบกแดดในช่วงที่สหรัฐอเมริกาเข้ารุกรานอิรักและเหมือนกับที่เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหวในโลมาพริตาทางตอนใต้ของซานฟรานซิสโกใน ค.ศ. 1989¹¹ รวมทั้งเหตุการณ์แผ่นดินไหวในนอร์ทไทรดจ์ในนครลอสแอนเจลิสเมื่อปี ค.ศ. 1994 ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นรูปแบบที่เกิดขึ้นในยุคโบราณโดยมีทูไซโดส์ นักประวัติศาสตร์เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในกรุงเอเธนส์ภายหลังการระบาดของโรคห่าในช่วงคริสต์ศักราชที่ 4¹²

หากมองว่า การโจมตีในวันที่ 11 กันยายน ได้สร้างแผลฉกรรจ์ที่ฝังลึกในจิตใจของชาวอเมริกัน ประกอบกับความจริงที่ว่า แท้จริงแล้วเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการโจมตีทางทหารต่อสหรัฐอเมริกาโดยตรง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งปกติและเป็นสิ่งที่คาดการณ์ได้ว่า การตอบโต้ในช่วงแรกเกิดขึ้นพร้อมกับความรู้สึกเป็นครอบครัวเดียวกันสูงพอกๆ กับความกระหายสงคราม ปฏิบัติการเยี่ยงวีรบุรุษของตำรวจและตำรวจดับเพลิงปรากฏขึ้นที่เวสต์เทรตเซ็นเตอร์พร้อมกับเหตุการณ์จี้ปล้นของโจรใจคด ความรู้สึกรักชาติที่แผ่ปกคลุมไปทั่วอเมริกาซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความร่วมแรงร่วมใจและความ เป็นปึกแผ่นของคนทั้งชาติเช่นนี้ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อนตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ความรู้สึกที่มีร่วมกันได้หลอมรวมกันเป็นการเยียวยาความบอบช้ำที่เกิดขึ้นกับประเทศชาติ การสร้างเมืองนิวยอร์กขึ้นใหม่และปฏิบัติการเอาคืนผู้ก่อกรรมทำเข็ญ ชาวอเมริกันจำนวนมหาศาลต่างรู้สึกถึงความจำเป็นในการร่วมแรงร่วมใจกันของคนในชาติและการจงล้างจงพลาญ ประธานาธิบดีบุชได้ปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวด้วยการประกาศสงครามกับผู้ก่อการร้าย

ต่อมาสหรัฐอเมริกาได้เดินหน้าแหวกชนบจารีตของกระบวนการและกฎหมายระหว่างประเทศและลงมือปฏิบัติการจงล้างจงพลาญ ประธานาธิบดีบุชมักกล่าวอ้างว่า เขาคือ นายอำเภอมือสะอาดผู้นำกองกำลังติดอาวุธที่ชอบด้วยกฎหมาย ในระดับหนึ่งสหรัฐอเมริกาจะรู้สึกดีหากขจัดสหประชาชาติออกไปให้พ้นทางและเดินหน้าเข้าสู่โลกอาหรับเพื่อปฏิบัติการ “ลับແລກ”

จากเหตุผลดังกล่าวชัดดัมฮุสเซนจึงไม่ใช่สาเหตุที่แท้จริง¹³ แต่เป็นโอกาสที่สหรัฐอเมริกาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อเข้ารุกรานอิรัก โทมัส เปรียดแมนได้หยิบยกประเด็นดังกล่าวขึ้นมากล่าวถึงในบทความของเขาที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ เขามองว่า เหตุการณ์โจมตีเมื่อวันที่ 11 กันยายน คือ “สาเหตุแท้จริง” ที่นำไปสู่การรุกรานของสหรัฐอเมริกา ตามคำกล่าวของเปรียดแมน การขับไล่กลุ่มตาลีบันออกจากอัฟกานิสถานยังไม่ทำให้สหรัฐอเมริกาพอใจ แต่สหรัฐอเมริกาต้องการก้าวเข้าสู่โลกอาหรับและโค่นล้มบุคคลคนหนึ่งและชัดดัมคือ เป้าหมายของสหรัฐอเมริกา “การขย้ำซาอุดีอาระเบียหรือซีเรียอาจทำให้สหรัฐอเมริกาพอใจได้ในระดับหนึ่งก็จริง แต่การกำจัดชัดดัมเกิดจากเหตุผลง่าย ๆ ประการเดียว นั่นคือ เพราะสหรัฐอเมริกามีพลังอำนาจที่จะขจัดชัดดัมและเพราะชัดดัมสมควรที่จะได้รับโทษทัณฑ์และเพราะเขาคือ หัวใจสำคัญของโลกอาหรับ” ส่วนสาเหตุประการอื่นๆ ล้วนมีความสำคัญรองลงไป ทั้งเรื่องอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างมหาศาลและความสัมพันธ์ระหว่างอิรักและกลุ่มอัลเกดาที่ถูกกล่าวหาอย่างเลื่อนลอย

สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับผลที่ตามมาหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน คือ ความต้องการแก้แค้นที่ฝังลึกอยู่ในอารมณ์ความรู้สึกและจิตวิญญาณของชาวอเมริกันโดยอาศัยโอกาสทาง

ภูมิยุทธศาสตร์ในการล่าแดงแสนยานุภาพทางทหารอันแผ่ไพศาลของสหรัฐอเมริกาให้เป็น
ที่ประจักษ์แก่สายตาประชาคมโลก เนื่องจากความเข้าใจและความต้องการตอบโต้เหตุการณ์
ดังกล่าว รัฐบาลบุชจึงโจมตีโลกอาหรับด้วยพลังอำนาจ ความถูกต้องชอบธรรมและจิตใจอันแน่วแน่
ในการเข้าควบคุมภูมิภาคที่เป็นเสี้ยนหนามของสหรัฐอเมริกาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา

ผลกระทบจากทัศนคติดังกล่าวและปฏิบัติการดังกล่าวได้สร้างความสั่นสะเทือน
ให้เกิดขึ้นทั่วโลก ในระดับหนึ่งมีการเอาเยี่ยงอย่างสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ รัสเซียทบทวนแผนการณ
ย์ชาวยุโรป อินโดนีเซียเข้ารุกรานกลุ่มอาเจะห์ อิสราเอลเพิ่มแรงกดดันทางทหารต่อปาเลสไตน์ และ
อินเดียเคลื่อนพลเข้าโจมตีปากีสถาน ประเทศเหล่านี้ล้วนอ้างว่า สงครามต่อต้านการก่อการร้าย
ของสหรัฐอเมริกาเป็นต้นแบบที่สร้างความชอบธรรมให้กับปฏิบัติการของตน

ในอีกระดับหนึ่งประชาคมโลกมีทัศนคติต่อต้านความก้าวร้าวของรัฐบาลบุชอย่างเผ็ดร้อน
และตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับคุณธรรมของภาวะผู้นำของสหรัฐอเมริกาอย่างถึงแก่น การรุกรานอิรัก
ท่ามกลางกระแสการคัดค้านซึ่งให้คนจำนวนมากเห็นว่า สหรัฐอเมริกาประเทศซึ่งเป็นผู้นำระดับโลก
ได้แปรเปลี่ยนเป็นจักรวรรดิอันธพาล ตั้งแต่สงครามต่อต้านการก่อการร้ายได้อุบัติขึ้นกระแส
ความรู้สึกต่อต้านสหรัฐอเมริกาก็เกิดขึ้นทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง รวมถึงยุโรปซึ่งเคยได้ชื่อว่า
เป็นพันธมิตรเก่าแก่ที่แข็งแกร่งที่สุดของสหรัฐอเมริกา

คำถามเกี่ยวกับจักรวรรดิ ประเด็นได้เถียงระหว่างสหรัฐอเมริกาและประชาคมโลก
ที่อยู่ใต้อาณัติความสนใจในปัจจุบัน คือ ประเด็นที่ว่า ศูนย์กลางของกิจการระหว่างประเทศควรอยู่
ณ ที่ใด สหรัฐอเมริกาหรือองค์การสหประชาชาติ คำถามดังกล่าวเสนอทางเลือกขั้นพื้นฐานให้
สหรัฐอเมริกาและประชาคมโลกได้ขบคิด นั่นคือ โลกควรปกครองโดยจักรวรรดิหรือสังคม
ประชาชาติ

ในช่วงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง สหรัฐอเมริกาได้สถาปนาองค์การสหประชาชาติขึ้น
โดยไม่ยึดผลประโยชน์ของตนเป็นที่ตั้ง แต่ปัจจุบันสหรัฐอเมริกกลับมองข้ามองค์การ
สหประชาชาติเพราะมองแต่ผลประโยชน์ของตนเอง สหรัฐอเมริกาสถาปนาองค์การ
สหประชาชาติขึ้นเพื่อช่วยยับยั้งการก่อสงครามระหว่างนานาประเทศ¹⁴ ปัจจุบันสหรัฐอเมริกามอง
องค์การสหประชาชาติว่าเป็นองค์กรที่อ่อนแอ ทูจวิตคอร์ริปชัน ไร้ประสิทธิภาพและล่าช้า¹⁵
ไม่สามารถใช้ภาวะผู้นำเข้าแก้ไขปัญหาคำคัญทางด้านความมั่นคงระหว่างประเทศและระหว่าง
รัฐอันธพาลได้ ดังนั้น สหรัฐอเมริกาจึงมองข้ามความสำคัญขององค์การสหประชาชาติและสถาปนา
ตนเองเป็นผู้มีอำนาจชี้ชะตา และบังคับนานาประเทศให้เดินตามหรือปฏิบัติตามภายใต้บริบท
ทางด้านความมั่นคงระหว่างประเทศ

ขณะเดียวกันองค์การสหประชาชาติได้แสดงท่าทีที่ชัดเจนต่อประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งรวมถึงชาวอเมริกันส่วนใหญ่ด้วยในฐานะที่เป็นความหวังที่จะนำไปสู่สังคมประชาชาติที่ปกครองโดยกฎหมายระหว่างประเทศอย่างเข้มงวดและความร่วมแรงร่วมใจผ่านการเจรจาและฉันทานุมัติของประชาคมโลก ไม่ว่าองค์การสหประชาชาติจะมัวหมองไปด้วยรอยมลทินใดๆ องค์การนี้จะเป็นดั่งพิราบขาว¹⁶ ที่จะนำพามนุษยชาติไปสู่สันติภาพ ความดูแลของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อองค์การสหประชาชาติ รวมทั้งเจตจำนงของสหรัฐอเมริกาที่ต้องการจัดระเบียบโลกเพียงลำพังได้สร้างความหวาดวิตกให้แก่บรรดานานาประเทศ

แต่สิ่งที่องค์การสหประชาชาติและประชาคมโลกต้องยอมรับคือ ความจริงที่ว่า สหรัฐอเมริกาไม่ได้เป็นประเทศหนึ่งในบรรดานานาประเทศอีกต่อไป แต่สหรัฐอเมริกาคือจักรวรรดิหนึ่งซึ่งเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขประตูสู่ความเข้าใจว่าเหตุใดสหรัฐอเมริกาจึงมีท่าทีเช่นนี้ และเหตุใดประชาคมโลกจึงตกอยู่ในความหวาดวิตกเช่นนี้ สหรัฐอเมริกาได้สถาปนาตัวเองเป็นมหาอำนาจที่ไร้คู่ต่อกรที่คอยควบคุมบรรดานานาประเทศและสถาบันต่างๆ¹⁷ ทั่วโลก สถานการณ์ดังกล่าวประกอบกับปัจจุบันไม่มีอำนาจใดสามารถเทียบเทียมสหรัฐอเมริกาได้จึงทำให้สหรัฐอเมริกามีศักยภาพและความมุ่งมั่นที่จะตั้งตนเป็นจักรวรรดิชั้นนอกอิทธิฤทธิ์ขนานแท้ โดยเฉพาะทันทีที่เหตุการณ์ 11 กันยายนสิ้นสุดลง

แน่นอนว่าจักรวรรดิจะส่งวนสิทธิ์ในการปฏิบัติภารกิจใดๆ เพื่อนำไปสู่ผลประโยชน์ของตนเอง เพราะในสายตาของจักรวรรดิแล้วการใช้อำนาจดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอ ในการตัดสินใจกระทำของสหรัฐอเมริกา โลกจะต้องระลึกลอยอยู่เสมอว่า อำนาจทางทหารเป็นบ่อเกิดและเป็นจุดจบของจักรวรรดิ รวมทั้งจักรวรรดิจะแสวงหาหนทางเพื่อทำให้กฎหมายระหว่างประเทศและสถาบันความร่วมมือแบบพหุภาคีอ่อนแอลงเพื่อเพิ่มแสนยานุภาพทางทหารของตนให้ยิ่งใหญ่ไพศาลและดำรงไว้ซึ่งอิทธิพลเหนือโลก ยุทธศาสตร์แม่บทของจักรวรรดิคือการแบ่งแยกและการครอบครอง

ความสับสนและความแค้นเคืองที่มีต่อสหรัฐอเมริกาส່วหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความจริงที่ว่าหลายประเทศในโลกต่างหลงเชื่อคำกล่าวของนักปรัชญานามฟรานซิส ฟูกูยามาที่ว่าด้วยสาเหตุบางประการเมื่อสงครามเย็นสิ้นสุดลงเราจะเข้าสู่ “ยุคสิ้นสุดประวัติศาสตร์แห่งอำนาจนิยม¹⁸” เป็นยุคที่จักรวรรดิและความพองพองอื่นๆ จะไม่อุบัติขึ้นอีกต่อไป แต่ด้วยการกำหนดนโยบายต่างประเทศที่นำโดยการทหารอย่างเข้มข้นของรัฐบาลบุชประกอบกับวิกฤตการณ์สถานการณ์โลกที่เกิดขึ้นทั่วทุกหย่อมหญ้า เราจึงต้องตะลึงงันเมื่อพบว่า ประวัติศาสตร์แห่ง

อำนาจนิยมกลับอุบัติขึ้นอีกครั้งและเนื่องจากขาดการเตรียมการรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าว จึงทำให้สภาวะคับขันครั้งรุนแรงครั้งหนึ่งบนโลกบังเกิดขึ้น

สาเหตุประการหนึ่งที่เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า สหรัฐอเมริกาคือ จักรวรรดิคือ ประวัติศาสตร์อันต่อเนื่องยาวนานของสหรัฐอเมริกาซึ่งเราต่างทราบกันดี¹⁹ ด้วยการอาศัยกองกำลังที่มีศักยภาพและองค์กรกลางที่ทำหน้าที่ใกล้เคียงอย่างเช่นธนาคารโลกและกองทุนเพื่อการกู้ยืมระหว่างประเทศ รวมทั้งสถาบันความร่วมมือแบบพหุภาคีและทวิภาคีต่างๆ จำนวนมากทำให้ ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาสามารถเข้าควบคุมประเทศต่างๆ ได้มากกว่าและด้วยวิธีการที่มากกว่าประเทศใดๆ ในประวัติศาสตร์จะพึงกระทำได้

สิ่งที่มีความขัดแย้งในตัวเองคือ ขณะที่จักรวรรดิอเมริกันเป็นความต่อเนื่องทางประวัติศาสตร์แต่สหรัฐอเมริกาเองก็วิ่งตามประวัติศาสตร์ไม่ทัน แท้จริงแล้วจักรวรรดิอยู่ในลำดับขั้นสุดท้ายของการพัฒนาก่อนที่จะก้าวเข้าสู่สภาวะการประสานความร่วมมือกันในระดับโลกอย่างเต็มศักยภาพ ความคิดดังกล่าวเป็นหัวใจสำคัญในการทำความเข้าใจว่า ทำไมสหรัฐอเมริกาจึงควรมองว่า ตัวเองเป็นจักรวรรดิในช่วงเปลี่ยนผ่าน และจะเป็นจักรวรรดิสุดท้ายโดยความสมัครใจหรือโดยความจำยอม²⁰ สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นตามกระแสความเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ไม่มีผู้ใดขัดขวางได้ แม้กระทั่งจักรวรรดิเอง เพราะมีฉะนั้นแล้วผู้ต่อต้านจะถูกประวัติศาสตร์กลืนกิน

เหตุใดสหรัฐอเมริกาจึงกลายเป็นจักรวรรดิสุดท้าย สาเหตุเนื่องมาจากโลกกำลังก้าวเข้าสู่ระบบบูรณาการอย่างรวดเร็วซึ่งอยู่ภายใต้ผลกระทบจากโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีโทรคมนาคมที่ฉับไว ภายใต้ระบบบูรณาการนี้สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดคือ ระบบบูรณาการทั้งระบบมิใช่เพียงส่วนหนึ่งส่วนใดเท่านั้น ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาเปี่ยมไปด้วยความแข็งแกร่งเนื่องจากยังไม่มี การสถาปนาระบบโลกขึ้นอย่างเต็มรูปแบบ แต่ทันทีที่มีการสถาปนาระบบดังกล่าวขึ้นอำนาจของสหรัฐอเมริกาก็จะถูกกลืนเข้าสู่พลังอำนาจที่ใหญ่กว่าซึ่งเป็นสิ่งทำลายทางประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเพื่อนำไปสู่การสถาปนาระบบที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจะเข้ามาแทนที่พลังอำนาจที่ใหญ่กว่านั่นเอง

ในโลกแห่งการบูรณาการผู้นำต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้มีอิทธิพลครอบงำเป็นผู้พิทักษ์คุ้มครอง ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความแตกต่างทางสังคมมีความสำคัญมากกว่าแสนยานุภาพทางทหาร รวมทั้งประเด็นด้านเชื้อชาติและศาสนาก็มีความสำคัญมากกว่าอำนาจของรัฐ ธรรมเนียมปฏิบัติไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการทำสงครามที่อาศัยความแม่นยำ กองกำลังทหารที่โหดเหี้ยมไม่สามารถสร้างมิตรและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจคนได้

บริบททางด้านสังคมวัฒนธรรมที่กำลังร้อนแรงมากขึ้นเป็นสิ่งที่ระบอบการปกครองจะต้องเข้ามาแสดงบทบาท ประชาคมโลกต้องการผู้นำที่มีความละเอียดอ่อนต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสังคมต่างๆ กับความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง ประชาคมโลกต้องการผู้นำที่สนับสนุนสถาบันแห่งการบูรณาการที่สำคัญซึ่งจะหลอมรวมตัวแสดงต่างๆ ที่มีความซับซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อนำไปสู่การบริหารจัดการระบบโลกอย่างเท่าเทียม ความแตกต่างสามารถหลอมรวมเข้าด้วยกันโดยอาศัยความอดทนและความรอมชอม การรับฟังเสียงทุกเสียงเป็นสิ่งจำเป็นและฉันทามติจะต้องเกิดขึ้นภายใต้บริบทแห่งความเคารพซึ่งกันและกัน รวมทั้งภายใต้กระบวนการและธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศด้วย ภาวะผู้นำภายใต้บริบทดังกล่าวจะสำเร็จลุล่วงลงได้โดยอาศัยการโน้มน้าวใจมากกว่าการบังคับขู่เข็ญและการกระจายอำนาจให้กับผู้อื่นมากกว่าการใช้อำนาจนั้นเหนือผู้อื่น

สิ่งที่เป็นเครื่องตัดสินว่าจักรวรรดิอเมริกันจะมีชะตากรรมเช่นไรขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างอำนาจของสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นอำนาจเหนืออำนาจที่ให้ความสำคัญกับด้านการทหารและเป็นผู้กำหนดทิศทางตามแนวทางเอกภพนิยม²¹ กับความต้องการโลกแห่งการบูรณาการที่เต็มไปด้วยความหลากหลาย เงื่อนไขทางวัฒนธรรมและต้องการจิตวิญญาณแห่งผู้พิทักษ์เพื่อนำไปสู่การปกครองอย่างมีประสิทธิภาพ²² ชะตากรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดโฉมหน้าของสหรัฐอเมริกาและประชาคมโลกไม่ว่าจะเป็นเช่นไรก็ตาม²³

จากโอกาสและความน่าจะเป็นในทุกๆ ด้าน สหรัฐอเมริกาจะครอบงำโลกในศตวรรษที่ 21 เหมือนดังเช่นที่โรมันครอบงำโลกในศตวรรษที่ 1 ปัญหาสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่า สหรัฐอเมริกาจะทำได้หรือไม่แต่อยู่ที่ว่าสหรัฐอเมริกาคือรู้หรือไม่ว่าสหรัฐอเมริกากำลังกระทำการดังกล่าวอยู่ สิ่งเดียวที่สหรัฐอเมริกาคouldสามารถกำหนดโฉมหน้าของจักรวรรดิตนในอนาคตข้างหน้าได้ สหรัฐอเมริกาจะต้องปฏิบัติภารกิจในฐานะผู้นำที่ดี การตัดสินใจของสหรัฐอเมริกาคือเป็นสิ่งชี้ชะตาทั้งของตนเองและโลกมนุษย์ในหลายทศวรรษข้างหน้า สหรัฐอเมริกาจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้ยาวนานเพียงใดขึ้นอยู่กับการยึดมั่นศรัทธาต่อวิสัยทัศน์แรกๆ ของตนเอง และความสามารถในการเรียนรู้บทเรียนจากประสบการณ์ของจักรวรรดิในยุคแรกๆ ได้ในระดับหนึ่ง²⁴

สหรัฐอเมริกายืนอยู่บนช่วงเวลาแห่งอำนาจส่วนประชาคมโลกยืนอยู่บนช่วงเวลาแห่งการบูรณาการ ทั้งสองจะบรรจบเข้าหากันได้อย่างไร โลกจะเผชิญกับความสงบสุขชั่วคราวหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ภายใต้อิทธิพลทางทหารและเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา²⁵ หรือที่เรียกว่าสันติภาพตามแบบฉบับอเมริกัน หรือโลกจะเผชิญกับความฟอนเฟะชั่วคราวหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ภายใต้อิทธิพลทางทหารและเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาหรือที่เรียกว่าหายนะตามแบบฉบับ

อเมริกัน จักรวรรดิอเมริกันจะถูกโลกจารึกไว้ในฐานะสถาปนิกผู้สร้างระเบียบโลกขึ้นครั้งแรกหรือเป็นผู้สร้างมหากาพย์แห่งโศกนาฏกรรม สิ่งเหล่านี้คือคำถามยิ่งใหญ่แห่งยุคสมัยและคือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ต้องการค้นหาคำตอบต่อไป

สหรัฐอเมริกาบนทางสองแพร่ง

ปรากฏการณ์ที่ขัดแย้งกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิและความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของโรมันที่โลกต้องจารึกไว้คือ การตัดสินใจเลือกทางเดินของรัฐบาลบุชเกือบทั้งหมดเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวงจำกัดแคบๆ นั่นคือ เหตุการณ์ 11 กันยายน มหาวิปโยค ทั้งการโจมตีและสงครามต่อต้านการก่อการร้ายในเวลาต่อมาเป็นสิ่งกำหนดสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน รวมทั้งยังกำหนดเป้าหมายสำคัญให้กับรัฐบาลสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงเหตุการณ์เดียวกำลังก่อให้เกิดมุมมองที่คับแคบอย่างยิ่งต่อเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่สืบทอดต่อกันมาและความสลับซับซ้อนที่เกิดขึ้นทั่วโลก

จะมีทางเป็นไปได้หรือไม่ที่เหตุการณ์ดังกล่าวจะเป็นหนทางที่นำไปสู่มุมมองที่กว้างขึ้น แต่คงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากเนื่องจากบาดแผลจากเหตุการณ์ 11 กันยายนยังคงเป็นแผลฉกรรจ์ที่สร้างความเจ็บปวดโดยเฉพาะในจิตวิญญาณของชาวอเมริกัน ปฏิบัติการของสหรัฐอเมริกาในช่วงแรกซึ่งยังคงอยู่ในอารมณ์ความรู้สึกของชาวอเมริกันเต็มไปด้วยความเจ็บปวดระคนกับความสับสนที่ว่า ใครหน้าไหนที่ต้องการทำเยี่ยงนี้กับสหรัฐอเมริกา เมื่อความคิดเหล่านี้ได้หลอมรวมเข้ากับความต้องการล้างแค้น รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาจึงเดินทางเข้าสู่เวทีโลก โคนล้มกลุ่มตาลีบันในอัฟกานิสถานโดยได้รับแรงสนับสนุนจากนานาประเทศและต่อมาก็เข้ารุกรานอิรักโดยปราศจากแรงสนับสนุนใดๆ จากนานาประเทศ น้อยคนนักที่จะล่วงรู้ว่า สหรัฐอเมริกายึดมั่นในศรัทธาต่อปฏิบัติการล้างแค้นตามอุดมการณ์แจ๊คสัน หรือสหรัฐอเมริกาได้รับผลกระทบจากสภาวะไร้ระเบียบที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดหลังเผชิญกับความบอบช้ำ

ในการอภิปรายถึงเหตุการณ์ 11 กันยายนในบทที่ 1 ประเด็นที่มักถูกหยิบยกขึ้นมา กล่าวถึงในเหตุการณ์ที่เป็นผลตามมาภายหลังเหตุการณ์ที่สร้างความบอบช้ำคือ สภาวะที่กลุ่มซึ่งได้รับผลกระทบต้องยืนอยู่บนทางสองแพร่งระหว่างการกระทำที่ยึดหลักประชาสังคมกับการกระทำนอกกฎหมาย หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางเดินระหว่างการแสดงความเมตตาสงสารกับการแสดงท่าทีแข็งกร้าวเพื่อตอบสนองความเจ็บปวดที่ตนได้รับ ปฏิบัติการตอบโต้ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาคือผลมาจากการตัดสินใจเลือกทางเดินของประธานาธิบดีบุชและรัฐบาลของเขา

ผลที่เกิดขึ้นตามมาคือ เหตุการณ์เหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่ออย่างใหญ่หลวงต่อชาวอเมริกันในการตีความเหตุการณ์ดังกล่าวและการแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ต่อประสบการณ์อันเลวร้าย

แมรี โรบินสันซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานการสหประชาชาติข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชน (U.N. High Commissioner for Human Rights) และปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการองค์การแนวคิดริเริ่มด้านจริยธรรมสู่ความเป็นสากล (the director of the Ethical Globalization Initiative)²⁶ ได้เสนอความคิดเห็นทันทีหลังเกิดเหตุการณ์โจมตีว่า เหตุการณ์ดังกล่าวไม่ควรได้รับการขนานนามว่าเป็นปฏิบัติการก่อการร้าย²⁷ แต่เป็นการก่ออาชญากรรมต่อมวลมนุษยชาติมากกว่า เธอกล่าวต่อว่า การนิยามการโจมตีที่เกิดขึ้นว่าเป็นการก่อการร้ายและการประกาศสงครามต่อต้านการก่อการร้ายในเวลาต่อมาได้ทำให้เกิดเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์อุบัติขึ้น นั่นคือ การให้อาชญากรโหดอยู่ในฐานะทหารหาญและทำให้ผลที่ตามมาหลังเกิดเหตุการณ์ 11 กันยายนทั้งหมดอยู่ภายใต้บริบทแห่งความขัดแย้ง

การนิยามเหตุการณ์ต่างๆ ว่าเป็นการก่ออาชญากรรมต่อมวลมนุษยชาติจะยึดเหยียดให้ไอชามา บินลาเดน และกลุ่มอัลเกดาอยู่ในฐานะอาชญากรสาธารณะและฆาตกรสังหารหมู่รวมทั้งจะทำให้ปฏิกิริยาตอบโต้ของสหรัฐอเมริกาและนานาชาติอยู่ภายใต้บริบทแห่งมนุษยธรรมและสิทธิมนุษยชน ปรัชญาการณดังกล่าวจะทำให้สหรัฐอเมริกาสามารถดำเนินการตอบโต้ทางทหารได้อย่างปราศจากข้อกังขา แต่ขณะเดียวกันก็จะนำไปสู่การตรวจสอบประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องและด้านสังคมที่สำคัญอย่างกว้างขวางมากขึ้น²⁸

สงครามต่อต้านการก่อการร้ายคือ หนทางที่สหรัฐอเมริกาเลือกเดิน สหรัฐอเมริกาไม่ได้สิ้นหนทางเดิน แต่ประธานาธิบดีบุชเลือกที่จะทำสงคราม²⁹ เขาแบ่งโลกออกเป็นด้านมืดกับด้านสว่างอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยให้สัตย์ปฏิญาณว่า จะนำกองกำลังแห่งแสงสว่างเข้ากวาดล้างกองกำลังแห่งอำนาจมืด แนวคิดที่แบ่งโลกออกเป็นด้านมืดกับด้านสว่างนี้ดูเหมือนเป็นแนวคิดที่ไม่สลบซับซ้อนแต่ทรงอำนาจอย่างยิ่งยวด เนื่องจากแนวคิดการเป็นผู้นำแห่งแสงสว่างนี้ได้ฝังรากลึกกลงในประวัติศาสตร์อเมริกันและการมองเห็นตนเองของสหรัฐอเมริกา และเนื่องจากความต้องการแก้แค้นยังคงร้อนระอุอยู่

ประธานาธิบดีหรือแม้แต่ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ไม่เคยมีความคิดแม้แต่บ่อย³⁰ ถึงความเป็นไปได้ว่า การโจมตีของสหรัฐอเมริกาในตะวันออกกลางมีความเกี่ยวข้องกับท่าทีของสหรัฐอเมริกาบนเวทีโลก ในทางตรงกันข้ามประธานาธิบดีบุชกล่าวซ้ำๆ ว่า “พวกเขาเกลียดชังอิสรภาพของเรา” ประธานาธิบดีบุชเหมือนกับชาวอเมริกันรุ่นก่อนๆ เขาสอดประสานผลประโยชน์ของชาติเข้ากับอุดมการณ์แห่งชาติอเมริกัน การเล่นเกมชาวอเมริกันคนหนึ่งเท่ากับ

เล่นงานชาวอเมริกันคนอื่นๆ ที่เหลือด้วยการทำลายทรัพย์สินทางพาณิชย์ของชาวอเมริกันเท่ากับการละเมิดเสรีภาพของชาวอเมริกัน ตรรกะดังกล่าวนำไปสู่การทำสงครามต่อต้านการก่อการร้ายและความต้องการของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่ประชาคมโลกทั้งมวลต้องเลือกยืนอยู่ข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

เนื่องจากประธานาธิบดีบุชมองว่า การตัดสินใจของเขา คือ ประชาคมติของประชาคมโลกต่อสถานะผู้นำของสหรัฐอเมริกา เขาจึงทำทนายบรรดาชาติต่างๆ ว่า จะเลือกให้การสนับสนุนสงครามต่อต้านการก่อการร้ายหรือจะร่วมเสี่ยงรับชะตากรรมเดียวกันกับผู้ก่อการร้าย ประชาคมติดังกล่าวเห็นได้จากวิกฤตการณ์อิรัก ในมุมมองของสหรัฐอเมริกาหากบรรดาประเทศส่วนใหญ่ในโลกถูกบังคับให้เลือกทางเดิน พวกเขาต้องเลือกเดินบนเส้นทางที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับสหรัฐอเมริกา หรืออย่างน้อยที่สุดก็เลือกถอนตัวออกจากการให้ความร่วมมือกับสหรัฐอเมริกาอย่างเปิดเผย

ในการนิยามการตอบโต้เหตุการณ์ 11 กันยายนของสหรัฐอเมริกาว่า เป็นการก่อสงคราม รัฐบาลบุชสามารถใช้โอกาสนี้ปิดฝุ่น³¹ นโยบายต่างประเทศของตนและแถลงกฎเหล็กบุชกล่าวคือ ตั้งแต่นี้ต่อไปสหรัฐอเมริกาจะดำเนินนโยบาย “ป้องกันตนเองก่อน” และ “ช่วงชิงการยับยั้งการโจมตีจากศัตรูก่อน” เพื่อต่อสู้กับปีศาจการก่อการร้าย สหรัฐอเมริกาจะใช้กองกำลังทุกรูปแบบซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการดำเนินนโยบายดังกล่าวเพื่อสร้างหลักประกันว่า ไม่มีอำนาจอื่นใดแม้แต่จะพยายามทำทนายอิทธิพลการครอบงำทางทหารของสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุผลดังกล่าวเหตุการณ์ 11 กันยายนจึงหยิบยื่นทั้งโอกาสและบ่อเกิดแห่งปัญหา เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นบ่อเกิดของสงครามต่อต้านการก่อการร้าย และขณะเดียวกันก็เป็นโอกาสในการขยายแสนยานุภาพทางทหารของสหรัฐอเมริกาให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรไปทั่วโลก ดังคำกล่าวของโคลิน เพาเวลล์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่ว่า “ไม่เพียงแต่สงครามเย็นจะสิ้นสุดลงเท่านั้น แต่ยุคหลังสงครามเย็นยังสิ้นสุดลงด้วยเช่นกัน”

ในยุคใหม่ประธานาธิบดีบุชกล่าวว่า “สหรัฐอเมริกาจะนำพาประชาคมโลกสู่สันติภาพ” ภายใต้การนำของประธานาธิบดีบุช เขายืนยันว่า รัฐบาลสหรัฐอเมริกามุ่งมั่นในการดำเนินภารกิจที่ต้องจารึกไว้ในประวัติศาสตร์เพื่อกำหนดระเบียบระหว่างประเทศตามแนวทางของอุดมการณ์และผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกา ตามทัศนะของประธานาธิบดีบุช สหรัฐอเมริกาต้องการแสวงหาโลกเสรีแต่อยู่ภายใต้กรอบระเบียบ การบรรลุเป้าประสงค์ดังกล่าวสหรัฐอเมริกาต้องใช้พลังอำนาจทางเศรษฐกิจและการทหารที่ตนสั่งสมมาตลอดสองศตวรรษที่ผ่านมาแห่งการสถาปนารัฐจักรวรรดิ ประธานาธิบดีบุชได้สร้างความประจักษ์ชัดต่อสายตาประชาคมโลกว่า สหรัฐอเมริกาไม่มีความคิดที่จะสละอำนาจที่ตนสั่งสมมา

แม้ว่าทางเลือก นโยบาย และปฏิบัติการที่เกิดขึ้นอาจเป็นการตอบโต้ตามธรรมชาติของประเทศที่เผชิญกับการโจมตีครั้งมหึมาที่ตนได้เผชิญทั่วโลก ปรากฎการณ์ดังกล่าวตั้งอยู่บนวิสัยทัศน์การมองโลกอย่างฉาบฉวย ข้อเท็จจริงซึ่งนำไปสู่การอุบัติขึ้นของเหตุการณ์ 11 กันยายนเป็นเหตุการณ์หลายมิติมากกว่าที่คิด เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่โดยเฉพาะเมื่อมองจากมุมมองของผู้ที่เฝ้ามองอยู่ห่างๆ จะประกอบด้วยมิติในด้านมืดและด้านสว่างอยู่เสมอ ซึ่งจะผสมผสานรวมกันกลายเป็นสีอันหลากหลายซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แมรี โรบินสันกำลังขุดค้นประเด็นที่อยู่ลึกกลงไปรวมถึงยังมีมิติอื่นๆ ที่ต้องตรวจสอบกันต่อไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ก่อนดำเนินการตรวจสอบมิติอื่นๆ จำเป็นต้องกล่าวว่า ความรู้ความกระจ่างที่ได้จากความพยายามทำความเข้าใจเหตุการณ์สำคัญต่างๆ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเผชิญกับเหตุการณ์นั้นๆ โดยตรงเป็นสิ่งที่ซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ ดังคำกล่าวของ ที. เอส. อีเลียทที่ว่า ประชาชนมัก “เผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ แต่ขาดความเข้าใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” แน่นนอนว่าความกระจ่างค่อยๆ เปล่งแสงขึ้นมาอย่างช้าๆ ด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวภายหลังการคิดทบทวนอย่างลึกซึ้ง กล่าวอีกนัยหนึ่งความคิดของเราเปลี่ยนแปลงไปตามปฏิริยาของอารมณ์ความรู้สึกต่อเหตุการณ์ดังกล่าวที่จมลึกลงตามกาลเวลาที่ไถ่ผ่านและตามวุฒิภาวะของสหรัฐอเมริกาที่เติบโตขึ้นตามสถานการณ์โลกที่หมุนเวียนเปลี่ยนผ่านและค่อยๆ เลื่อนหายไป ในอีก 10 ปีและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอีก 100 ปีข้างหน้า สหรัฐอเมริกาและประชาคมโลกจะหันกลับมามองเหตุการณ์ 11 กันยายน ในมุมมองที่ต่างจากพวกเราอย่างสิ้นเชิงซึ่งเป็นผู้เผชิญกับเหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมาโดยตลอด

สิ่งที่เราสามารถกล่าวอย่างมั่นใจได้ในระดับหนึ่งในขณะนี้คือ การตอบโต้ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาตามอุดมการณ์แจ้คสันต่อเหตุการณ์โศกนาฏกรรม 11 กันยายนได้ตัดขาดสหรัฐอเมริกาออกจากประชาคมโลกชั่วคราว ในบทนี้จะตรวจสอบมุมมองอื่นๆ ในการตีความเหตุการณ์ดังกล่าวโดยหวังว่า สหรัฐอเมริกาจะสามารถเปิดตัวเองสู่สังคมโลกได้อีกครั้งและจะพบกับประตูที่นำไปสู่ภาวะผู้นำโลกในรูปแบบที่ประชาคมโลกต่างต้องการจะให้

การทำความเข้าใจรากเหง้าของลัทธิการก่อการร้าย หากจะกล่าวในเชิงกระทบกระเทียบแล้ว³² ขณะที่คนทั่วไปมองว่า เหตุการณ์ 11 กันยายนคือ โศกนาฏกรรมของชาวอเมริกัน แต่ความจริงที่ปรากฏกลับพบว่า มีจำนวนผู้เสียชีวิตที่ไม่ใช่ชาวอเมริกันเกือบเท่ากับชาวอเมริกัน เมื่อตึกแฝดถล่มลงมาพังราบเป็นหน้ากลอง ศูนย์กลางการค้าโลกแห่งนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีตึกเพียงไม่กี่แห่งที่สามารถทำได้เช่นนี้ เนื่องจากมีประชาชนจากทุกสารทิศทั่วโลกต่างมารวมตัวกันที่นี่เพื่อต่อ ยอดการค้าโลกให้มั่งคั่งยิ่งขึ้นไป ในการถ่ายทอดสดเหตุการณ์ 11 กันยายน

สู่สายตาประชาชนจำนวนหลายล้านคนทั่วโลกถือเป็นโอกาสที่ประชาคมโลกจะแสดงความเสียใจต่อผู้เสียชีวิตและเป็นโอกาสที่สะท้อนให้เห็นความไร้ศักยภาพของมนุษยชาติในการดำรงไว้ซึ่งมนุษยธรรมอย่างมีเสถียรภาพ

สิ่งที่ชาวอเมริกันเผชิญในเหตุการณ์ 11 กันยายน คือ สิ่งที่ประชาชนทั่วโลกต่างเคยประสบมาแล้วด้วยความเจ็บปวดที่รวดราวพอกัน บางครั้งสร้างผลกระทบที่เสียหายใหญ่หลวงกว่านั้นนักและบางครั้งต้องเผชิญกับผลกระทบที่เสียหายใหญ่หลวงกว่านั้นนัก และบางครั้งก็เกิดขึ้นจากน้ำมือของชาวอเมริกันเอง ภายหลังจากเหตุการณ์ที่สร้างความบอบช้ำโดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ก่อคนเหล่านี้ต่างต้องการเอาคืนเหมือนเช่นที่สหรัฐอเมริกาต้องการหลังเกิดเหตุการณ์ 11 กันยายน ในมุมมองของศัตรูคู่แค้นของสหรัฐอเมริกา ชาวอเมริกันมีความผิดฐานก่ออาชญากรรมครั้งใหญ่ต่อพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเกลียดชังและใช้ความรุนแรงกับสหรัฐอเมริกา อรุณชาติ รอยนักรบพันธมิตรชาวอินเดียได้กล่าวหลายต่อหลายครั้งโดยเฉพาะในดินแดนทางตอนใต้ของโลก ในช่วงที่เธอเขียนหนังสือขึ้นทันทีหลังเกิดเหตุการณ์ 11 กันยายนว่า

ไอซามา บินลาเดน เขาคือใคร? เขาคือผลผลิตที่ไม่ได้ตั้งใจของชาวอเมริกัน³³ คือ วิญญาณชาตานของประธานาธิบดีอเมริกัน คือร่างเสมือนในเงามืดของความดั่งามและอารยธรรมร่างของเขาถูกสลักขึ้นจากเศษซากกระดูกที่เหลือทิ้งจากนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา ทั้งนโยบายการทูตในเชิงรบ แสตนยานุภาพด้านอาวุธนิวเคลียร์ นโยบายอันเลวทรามต่ำช้าใน “การแผ่อิทธิพลครอบงำไปทั่วทุกสารทิศ” การมองข้ามชีวิตที่ไม่ใช่ชาวอเมริกันอย่างเย็นชา การแทรกแซงทางทหารอย่างโหดเหี้ยมป่าเถื่อน การสนับสนุนระบอบการปกครองแบบกดขี่และเผด็จการ การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบไร้ซึ่งความเมตตาปราณีที่ขยำเคี้ยวเศรษฐกิจของประเทศยากจนเหมือนฝูงแร้ง³⁴ ที่จิกกินเหยื่อของตน รวมทั้งบริษัทข้ามชาติในคราบโจรชั่วที่ปล้นอากาศที่เราหายใจ พื้นดินที่เรายืน น้ำที่เราดื่ม และความคิดที่เรามี

สิ่งที่ไอซามา บินลาเดนกระทำต่อสหรัฐอเมริกาคือ สิ่งที่คนทั่วโลกจำนวนมากต่างต้องการจะให้เกิดขึ้น สำหรับคนจำนวนมากแล้วการโจมตีในเหตุการณ์ 11 กันยายนแสดงให้เห็นว่าในที่สุดสหรัฐอเมริกาจะต้องได้รับกรรมที่ตนก่อไว้ ในช่วงเวลาที่มากกว่าสองศตวรรษแห่งความเรืองอำนาจของจักรวรรดิ สหรัฐอเมริกาได้มาซึ่งอำนาจมากมายมหาศาลแต่ขณะเดียวกันก็สร้างศัตรูไว้มากมายด้วยเช่นเดียวกัน ทุกครั้งที่สหรัฐอเมริกาได้รับชัยชนะต้องมีผู้สูญเสียโดยเฉพาะในช่วงสงครามเย็น เมื่อสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนลัทธิเผด็จการนิยมและใช้ระบอบการปกครองแบบทหารในทางที่ผิดทั่วดินแดนตอนใต้ของโลก ขณะที่บริษัทเอกชนของสหรัฐอเมริกา

เดินหน้าแสวงหาตลาดและกอบโกยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างไรซึ่งความเมตตา
สหรัฐอเมริกาคือ ผู้จุดชนวนความเกลียดชังต่ออำนาจของตนให้เกิดขึ้นทั่วทุกหย่อมหญ้า

โดยเฉพาะในตะวันออกกลาง แรงสนับสนุนด้านเดียวของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อ
อิสราเอลในการต่อต้านชาวอาหรับและปาเลสไตน์ได้สร้างความเกลียดชังต่อสหรัฐอเมริกาแบบ
ฝังรากลึก อิสราเอลสามารถสถาปนารัฐของตนขึ้น แผ่ขยายอำนาจและได้รับการปกป้องคุ้มครอง
ด้วยความช่วยเหลืออย่างท่วมท้นและต่อเนื่องจากสหรัฐอเมริกา ความโกรธแค้นอย่างเข้ากระดูกดำ
ของชาวอาหรับที่มีต่อสหรัฐอเมริกาฝังลึกลงในการต่อต้านอิสราเอลของพวกเขา

ดังนั้นไอซามา บินลาเดนและสาวกของเขาจึงไม่ได้เป็นลัทธิที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
เหมือนกับลัทธิบราวนซ์ เดวิดเดียนส์³⁵ (the Branch Davidians) หรือ ผู้รักสันโดษที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
อย่างเช่น ทิมอธี แม็คเวห์³⁶ (Timothy McVeigh) หรือ เดอะยูนาบอมเบอร์ มือวางระเบิด
มหาวิทยาลัยและสายการบิน³⁷ (the Unabomber) ไอซามา บินลาเดนและสาวกของเขาเป็น
ผลผลิตของวัฒนธรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเกลียดชังและความหวาดระแวงต่อชาติตะวันตกทั่วไป
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสหรัฐอเมริกา การกล่าวว่ อัลเคดาคือ เครือข่ายที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวอาจ
เป็นคำพูดปลอบใจตัวเอง แต่คำพูดดังกล่าวไม่เป็นความจริงเลย

เมื่อชาวปาเลสไตน์ทราบข่าวเหตุการณ์ 11 กันยายน พวกเขาต่างออกมาเดินร่ำอย่าง
สนุกสนานบนท้องถนนในเขตเวสต์แบงก์ หน้าหนังสือพิมพ์อาหรับต่างอัดแน่นไปด้วยข่าวการ
แสดงความชื่นชมยินดีกับบินลาเดนจากนานาทัศนะแต่ล้วนแสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน
ตรงไปตรงมา สำหรับชาวปาเลสไตน์แล้วเหตุการณ์ 11 กันยายนไม่ใช่การก่อการร้ายที่ทำเพื่อ
ผลประโยชน์ของตนเองอย่างเห็นมโหฬารแต่เป็นการแก้แค้นและการจองเวร

เป็นเรื่องจริงที่ว่า ปฏิบัติการของไอซามา บินลาเดนได้รับแรงสนับสนุนจากประชาชน
หลายล้านคนทั่วโลกอิสลามและดินแดนตอนใต้ของโลก สถานะของเขาเหมือนกับโรบินฮู้ดจำแลง
ที่ต่อสู้กับนายอำเภอโหดแห่งน็อตติงแฮม แล้วหายตัวไปในป่าเซอร์วีดู และจะปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง
ในช่วงเวลาที่น้อยคนนักจะคาดถึง ด้วยแรงสนับสนุนอย่างกว้างขวางทำให้บินลาเดนและบรรดาผู้นำ
ส่วนใหญ่ของเขาจึงสามารถเดินทางกลับสู่ดินแดนบ้านเกิดของเขาและรอดพ้นจากการจับกุมของ
สหรัฐอเมริกา และนี่ยังเป็นเหตุผลที่อธิบายได้ว่าเหตุใดอัลเคดาจึงสามารถปฏิบัติการโจมตีในแบบ
ความร่วมมือต่อสัญลักษณ์แห่งพลังอำนาจของสหรัฐอเมริกาทลอดทั่วทั้งตะวันออกกลางได้
แม้กระทั่งการโจมตีที่เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์ล่มสลายของกลุ่มตาลีบันในอัฟกานิสถานและ
เหตุการณ์รุกรานอิรัก แม้แต่หลายประเทศที่ร่วมมือกับสหรัฐอเมริกาในการทำสงครามต่อต้านการ
ก่อการร้ายก็ยังให้การสนับสนุนบินลาเดนอย่างลับๆ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงโดยเฉพาะกับ

ซาอุดีอาระเบีย ความเกลียดชังสหรัฐอเมริกาไม่ได้เกิดจากน้ำมือของบินลาเดน แต่เป็นผลมาจากการกระทำของสหรัฐอเมริกาเองในการให้ความคุ้มครองอิสราเอลและการเสริมสร้างแสนยานุภาพของจักรวรรดิในภูมิภาคนี้ ด้วยการสร้างฐานกำลังในซาอุดีอาระเบีย อีฟกานิสถาน คูเวต กาตาร์ และอิรักในปัจจุบัน

คนบ้าระห่ำที่ไม่มีเครือข่ายผู้มุ่งโจมตีเป้าหมายอย่างไร้ทิศทางไม่สามารถวางแผนปฏิบัติการร้ายดังเช่น เหตุการณ์ 11 กันยายนได้เพราะเป็นปฏิบัติการที่ต้องอาศัยความซำของและความแม่นยำระดับสูง ปฏิบัติการดังกล่าวต้องผ่านการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบมีการวางแผนอย่างรัดกุมและผ่านการบริหารจัดการอย่างแยบยลจากผู้ที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ด้วยปณิธานที่ต้องการนำพาทุกชีวิตที่เกี่ยวข้องไปสู่ความสำเร็จของภารกิจที่พวกเขาเป็นผู้ลงมือกระทำ³⁸

ปฏิบัติการดังกล่าวเป็นความมุ่งมั่นและมีความลึกซึ้งจนมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะเข้าใจได้ เหตุการณ์ในอดีตที่เทียบเคียงได้กับเหตุการณ์ในยุคปัจจุบันคือ ปฏิบัติการฝูงบินกามิกาเซ่ของญี่ปุ่นในสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งมีนักบินมากกว่า 4 พันคนต้องเข้าร่วมในเที่ยวบินมรณะจากวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1944 จนถึงวันสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง นักบินเหล่านี้ได้ปฏิบัติภารกิจปลดชีพตนเองกลางอากาศในการกวาดล้างชาวอเมริกันผู้ทิ้งระเบิดและไม่เข้าใจว่า ทำไมพวกญี่ปุ่นจึงต้องพลีชีพอย่างบ้าคลั่งเช่นนี้ ภารกิจดังกล่าวเป็นปรากฏการณ์ที่อยู่เหนือความเข้าใจอย่างสิ้นเชิง ปฏิบัติการฝูงบินกามิกาเซ่ต้องถูกจารึกไว้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มีปฏิบัติการพลีชีพขนาดทำลายล้างมหาศาลและส่งผลกระทบต่อเนื่องยาวนาน แต่เหตุการณ์ที่สร้างความประหลาดใจคือ อาสาสมัครของฝูงบินกามิกาเซ่ยังคงมีกำลังพลเหลืออยู่ในขณะที่ไม่มีเครื่องบินกามิกาเซ่เหลืออยู่แล้ว นอกจากนี้ภารกิจเที่ยวบินกามิกาเซ่ยังได้รับการสนับสนุนจากชาวญี่ปุ่นทั่วประเทศอย่างแรงกล้าจนถึงวันสิ้นสุดภารกิจ

บทบาทของลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิม³⁹ สิ่งที่ทำให้พลังอำนาจและความต้องการของโศซามา บินลาเดนมีความเข้มแข็งคือ การที่เขาอุทิศชีวิตให้กับปฏิบัติการที่เป็นมากกว่าแค่เพียงการทำสงคราม ในมุมมองของบินลาเดน เขาไม่ได้ก่อการร้ายเพราะการก่อการร้ายหมายถึงการมุ่งประทุษร้ายต่อพลเมืองผู้บริสุทธิ์หรืออย่างโหดร้าย เขาคือผู้นำ “ลี้ฮัด” สงครามศักดิ์สิทธิ์ต่อสหรัฐอเมริกาและอิสราเอลในการกระทำดังกล่าวเขากำลังดำดิ่งลงสู่รากเหง้าของประวัติศาสตร์และอารยธรรมอิสลามอย่างลึกซึ้งถึงก้นบึ้ง จากบทปฐมกาลของศาสนาอิสลาม ศาสดามุฮัมมัดแบ่งโลกออกเป็นผู้ที่ศรัทธาในพระเจ้าและผู้ที่ไม่ศรัทธาในพระองค์ อีเลียส คาเนตติ นักจิตวิทยาได้เผยให้เห็นภาพที่เปี่ยมไปด้วยพลังอำนาจในหนังสือของเขาที่ชื่อว่า “มवलชน และพลังอำนาจ” ดังนี้

เมื่อเสียงแตรแห่งวันพิพากษาครั้งสุดท้ายเปล่งเสียงกังวานขึ้น เหล่าชาวกศพทั้งหลายต่างลุกขึ้นจากหลุมฝังศพและมุ่งตรงสู่ทุ่งแห่งการพิพากษา “เหมือนกับการชุมนุมของมนุษย์ ณ บัลลังก์พิพากษา” ณ ที่แห่งนั้น พวกเขาต่างมารวมพลอยู่เบื้องหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าแล้วแยกออกเป็นกลุ่มหีมา 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือ พวกที่ศรัทธาต่อพระเจ้า ส่วนอีกกลุ่มคือ พวกที่ไม่ศรัทธาในพระองค์⁴⁰ และพระเจ้าจะทรงเป็นผู้พิพากษาพวกเขาเหล่านี้ มีกำแพงที่แบ่งกัน 2 กลุ่มออกจากกันตามความเชื่อในศาสนาอิสลามอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด พวกที่ศรัทธาและพวกที่ไม่ศรัทธาในพระเจ้าจะถูกลิขิตให้แยกออกจากกันชั่ววินิจนินต์และจะรวบรวม่าพันกันเอง แม้ว่าสงครามศาสนาจะไม่มีใหญ่เทียบเท่ากับสงครามหน้าบัลลังก์พิพากษาแต่สงครามศาสนาก็เป็นภารกิจศักดิ์สิทธิ์บนพื้นพิภพ ดังนั้น 2 กลุ่มที่ถือกำเนิดขึ้นจากวันแห่งการพิพากษาจะถูกลิขิตให้เข้าร่วมในสงครามที่เกิดขึ้นบนพื้นพิภพชั่ววินิจนินต์

แน่นอนว่าภาพดังกล่าวใกล้เคียงเป็นอย่างมากกับภาพตามจารีตประเพณีตามความเชื่อในวันโลกาวินาศของชาวยิวและชาวคริสเตียน พวกเขาเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของศาสนาทั้ง 3 ศาสนาตามแนวคิดเอกเทวนิยมที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวกัน⁴¹ ต่างมองโลกไม่แตกต่างกัน แม้ว่าจะมีรายละเอียดและประเด็นสำคัญที่เน้นย้ำแตกต่างกัน โลกแบ่งออกเป็นผู้ที่ศรัทธาในพระเจ้าและผู้ที่ไม่ศรัทธาในพระองค์ พระเจ้าจะทรงอยู่เคียงข้าง “ผู้ที่ศรัทธาในพระองค์” และในวันสิ้นโลกพระองค์จะทรงทำลายล้างพวกคนนอกกรีต

ตัวอย่างเช่น สำหรับคริสต์ศาสนิกชนในกลุ่มธรรมอัครนียม (กลุ่มโปรเตสแตนต์ที่เชื่อในการตีความตามตัวอักษรในพระคัมภีร์ไบเบิล)⁴² จำนวนหลายล้านคนทั่วสหรัฐอเมริกาแล้ว การหวนคืนสู่ดินแดนปาเลสไตน์ของชาวยิวและการสถาปนารัฐอิสราเอลขึ้นในปี ค.ศ. 1948 เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของชนรุ่นสุดท้ายบนพื้นพิภพก่อนที่พระเยซูจะเสด็จลงสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง และโลกมนุษย์จะดับสลายลงด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทรงพิโรธ⁴³

ตามผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนของนิตยสารไทม์ และสำนักข่าวซีเอ็นเอ็นที่ออกเผยแพร่ในนิตยสารไทม์ฉบับเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2002 ที่บทความพิเศษประจำฉบับว่าด้วยเรื่องดังกล่าว ชาวอเมริกันทั้งหมดร้อยละ 36 เชื่อว่า พระคัมภีร์ไบเบิลคือ พระวจนะของพระเจ้า และมีการตีความตามตัวอักษร ร้อยละ 59 เชื่อว่า คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์จะกลายเป็นจริง ร้อยละ 70 เชื่อว่าวันโลกาวินาศจะเกิดขึ้นในช่วงอายุขัยของพวกเขา ร้อยละ 36 ให้การสนับสนุนอิสราเอลเพราะเชื่อในคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ไบเบิลที่ระบุว่า นครเยรูซาเล็มทั้งหมดจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของชนชาวยิว ซึ่งรวมถึงภูเขาวิหารหรือสถานที่ของพระเจ้าบนโลกมนุษย์⁴⁴ (the Temple Mount) ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จลงสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง

หนังสือและเว็บไซต์จำนวนมากต่างตีความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันในบริบทของ ความคาดหวังว่า มนุษย์ในยุคปัจจุบันจะต้องเผชิญกับวันโลกาวินาศ ตัวอย่างเช่น⁴⁵ เดอะ เลต เกรต แพลนเน็ต เอิร์ท (The Late Great Planet Earth) เขียนโดย ฮาล ลินด์เซย์ เป็นหนังสือที่ขายดี ที่สุดในทศวรรษ 1970 เดอะ เลฟต์ บีไฮนด์ (The Left Behind) หนังสือชุดที่แต่งโดย ทิม เลเฮย์ และเจอริรี เจนกินส์ เป็นหนังสือที่ขายดีรองจากเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ (Harry Potter) หนังสือซึ่ง ขายดีที่สุดในทศวรรษ 1990 เดสเซอเครชัน (Desecration) หนังสือเล่มที่ 9 ในหนังสือชุด ดังกล่าวเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดในปี ค.ศ. 2001 โดยมียอดขาย 3.1 ล้านเล่ม เดอะ เรมแนนต์ (The Remnant) หนังสือเล่มที่ 10 ในหนังสือชุดดังกล่าวเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดในปี ค.ศ. 2002 ด้วย ยอดขาย 2.75 ล้านเล่มในการตีพิมพ์ครั้งแรกในรูปแบบของหนังสือปกหนา

เว็บไซต์หนึ่งที่ชื่อว่า “แร็ปเตอร์เรดี้.คอม” หรือแปลเป็นไทยว่า “พร้อมสู่ความพิบัติ.คอม”⁴⁶ (raptureready.com) ได้กำหนด “ดัชนีชี้วัดความพิบัติ” ขึ้นซึ่งจะติดตามตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นความไร้ เสถียรภาพและความโกลาหลที่เกิดขึ้นทั่วโลกจากปรากฏการณ์แผ่นดินไหว น้ำท่วม โรคระบาดและ สงครามที่สร้างความไม่สงบ รวมทั้งภาวะไม่มีงานทำ ค่าตัวชี้วัดที่มากกว่า 154 ชี้ให้เห็นว่า วันโลกาวินาศสามารถเกิดขึ้นได้ทุกขณะ โดยค่าดัชนีชี้วัดสูงสุดสูงสุดตลอดกาลในวันที่ 24 กันยายน ค.ศ. 2001 เมื่อขึ้นไปอยู่ที่ 182

เทววิทยาที่กล่าวไว้ในหนังสือชุด “เดอะ เลฟต์ บีไฮนด์” และ “เดอะแร็ปเตอร์อินเด็กซ์” ซึ่งเป็นคำสอนของนักเทศน์ในกลุ่มธรรมอัครนียมหลายพันคนทั่วสหรัฐอเมริกาตั้งอยู่บนการ ตีความพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นพิเศษโดยเฉพาะในพระธรรมวิวรณ์⁴⁷ และยังรวมถึงพระวรสาร⁴⁸ และ พระคัมภีร์หมวดผู้เผยพระวจนะของพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิม⁴⁹ อาทิเช่น ดาเนียล, เอเสเคียล, เยเรมีย์ และ อิสยาห์ ความเชื่อพื้นฐานคือ พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและเป็นผู้ดับโลก ตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่า การหวนคืนสู่ดินแดนปาเลสไตน์ของชาวยิวและการสถาปนารัฐอิสราเอล ขึ้นในปี ค.ศ. 1948 เป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่แสดงให้เห็นว่า วันโลกาวินาศกำลังคืบคลานเข้ามา เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นของชนรุ่นสุดท้ายก่อนที่โลกจะดับลงใน วันโลกาวินาศ ตามความเชื่อดังกล่าวเมื่อบันทึกหน้าสุดท้ายของประวัติศาสตร์ถูกเปิดออก นิเวศวิทยาบนพื้นพิภพและกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์จะประสบกับความวิบัติมากขึ้น

ในระหว่างที่ความวิบัติบนพื้นพิภพกำลังดำเนินไปนั้น พระเยซูคริสต์จะเสด็จลงมา จากสวรรค์ด้วย “ความพิบัติ” เป็นล้นพ้น พระองค์จะพาชาวคริสเตียนทั้งหมดกลับสู่สวรรค- สวรรค์พร้อมกับพระองค์ ต่อมาช่วงเวลาแห่ง “กลียุค” จะอุบัติขึ้นยาวนานถึง 7 ปี ในช่วงเวลา ดังกล่าว ร่างแห่งมารซาตานผู้ที่ไม่เชื่อในพระเยซูจะสำแดงตนเป็นผู้ตรัสความสันติแต่กลับเป็น

ผู้สร้างสงครามเสียเอง พระเจ้าจะเทพเพลิง⁵⁰ แค้นศักดิ์สิทธิ์ลงทั่วพื้นพิภพ ก่อให้เกิดความวิปริตของสภาวะแวดล้อมอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและก่อให้เกิดความวิบัติในสังคมโลกมนุษย์ในช่วงสุดท้ายของปีที่ 7 พระเยซูจะเสด็จกลับสู่โลกมนุษย์เป็นครั้งที่ 2 และจะทรงสถาปนาระบอบการปกครองแห่งสันติภาพกินระยะเวลายาวนาน 1 พันปี จะมีการสร้างสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ให้กับผู้ที่ศรัทธาในพระองค์ ชาตานและเหล่าบริวารผู้จงรักภักดีต่อมันพร้อมกับผู้ที่ไม่ศรัทธาในพระองค์จะถูกโยนลงบ่อที่ไม่มีที่สิ้นสุด ที่ซึ่งคนเหล่านี้จะถูกเผาด้วยอัคคีเพลิงและก่อดินนานชั่วกัปชั่วกัลป์

อุดมคติทางการเมืองที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดเทววิทยาที่เชื่อในวันโลกาวินาศ จะผสมผสานการมองโลกมนุษย์และเหตุการณ์ปัจจุบันในแง่ร้ายอย่างสุดโต่งเข้ากับการมองแผนการคัดเลือกของพระเจ้าในแง่ดีอย่างสุดซึ้งอย่างเท่าเทียมเข้าด้วยกัน จากการตีความตามตัวอักษรแล้ว เมื่อสถานการณ์ของโลกยิ่งเลวร้ายลงเท่าใดความฝันของผู้ที่ศรัทธาในพระองค์ก็ใกล้จะเป็นจริงยิ่งขึ้นเท่านั้นเพราะพวกเขาต่างเชื่อว่า เวลาที่พระเยซูจะเสด็จสู่โลกมนุษย์อีกครั้งกำลังคืบคลานเข้ามาและพระองค์จะทรงนำพาพวกเขากลับสู่สรวงสวรรค์ พวกเขาแทบจะไม่ใส่ใจต่อสภาวะแวดล้อมเลยเพราะพวกเขาเชื่อว่า ไม่วันใดก็วันหนึ่งสิ่งแวดล้อมจะต้องพินาศลงพวกเขาแทบจะไม่ให้ความเมตตาต่อคนยากคนจนและผู้สูญเสียเลยเพราะพวกเขาเชื่อว่า ภาวะวิปริตทางเศรษฐกิจและความไม่สงบในสังคมมนุษย์เป็นสิ่งบ่งบอกถึงความเสื่อมทรามของมนุษย์และเป็นสัญญาณที่บอกให้รู้ว่า วันโลกาวินาศกำลังใกล้เข้ามา พวกเขาสนับสนุนการปกป้องเสรีภาพของพลเมืองเพียงน้อยนิดเพราะพวกเขาเชื่อว่า จะต้องมีการดำเนินการขั้นรุนแรงกับพวกนอกรีตและผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจ

แนวคิดสำคัญของการเมืองซึ่งเชื่อในวันโลกาวินาศของกลุ่มธรรมอักษรมานิยมเป็นพลังสนับสนุนอิสราเอลอย่างแรงกล้า ตามผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนของนิตยสารไทม์และสำนักข่าวซีเอ็นเอ็นพบว่า ชาวอเมริกันทั้งหมดร้อยละ 42 ให้การสนับสนุนอิสราเอลเพราะเชื่อว่าชาวยิวคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกแล้ว พวกเขาเชื่อว่า พระองค์ทรงลิขิตให้ชาวอิสราเอลเป็นผู้ครอบครอง “มหาอาณาจักรของอิสราเอล” ทั้งหมดซึ่งจะครอบคลุมถึงดินแดนซีเรียและดินแดนเวสต์แบงก์ทั้งหมดด้วย พวกเขาเชื่อว่า ในไม่ช้าอิสราเอลจะสร้างวิหารของจักรพรรดิไซโลมอนจำลองขึ้นบนโดมแห่งศิลา⁵¹ (the Dome of the Rock) อันเป็นสถานที่ตั้งปัจจุบันของมัสยิดอัล-อักซา⁵² (the al-Aqsa Mosque) ซึ่งถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวมุสลิม

การเมืองที่อยู่ภายใต้แนวคิดของกลุ่มธรรมอักษรมานิยมในสหรัฐอเมริกาเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหวาดระแวงและความกังขาต่อองค์การสหประชาชาติแบบฝักใฝ่ ในหนังสือ “เดอะ

เลฟต์ บีไฮนด์” กล่าวว่ ฆารชาตานผู้ที่ไม่เชื่อในพระเยซู คือ นักการทูตชาวรัสเซียที่ได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ภาพลักษณ์ของเขาเป็นเหมือนตัวแทนแห่งความฉลาดแกมโกง ความเจเนจัดในด้านการบริหารและความซื่อร้าย การก่อตั้งสหภาพยุโรป โดยเฉพาะการถือเอาเงินยูโรเป็นเงินสกุลเดียวของยุโรปถือเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของวันสิ้นโลก

วาระทางการเมืองและเทววิทยาตามความเชื่อของกลุ่มธรรมอักษรมนิยมมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากประธานาธิบดีบุชเองเป็นชาวคริสเตียนที่กลับตัวกลับใจหันหน้าเข้าสู่พระธรรมด้วยความซาบซึ้งถึงแก่นของจารีตประเพณีตามความเชื่อของกลุ่มธรรมอักษรมนิยม รัฐมนตรีหลายคนในรัฐบาลของเขาก็เป็นเช่นเดียวกันกับเขา โดยเฉพาะโดนัลด์ ฮิวานส์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ผู้มีบทบาทในการชักชวนประธานาธิบดีบุชให้เข้ารีตนับถือศาสนาคริสต์ในกลุ่มธรรมอักษรมนิยม และยังคงเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาและสหายคนสนิทที่สุดคนหนึ่งของประธานาธิบดีบุช

ลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมมีบทบาทสำคัญต่อการเมืองของสหรัฐอเมริกาเสมอมา ตั้งแต่สมัยกลุ่มเพียวริตันส์⁵³ (ลัทธิความเชื่อของผู้เคร่งศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ที่เรียกตนเองว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ซึ่งแสดงออกโดยการใช้ชีวิตที่ยึดมั่น ในหลักศีลธรรมและศาสนาอย่างเคร่งครัด) ในยุคล่าอาณานิคมจนถึงยุคเลิกทาสและยุคเผยแพร่ศาสนาในคริสต์ศตวรรษที่ 18 รวมทั้งยุคแห่งการประสานความร่วมมือระหว่างชาวคริสเตียนและหลักธรรมส่วนใหญ่ในศตวรรษ 1980 ศาสนาเป็นเครื่องมือทางการเมืองสำคัญทั้งในกิจการต่างประเทศและภายในประเทศของสหรัฐอเมริกา ในสมัยรัฐบาลของประธานาธิบดีเรแกน ทั้งประธานาธิบดีคาสเปอร์ เวนเบอร์เกอร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และเจมส์ วอตต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยต่างเป็นกระบอกเสียงให้กับศาสนาคริสต์กลุ่มธรรมอักษรมนิยมและเทววิทยาที่เชื่อในวันโลกาวินาศ ประธานาธิบดีเรแกนได้กล่าวสุนทรพจน์ อันโด่งดังให้กับสมาคมคริสต์ชนกลุ่มธรรมอักษรมนิยมแห่งชาติว่า สหภาพโซเวียตคือ “จักรวรรดิซาตาน”

เป็นสิ่งยากยิ่งที่จะวัดได้ว่าชาวคริสเตียนฝ่ายขวามีอิทธิพลและพลังอำนาจเพียงใด ในการกำหนดนโยบายและการดำเนินการของรัฐบาลบุช แต่สิ่งสำคัญที่ต้องระลึกไว้คือ ความจริงที่ว่า มีข้อ ทางการเมืองที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มธรรมอักษรมนิยม และมีความเชื่อในด้านมืดเกี่ยวกับวันโลกาวินาศอย่างแรงกล้า ทั้งชาวอเมริกันและประชาคมโลกควรตระหนักถึงเรื่องดังกล่าว เนื่องจากเป็นแรงผลักดันนโยบายของประธานาธิบดีบุชในวันออกกลางอย่างไม่ต้องสงสัย

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตะวันออกกลางเป็นกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นถึงพลังอำนาจของลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมในสหรัฐอเมริกา ในอิสราเอลพวกเข่งศาสนาตามความ

เชื่อดั้งเดิมมีอิทธิพลต่อพรรคอนุรักษนิยมลิกคุด⁵⁴ เท่านั้น และมีส่วนร่วมแบบเชิงรุกในรัฐบาลผสมส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะนำโดยพรรคลิกคุดหรือพรรคแรงงานหัวเสรีนิยมกว่า พวกเขาใช้ความเข้าใจในหลักคำสอนเดียวกันเข้าครอบงำการโต้เถียงกันทางด้านสังคม การเมืองและความมั่นคงเหมือนเช่นพวกเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมในกรุงวอชิงตัน พวกเขาเชื่อว่า ชาวยิวได้รับสิทธิ์พิเศษจากพระเจ้าในการครอบครองเหนือดินแดนทั้งหมดที่ปกครองโดยกษัตริย์เดวิดในอาณาจักรอิสราเอลโบราณและเชื่อว่า ความมั่นคงของอิสราเอลคือ สิ่งสำคัญสูงสุดและจะได้รับการปกป้องคุ้มครองโดยกองกำลังที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร และเชื่อว่าพระเจ้าจะอยู่เคียงข้างอิสราเอลในปัจจุบันมากเท่ากับในยุคโบราณ พวกเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมในอิสราเอลมีพลังอำนาจมากกว่าในสหรัฐอเมริกาเสียอีก เนื่องจากพวกเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมในอิสราเอลประสบความสำเร็จในการบังคับใช้กฎหมายที่ให้หลักประกันได้ว่า อิสราเอลจะกลายเป็นศาสนาจักรที่ต่อต้านรัฐฆราวาส (รัฐที่แยกศาสนาออกจากการเมือง) และดำรงไว้เช่นนี้สืบต่อไป⁵⁵

ในอีกด้านหนึ่งลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของอิสลามมีความเชื่อที่เป็นหลักคำสอนในแบบของตนซึ่งส่วนใหญ่จะคล้ายกับการปฏิบัติตามกฎหมายอิสลาม (ชารีอะฮ์) ในชีวิตประจำวันอย่างเคร่งครัด รวมทั้งการตกอยู่ในฐานะทางสังคมที่ด้อยกว่าและการถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมของผู้หญิง สิ่งที่มีพลังอำนาจซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของอิสลามคือ แนวคิดที่มองว่าสงครามศาสนาคือ ความชอบธรรม สงครามศาสนาได้รับการยกระดับขึ้นให้เป็นสิ่งที่เรียกขานกันว่า สงครามศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมักจะอยู่คู่กับ “เสาหลักแห่งศาสนาอิสลาม” 5 ประการที่กำหนดโดยศาสดามุฮัมมัด นั่นคือ การสวดมนต์วันละ 5 ครั้งโดยหันหน้าไปยังทิศที่นครเมกะตั้งอยู่ การให้ทานกับคนยากจน การเดินทางจาริกแสวงบุญสู่นครเมกะ การถือศีลอดอย่างเคร่งครัดในเดือนเราะมะฎอน และการประกาศศรัทธาของชาวมุสลิมที่ว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และมุฮัมมัดคือ ศาสดาของพระเจ้า”

ในความเป็นจริงหากเรามองย้อนกลับไปยังประวัติศาสตร์อิสลาม เราจะสามารถแกะรอยหาบรรพบุรุษทางจิตวิญญาณของไอชามา บินลาเดนถึงประเทศตุรกีในศตวรรษที่ 13 ในสมัยที่ตะกี ยูดีน อิบน์ เทยิมยะ⁵⁶ (Taqi al-Din ibn Taymiyya) เป็นผู้นำทางศาสนาที่มีความเข้าใจในศาสนาอิสลามอย่างถ่องแท้ รวมทั้งบทบาทของจีฮัด สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่มีต่อพฤติกรรมของผู้ที่ศรัทธาในพระเจ้า เทยิมยะเชื่อว่า ศาสนาอิสลามต้องการชำระล้างตนให้ปราศจากพวกนอกรีตและการทุจริตคอร์รัปชันซึ่งกินเวลายืดเยื้อยาวนานถึง 6 ศตวรรษ ตั้งแต่ศาสดามุฮัมมัดมรณะภาพลงในปี ค.ศ. 632 เป้าหมายภายนอกของสงครามศักดิ์สิทธิ์คือการกวาดล้างพวกนอกรีตที่ข่มเหงชาวมุสลิม ส่วนเป้าหมายภายในคือ การต่อต้านผู้ปกครองชาวมุสลิมที่มีมลทินต่างพร้อย ความเชื่อพื้นฐานของ

สงครามศักดิ์สิทธิ์คือ ความเชื่อที่ว่า มีเพียงชาวมุสลิมผู้บริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถต้านทานอำนาจของผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าได้

เหตุการณ์ต่อไปนี้ไม่ใช่แบบฝึกหัดจากห้องเรียนของเทมียะ แต่เป็นเรื่องความเป็นและความตาย ตอนอายุได้หกขวบเทมียะถูกบังคับให้ลี้ภัยพร้อมกับครอบครัวของเขาไปสู่เมืองดามัสกัส เนื่องจากต้องเผชิญกับการรุกรานของชาวมองโกลผู้กวาดล้างโลกมุสลิมในศตวรรษที่ 13 ผู้รุกรานทารุณโหดร้ายมากเสียจนไม่มีใครสามารถต้านทานพวกเขาได้ ในปี ค.ศ. 1258 แม่ทัพมองโกลหลานของเจงกิสข่านได้เคลื่อนพลเข้าสู่มหานครอับบาสิยะฮ์ (Abbasid) ของกรุงแบกแดด และด้วยปฏิบัติการรบเพียงครั้งเดียวแม่ทัพมองโกลก็สามารถทำให้หนึ่งในมหานครที่งดงามที่สุดในโลกอารยะต้องพินาศเป็นซากปรักหักพังอย่างสิ้นเชิง และได้เข่นฆ่าประชาชนทั้งชาย หญิงและเด็กไปมากกว่า 8 แสนคน เขานำกาหลิบและลูกชายออกไปนอกเมืองและใช้พรหมทอร่างพวกเขา หลังจากนั้นก็ให้ม้ากระที่บร่างพวกเขาจนสิ้นใจ สำหรับเทมียะแล้วผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าคือศัตรูตามตัวอักษรในพระคัมภีร์ และมีเพียงความบริสุทธิ์ของชาวมุสลิมเท่านั้นที่จะเป็นปราการแท้จริงในการต่อต้านผู้ที่ไม่ศรัทธาเหล่านี้ได้

ความอับยศและความปราชัยที่ชาวมุสลิมได้รับจากน้ำมือของชาวยุโรปกลับซ้ำเติมความอับอายที่ชาวมุสลิมได้รับจากน้ำมือของชาวมองโกล สงครามครูเสดในช่วงศตวรรษที่ 10 - 12 เป็นเหตุการณ์ที่โหดเหี้ยมป่าเถื่อนซึ่งทิ้งรอยแผลที่บาดลึกและความเป็นปรปักษ์ชั่วนาน หลังจากความปราชัยของจักรวรรดิออตโตมานที่ประตูเมืองเวียนนาในปี ค.ศ. 1683 คลื่นอำนาจของยุโรปได้ซัดกระหน่ำไปทั่วโลก อารยธรรมอิสลามซึ่งขึ้นถึงจุดสูงสุดในยุคมีดของยุโรป ปัจจุบันตกเป็นรองอำนาจทางเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและกองกำลังทหารที่มีพลานุภาพมากกว่าและมีพลังอำนาจมหาศาลเช่นเดียวกับพลังอำนาจของชาวมองโกลแต่มีความป่าเถื่อนน้อยกว่า โลกอิสลามได้แต่เพียงยืนอยู่ข้างๆ และเฝ้ามองพวกยุโรปแยกจักรวรรดิออตโตมานออกเป็นชิ้นๆ อย่างช้าๆ ในช่วงศตวรรษที่ 19 โดยมีสหราชอาณาจักรและฝรั่งเศสเป็นผู้กำจัดการวรรดินี้ให้สิ้นซากในช่วงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 1

การสับประมาทครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นใน ค.ศ. 1948 เมื่อมีคำสั่งจากตะวันตกให้สถาปนารัฐอิสราเอลขึ้นและชาวยิวในยุโรปได้รับดินแดนอาหรับในปาเลสไตน์ ซีปิกนเยฟ เบรชชินสกี⁵⁷ ให้ความเห็นว่า “การเข้าไปก้าวท้าวในตะวันออกกลางของชาวอเมริกันเป็นชนวนเหตุสำคัญที่นำไปสู่ความเกลียดชังสหรัฐอเมริกา ความจริงที่ไม่สามารถปฏิเสธได้คือ อารมณืความรู้สึกลงในทางการเมืองของชาวอาหรับปะทุขึ้นจากแรงต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมอังกฤษและฝรั่งเศสในภูมิภาค และมาจากความพ่ายแพ้ของชาวอาหรับในการพยายามปกป้องการดำรงอยู่ของอิสราเอล รวมทั้ง

แรงสนับสนุนของชาวอเมริกันที่มีต่ออิสราเอลและการปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ในเวลาต่อมา รวมทั้งการอัดฉีดพลังอำนาจของอเมริกาสู่ภูมิภาคแห่งนี้โดยตรง”

ดังนั้น รากเหง้าของประวัติศาสตร์อิสลามจึงเกิดจากการผสมผสานเทววิทยาและความอัปยศที่เกิดจากน้ำมือของพวกนอกรีตเข้าด้วยกันอย่างสลับซับซ้อนและลึกซึ้งซึ่งมากเสียจนทำให้สงครามศักดิ์สิทธิ์ต่อต้านพวกนอกรีต และสงครามศักดิ์สิทธิ์ที่ต่อต้านผู้ที่มีมลทินต่างพร้อมในอิสลามเองเท่านั้นจึงจะมีพลังภาพพจน์สำหรับการช่วยให้รอดพ้นโดยพวกที่ศรัทธาในพระเจ้า เชื่อว่าเป็นรางวัลตอบแทนที่ยุติธรรม หากเรื่องราวดังกล่าวไม่เป็นความจริงทำไมจึงมีผู้ศรัทธาตามบทบัญญัติที่ว่าด้วยภราดรภาพของชาวมุสลิมได้ระบุไว้ว่า “พระเจ้าคือ เป้าประสงค์ของเรา พระคัมภีร์อัลกุรอานคือ พระธรรมนูญของเรา ศาสดาคือ ผู้นำของเรา การต่อสู้ดิ้นรนคือ วิถีชีวิตของเรา และการสังเวยชีพเพื่อพระเจ้าคือ ความปรารถนาสูงสุดของเรา

เนื่องจากไอซามา บินลาเดนคือ ผลผลิตของจารีตประเพณีและมีความเข้าใจว่าในยุคโลกาภิวัตน์การสร้างเครือข่ายมีพลังอำนาจเทียบเท่ากับประเทศหลายๆ ประเทศ ดังนั้นเขาจึงได้สั่งสมกองกำลังและวางกลยุทธ์เป็นเวลานานหลายทศวรรษ โดยอาศัยลัทธิเผด็จการที่สั่งสอนให้ยกระดับสงครามให้อยู่ในพรมแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์ บินลาเดนจะสังหารพวกนอกรีตจนกว่าเขาจะสิ้นลม และในเวลาต่อมาในดินแดนของเขา ไอซามา บินลาเดนคนใหม่จะถือกำเนิดขึ้นมากมายมหาศาลและเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่น ความปรารถนาและความเหี้ยมโหดเช่นเดียวกับเขา⁵⁸ เมื่อคุณใช้ไฟสู้กับไฟ ไฟนั้นจะไม่มีวันมอดดับลง แต่ไฟนั้นจะก่อให้เกิดไฟประลัยกัลป์ที่มีพลังเผาพลาญเหนือขอบเขตแห่งพรมแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณกำลังสู้กับเพลิงศักดิ์สิทธิ์ในโลกที่ไร้พรมแดน

หากเราคิดว่าลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของบินลาเดนกำลังเผชิญหน้ากับลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของพวกฮาซิดิม⁵⁹ (Hasidism) ในอิสราเอล และลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมของชาวคริสเตียนฝ่ายขวาในสหรัฐอเมริกาและคิดว่า ฤทธานุภาพของพลังศรัทธาในศาสนา กำลังแผ่ปกคลุมไปทั่วสังคมเหล่านี้ในรูปของการแสดงความรักชาติและการสู้รบบนแผ่นดินโลกมนุษย์แล้ว การมองเหตุการณ์เหล่านี้ในแง่ดีจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ตามมุมมองของแต่ละฝ่ายแล้วพวกเขามองว่า สงครามเป็นทั้งบทสรุปที่มีเหตุผล และเป็นสิ่งที่สำแดงความเชื่อตามหลักคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์ หากลัทธิเหล่านี้ยังคงอยู่ ลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิมที่ผนึกกำลังเข้าด้วยกันจะย้ายโต๊ะวันออกกลางและทุกพื้นที่บนโลกด้วยวงแหวนแห่งความรุนแรงและความสิ้นหวังอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

* พวกที่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาที่ได้กระทำไว้กับพระเจ้าที่รวมตัวกันเป็นขบวนการเพื่อกระทำกิจอย่างใดอย่างหนึ่งเมื่อทราบว่ามิใช่ผู้จะมาทำลายความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญากับพระเจ้า

คำอธิบายประกอบการแปล

1. เนื่องจากประโยค “Established as a haven for those fleeing the abuse of power, it has attained and now wields nearly absolute power.” เป็นประโยคที่ขึ้นต้นด้วย participle clause ที่ใช้ past participle (-ed) ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย หากแปลประโยคดังกล่าวแบบตรงตัวจะทำให้ประโยคในฉบับแปลขึ้นต้นด้วยคำกริยาที่ไม่มีประธานซึ่งเป็นโครงสร้างที่ไม่เป็นธรรมชาติในภาษาไทย ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องเติมประธานของคำกริยาดังกล่าวลงไป ในที่นี้คือ it ประธานของประโยคย่อยที่ตามหลังซึ่งหมายถึงสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ประโยคย่อย 2 ประโยค ยังมีความสัมพันธ์ในเชิงขัดแย้งกัน แต่เนื่องจากประโยคดังกล่าวแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มความคิด (ประโยค หรือ วลี) ด้วยโครงสร้างของประโยคที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย ผู้แปลจึงใช้วิธีแสดงความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มความคิดเหล่านี้ โดยเติมคำสันธาน “แต่” เพื่อแสดงความหมายของความสัมพันธ์ในเชิงขัดแย้งดังกล่าว และเชื่อมประโยคย่อยทั้งสองเข้าด้วยกัน

2. เปลี่ยนอนุประโยคในต้นฉบับให้เป็นวลีเพื่อให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวยและเป็นธรรมชาติ

3. ปรับวลี “an extraordinary achievement” ให้เป็นสำนวนเปรียบเทียบว่า “ชัยชนะเหนือเมฆ” เนื่องจากการแปลแบบตรงตัวที่คงวลีของต้นฉบับไว้จะทำให้ภาษาแปลขาดความสละสลวยและไม่เป็นธรรมชาติ แต่เนื่องจากในภาษาไทยมีสำนวนเปรียบเทียบที่สื่อความหมายเดียวกับต้นฉบับ ผู้แปลจึงใช้สำนวนเปรียบเทียบดังกล่าวแทนที่วลีในต้นฉบับซึ่งจะทำให้ภาษาแปลมีความสละสลวย อ่านแล้วรื่นหู ขณะเดียวกันก็สื่อความหมายได้ตรงกับต้นฉบับด้วย

4. สงครามเย็นเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ ค.ศ. 1947-1991 เป็นการต่อสู้กันระหว่างกลุ่มประเทศ 2 กลุ่ม ที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองและระบบการเมืองต่างกัน เกิดขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ฝ่ายหนึ่งคือสหภาพโซเวียต เรียกว่า *ค่ายตะวันออก* ซึ่งปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ อีกฝ่ายหนึ่ง คือ สหรัฐอเมริกาและกลุ่มพันธมิตร เรียกว่า *ค่ายตะวันตก* ซึ่งปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตย ในช่วงเวลาดังกล่าวทั้งสองฝ่ายได้แข่งขันกันในด้านการสะสมอาวุธ เทคโนโลยี อวกาศ การจารกรรม และทำสงครามผ่านสงครามตัวแทน ต่อมาเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1991 เกิดการสลายตัวของสหภาพโซเวียตซึ่งถือเป็นการอวสานของสหภาพโซเวียตอย่างสิ้นเชิง สหภาพโซเวียตหันมาดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบทุนนิยมตะวันตก รวมทั้งได้ลงนามในสัญญาลดอาวุธ

และทำการค้ากับค่ายตะวันตกซึ่งถือได้ว่าเป็นการยุติสงครามเย็น ดังนั้น ปี ค.ศ.1992 จึงเป็นช่วงเวลาหลังสงครามเย็นและเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์(globalization) ประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่างบูรณาการเข้าสู่ตลาดโลกและเกิดศูนย์กลางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแห่งใหม่ๆ เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหลายประเทศของทวีปเอเชียซึ่งมีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงมากในทศวรรษ 1990 (www.oknation.net)

5. คำว่า “multilateralism” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางด้านรัฐศาสตร์แปลว่า “ลัทธิพหุนิยม” หมายถึงแนวคิดทางการเมืองที่เสนอว่าการเผชิญหน้าทางอาวุธนิวเคลียร์จะลดลงได้ก็ต่อเมื่อหลายประเทศยินยอมพร้อมใจกันที่จะลดการสะสมอาวุธนิวเคลียร์ลงทีละขั้นพร้อมๆ กันไป (วิทยากร เชียงกูล, 2547, น. 157)

6. คำว่า “might” ในความหมายโดยทั่วไปแปลว่า “พลัง” หรือ “อำนาจ” แต่เมื่อคำๆ นี้ปรากฏร่วมกับคำว่า “military” แสดงให้เห็นถึงบริบทของคำในด้านการทหาร ซึ่งคำแปลของคำว่า “might” ที่เหมาะสมและนิยมใช้คู่กับคำว่า “military” ในบริบทดังกล่าวคือ “แสนยานุภาพ”

7. เปลี่ยนอนุประโยคในต้นฉบับให้เป็นวลีเพื่อให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวยและเป็นธรรมชาติ

8. "us against them" เป็นแนวคิดหนึ่งของ “อุดมการณ์แจ๊คสัน” ซึ่งขนานนามตามชื่อประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ๊คสัน โดยแนวคิดของเขากลายเป็นสิ่งกำหนดกรอบการทำงานของรัฐบาล ซึ่งผู้เขียนระบุว่าช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาในโลกถูกแบ่งออกเป็นสีขาวกับสีดำ และมีจุดมุ่งหมายคือ การทำหั่นศัตรูอย่างทารุณโหดร้ายแบบไม่ให้เหลือแม้แต่ซาก ซึ่งผู้แปลเห็นว่า "us against them" เป็นสำนวนๆ หนึ่งในภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้แปลจึงหาสำนวนแปลที่ให้ความหมายเทียบเคียงกับต้นฉบับ ซึ่งเมื่อผู้แปลวิเคราะห์ลักษณะการดำเนินนโยบายตามที่ผู้เขียนระบุว่าโลกถูกแบ่งออกเป็นสีขาวกับสีดำ และมีการทำหั่นศัตรูอย่างทารุณโหดร้ายแบบไม่ให้เหลือแม้แต่ซากแล้ว ผู้แปลจึงเห็นว่า สำนวนแปลควรให้ความหมายในลักษณะของการแบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายที่ถือว่าฝ่ายตรงข้ามคือศัตรูคู่อาฆาตและต้องการใช้กำลังเช่นฆ่าศัตรูอย่างดุเดือดแบบไม่ลดละ ผู้แปลจึงเลือกแปลสำนวนดังกล่าวว่า “ตาต่อตาฟันต่อฟัน” ซึ่งสื่อความหมาย และให้อารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

9. เปลี่ยนวลีในต้นฉบับให้เป็นอนุประโยคเพื่อให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวยและเป็นธรรมชาติ

10. การแปลประโยค “There is something about experiencing trauma, especially among large numbers of people, which activates our altruistic as well as our aggressive impulses.” แบบตรงตัวจะทำให้ภาษาฉบับแปลไม่เป็นธรรมชาติ เนื่องจาก “There is something about” เป็นสำนวนในภาษาอังกฤษ หากแปลแบบตรงตัวจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยน ผู้แปลจึงนำความหมายของ “There is something about experiencing trauma, ...” มาเรียบเรียงใหม่ว่า “ความบอบช้ำได้ก่อให้เกิดบางสิ่งบางอย่าง” นอกจากนี้ “which activates our altruistic as well as our aggressive impulses.” เป็นส่วนขยาย “trauma” แต่ในโครงสร้างของประโยคภาษาไทย ส่วนขยายจะต้องวางติดกับส่วนที่ถูกขยาย ดังนั้น ผู้แปลจึงปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคให้ เป็นไปตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทยโดยนำส่วนขยาย “ที่ปลุกเร้าความรู้สึกดีถือผลประโยชน์ ของผู้อื่นเป็นที่ตั้งได้พอๆ กับความก้าวร้าว” วางไว้หลัง “ความบอบช้ำได้ก่อให้เกิดบางสิ่งบางอย่าง” แล้วนำวลีที่เหลือ “โดยเฉพาะในกลุ่มประชาชนจำนวนมาก” วางไว้ท้ายประโยค

11. ปรับโครงสร้างหน่วยของภาษาในระบบข้อความ (discourse) โดยรวมประโยค 2 ประโยค ในต้นฉบับให้เป็นประโยคเดียวด้วยคำเชื่อม “เหมือนกับ” เนื่องจาก it ในประโยคหลังอ้างถึง “heroism and widespread” ในประโยคหน้า ดังนั้น หากจะกล่าวถึง “heroism and widespread” ซ้ำอีก ในประโยคที่ 2 จะทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและเยิ่นเย้อ รวมทั้ง ภาษาไทยไม่นิยมแปลคำสรรพนาม “it” นอกจากในบางกรณี เช่น คำว่า “it” แทนสัตว์ ผู้แปลจึงใช้วิธีไม่แปลคำสรรพนามดังกล่าว โดยละไว้ในฐานที่เข้าใจซึ่งเป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาอังกฤษ แล้วใช้คำเชื่อม “เหมือนกับ” เชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกันเพื่อให้ข้อความต่อเนื่องและเป็น ภาษาไทยที่สละสลวย

12. ในการแปลประโยคกรรมวาจกเป็นภาษาไทยมักจะก่อให้เกิดปัญหาเพราะในภาษาไทยไม่นิยม ใช้คำว่า “ถูก+กริยา” สำหรับการกระทำที่ถือว่าเป็นสิ่งดี ดังนั้น จึงต้องมีการปรับเปลี่ยน รูปประโยคเพื่อให้ได้ประโยคที่ใช้กันในภาษาไทยโดยอาจจะใช้คำว่า “ได้รับ” แต่ผู้แปลไม่ควรถือ เป็นหลักตายตัวว่า ถ้าความหมายไม่ดีให้ใช้ “ถูก” ถ้าความหมายดีให้ใช้ “ได้รับ” โดยควรเลือกรูป ประโยคกรรมวาจกรูปแบบต่างๆ ที่เหมาะสมกับความหมายของประโยคต้นฉบับ หรือปรับให้ เป็นประโยคกรตุจกแทน ในการแปลประโยคต้นฉบับ “It is also a pattern found in

antiquity, and was chronicled by the historian Thucydides in Athens after a major outbreak of plague during the fourth century B.C.” ผู้แปลปรับรูปประโยคกรรมจากในต้นฉบับเป็นประโยคกรรมตุวาท โดยนำผู้กระทำมาไว้ในตำแหน่งต้นประโยคและเพิ่มคำกริยา “เป็น” แล้วเปลี่ยนคำกริยา “บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์” ให้อยู่ในรูปคำนาม “ผู้บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์”

13. เพิ่มคำว่า “แท้จริง” หลังคำว่า “สาเหตุ” เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้กระจ่างขึ้น

14. ในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนรูปคำนามด้วยการเติมหน่วยเสียงหรือหน่วยคำพิเศษเพื่อบอกความหมายเพิ่มเติมในด้านพจน์ (number) เช่น ในภาษาอังกฤษ คำ boy หมายถึงเด็กผู้ชายจำนวน 1 คน การเติมหน่วยเสียงพิเศษซึ่งแสดงโดย s เข้าไปข้างท้ายจะมีความหมายเพิ่มขึ้นเป็น “เด็กผู้ชายหลายๆ คน” คือ “boys” ในขณะที่ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปหรือเติมหน่วยคำ แต่ใช้คำบอกจำนวนและลักษณะนามมาขยายข้างหลังนามนั้นแทน ดังนั้น ในการแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลจึงพิจารณาเลือกเติมคำบอกจำนวนหรือลักษณะนามที่เหมาะสมในประโยค เพื่อรักษาความหมายในแง่พจน์ของภาษาอังกฤษไว้

15. คำว่า “bureaucratic” มีความหมายอ้างอิงคือ “ระบบราชการ” แต่เนื่องจากคำเวดล้อมและสถานการณ์ที่พูดถึงคำดังกล่าวเป็นสถานการณ์เชิงลบที่ผู้เขียนต้นฉบับกำลังกล่าวถึงองค์การสหประชาชาติในทางไม่ดี ดังนั้น ผู้แปลจึงแปลคำว่า “bureaucratic” ว่า “ล่าหลัง” เพื่อให้มีความแฝงในเชิงลบแทนคำว่า “ระบบราชการ”

16. ประโยค “it is the carrier of the deep human aspiration for peace.” นั้น “it” อ้างถึง “องค์การสหประชาชาติ” โดยผู้เขียนเปรียบ “องค์การสหประชาชาติ” เป็น “the carrier of the deep human aspiration for peace” หรือเป็นสื่อที่จะพามนุษย์ไปสู่สันติภาพ ผู้แปลไม่ใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวเนื่องจากเห็นว่า จะทำให้ภาษาฉบับแปลขาดความสละสลวยและไม่เป็นธรรมชาติ ถึงแม้ว่าจะสื่อความหมายได้ตรงตามต้นฉบับ แต่ผู้แปลเลือกคำอุปมาว่า “พิราบขาวที่จะนำพามนุษยชาติไปสู่สันติภาพ” ในภาษาฉบับแปล เนื่องจากเห็นว่า เป็นคำอุปมาที่ใช้แทนความหมายเดียวกันรวมทั้งยังให้ความงดงามทางภาษาด้วย

17. เติมคำบอกจำนวนข้างหลังคำนาม “สถาบัน” เพื่อรักษาความหมายในแง่พจน์ของภาษาอังกฤษไว้

18. ปรับบทแปลโดยการเติมคำอธิบาย “แห่งอำนาจนิยม” หลังคำว่า “ประวัติศาสตร์” เนื่องจาก “ประวัติศาสตร์” ในที่นี้หมายถึง “สงครามเย็น” ซึ่งเป็นการต่อสู้กันระหว่างกลุ่มประเทศ 2 กลุ่มที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองและระบบการเมืองต่างกัน ฝ่ายหนึ่งคือสหภาพโซเวียต เรียกว่า *ค่ายตะวันออก* ซึ่งปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ อีกฝ่ายหนึ่ง คือ สหรัฐอเมริกาและกลุ่มพันธมิตร เรียกว่า *ค่ายตะวันตก* ซึ่งปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตย ในช่วงเวลาดังกล่าวทั้งสองฝ่ายได้แข่งขันกันในด้านอาวุธ เทคโนโลยีอวกาศ การจารกรรม และทำสงครามผ่านสงครามตัวแทน จึงถือได้ว่าเป็นยุคที่ใช้กำลัง อำนาจเข้าห้ำหั่นกัน ดังนั้น การแปลแบบตรงตัวว่า “ประวัติศาสตร์” โดยไม่เติมคำอธิบายขยายความลงไปจะทำให้คำดังกล่าวกินความหมายถึงประวัติศาสตร์ทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิดเพี้ยนไปได้ ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องใส่คำอธิบายขยายความเพิ่มเติมว่า “แห่งอำนาจนิยม” เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ว่าหมายถึง “สงครามเย็น”

19. ไม่แปลคำสรรพนาม “it” โดยละไว้ในฐานที่เข้าใจซึ่งเป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่มีในภาษาไทย แต่ไม่มีในภาษาอังกฤษ เพื่อให้ภาษาฉบับแปลเป็นภาษาไทยที่สละสลวยและเป็นธรรมชาติ

20. ปรับโครงสร้างหน่วยของภาษาในระบบข้อความ (discourse) โดยรวมประโยค 2 ประโยคในต้นฉบับให้เป็นประโยคเดียว เนื่องจากประโยคแรกพูดถึงสหรัฐอเมริกาในฐานะที่เป็นจักรวรรดิในช่วงเปลี่ยนผ่าน ขณะที่ประโยคหลังพูดถึงสหรัฐอเมริกาในฐานะที่เป็นจักรวรรดิสุดท้าย ทั้ง 2 ประโยคจึงอ้างถึงสิ่งเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้ข้อความกระชับและมีความต่อเนื่องผู้แปลจึงใช้สันธาน “และ” เชื่อม 2 ประโยคเข้าด้วยกัน และละประธานในประโยคที่ 2 ในฐานที่เข้าใจและไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน

21. คำว่า “unilaterally” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางด้านรัฐศาสตร์ที่มาจากคำนาม “unilateralism” ที่แปลว่า “ลัทธิเอกภาพนิยม” หมายถึง แนวคิดทางการเมืองที่ตรงข้ามกับแนวคิด “multilateralism” โดยแนวคิด “unilateralism” เสนอว่า ฝ่ายหนึ่งควรจะลดอาวุธนิวเคลียร์ทันทีโดยไม่ต้องสนใจฝ่ายอื่นๆ (วิทย์ภากร เชียงกุล, 2547, น. 325)

22. ปรับระเบียบวิธีการเรียงคำในประโยคใหม่เพื่อให้ผู้อ่านงานแปลเข้าใจความหมายที่ครบถ้วน สมบูรณ์และทำให้ภาษาฉบับแปลเป็นธรรมชาติ อ่านแล้วรื่นหู

23. เปลี่ยนรูปประโยคกรรมวาจกในต้นฉบับเป็นประโยคกรตุวาจก โดยนำผู้กระทำมาไว้ใน ตำแหน่งต้นประโยคตามที่ใช้กันในภาษาไทยทั่วไป และเพิ่มคำกริยา “เป็น” แล้วเปลี่ยนคำกริยา “กำหนด” ให้อยู่ในรูปคำนาม “สิ่งกำหนด” แทน

24. ปรับระเบียบวิธีการเรียงคำในประโยคใหม่เพื่อให้ผู้อ่านงานแปลเข้าใจความหมายที่ครบถ้วน สมบูรณ์และทำให้ภาษาฉบับแปลเป็นธรรมชาติ อ่านแล้วรื่นหู

25. Pax Americana หมายถึง ความสงบสุขชั่วคราวหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ภายใต้อิทธิพลทาง ทหารและเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา คำดังกล่าวสะท้อนสภาพความเป็นจริงที่ว่า สันติภาพและ ความเจริญมั่งคั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ต้องพึ่งพิงตัวแสดงเดี่ยวมากเกินไป นั่นคือ มหาอำนาจ อเมริกา สหรัฐอเมริกาจะเป็นตัวถ่วงดุลอำนาจที่สำคัญนอกภูมิภาคยุโรปและเอเชียตะวันออก และเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความพยายามสร้างความร่วมมือระดับพหุภาคี เพื่อต่อสู้กับการรุกราน และเพื่อระงับข้อพิพาทที่ยืดเยื้อยาวนานอย่างสันติ นอกจากนี้สหรัฐอเมริกายังเป็นกลไกที่คอย ขับเคลื่อนการค้าเสรีของเศรษฐกิจโลก แต่อำนาจสูงสุดของสหรัฐอเมริกาและเจตนาารมณ์ของ สหรัฐอเมริกาในการจัดระเบียบโลกไม่ได้เป็นสิ่งที่ยั่งยืนถาวร (Charles A. Kupchan, International Security, Vol. 23, No. 2 (Autumn, 1998), p. 40)

26. เนื่องจากชื่อองค์การหรือสถาบันเป็นชื่อเฉพาะแต่บางครั้งผู้แปลบัญญัติคำแปลชื่อองค์การ เหล่านี้ขึ้นเองโดยมิได้ใช้ชื่อที่เป็นสากลแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องวงเล็บชื่อองค์การ ภาษาอังกฤษไว้ข้างท้ายเพื่อสื่อให้ผู้อ่านบทแปลเข้าใจความหมายที่ตรงกัน

27. เปลี่ยนโครงสร้างประโยคปฏิเสธในต้นฉบับโดยใช้รูปปฏิเสธ “ไม่+กริยา” แทนรูปปฏิเสธเดิม ของต้นฉบับ เพื่อให้เป็นภาษาแปลที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

28. ในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนรูปคำกริยาด้วยการเติมหน่วยเสียงหรือหน่วยคำพิเศษเพื่อบอก ความหมายเพิ่มเติมในด้านกาล (Tense) โดยอาจมีหรือไม่มีคำบอกกาลเวลากำกับอยู่ ในขณะที่

ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาหรือเติมหน่วยคำแบบภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องถ่ายทอดเป็นภาษาไทยให้เหมาะสมและถูกต้องกับไวยากรณ์ของภาษาฉบับแปล และสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ โดยเติมคำขยายกริยาเข้าไปในประโยคแม้ในประโยคภาษาอังกฤษจะไม่มีก็ตาม เพื่อให้รักษาความหมายในแง่กาลเวลาในภาษาอังกฤษไว้

29. ปรับโครงสร้างหน่วยของภาษาในระบบข้อความ (discourse) โดยรวมประโยค 2 ประโยคในต้นฉบับให้เป็นประโยคเดียว เนื่องจาก 2 ประโยคมีความหมายในเชิงขัดแย้งกัน ดังนั้นผู้แปลจึงใช้คำสันธาน “แต่” เชื่อม 2 ประโยคเข้าด้วยกันเพื่อแสดงความหมายขัดแย้งดังกล่าว

30. เปลี่ยนโครงสร้างประโยคปฏิเสธในต้นฉบับโดยใช้รูปปฏิเสธ “ไม่+กริยา” แทนรูปปฏิเสธเดิมของต้นฉบับ เพื่อให้เป็นภาษาแปลที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

31. คำว่า “refine” ปรากฏร่วมกับคำว่า “American foreign policy” ในบริบทด้านการเมืองระหว่างประเทศ ผู้แปลจึงเลือกแปลคำว่า “refine” ที่นิยมใช้คู่กับคำว่า “policy” หรือ “นโยบาย” ไม่ว่าจะ เป็นนโยบายในด้านใดหรือเป็นของชาติใดก็ตามว่า “ปรับ”

32. ผู้แปลแก้ปัญหาการไม่มีคำศัพท์ที่เทียบเคียงได้กับคำว่า “Ironically” โดยใช้อนุประโยค “หากจะกล่าวในเชิงกระทบกระทั่งเรียบร้อยแล้ว” เพื่อบอกลักษณะของกิจกรรมนั้นแทน

33. America's family secret เป็นสำนวน หากแปลแบบตรงตัวว่า “สิ่งเร้นลับของครอบครัวอเมริกันชน” จะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไป ผู้แปลจึงไม่แปลแบบตรงตัวแต่จะเลือกแปลตามความหมายที่แท้จริงว่า “เขาคือผลผลิตที่ไม่ได้ตั้งใจของชาวอเมริกัน”

34. locusts เป็นสัตว์ที่ระบุอยู่ในพระธรรมวินัยที่ว่า ในวันพิพากษาครั้งสุดท้ายจะมีฝูงตั๊กแตนบินเข้าปกคลุมแผ่นดินโลกและทำร้ายคนที่ไม่อยู่ในศีลธรรม (เจริญ วรธนะสิน, 2544, น. 294) ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลตรงตัวว่า “ฝูงตั๊กแตน” แต่จะแปลด้วยอุปมาโวหารในภาษาไทยที่เทียบเคียงได้ เนื่องจากเห็นว่า การแปลแบบตรงตัวว่า “ฝูงตั๊กแตน” จะทำให้ผู้อ่านที่ไม่ทราบประวัติความเป็นมาในพระธรรมวินัยไม่เข้าใจความหมาย และหากเลือกแปลแบบตรงตัวว่า “เหมือนฝูงตั๊กแตนที่จิกกินเหยื่อของตน” แล้วทำหมายเหตุเล่าประวัติความเป็นมาให้ผู้อ่านทราบ ผู้แปลเห็นว่า อุปมาโวหาร

ดังกล่าวไม่เป็นภาษาที่เป็นธรรมชาติในภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทยจะไม่นำผู้ตั้งแต่นมาเปรียบเทียบกับความหมายดังกล่าว ผู้อ่านจึงไม่ได้อารมณ์ความรู้สึกเหมือนกับต้นฉบับ ผู้แปลจึงเลือกแปลด้วยอุปมาโวหารในภาษาไทยที่เทียบเคียงว่า “เหมือนฝูงแร้งที่จิกกินเหยื่อของตน”

35. the Branch Davidians คือ กลุ่มนอกรีตศาสนาคริสต์ในนิกายเซเวนต์เดย์แอตเวนติสม์ซึ่งก่อตั้งขึ้นภายในโบสถ์แห่งหนึ่งของนิกายเซเวนต์เดย์แอตเวนติสม์ในช่วงปี ค.ศ. 1930 มี David Koresh เป็นผู้นำลัทธิ ลัทธินี้มีความเชื่อที่ผิดไปจากหลักความเชื่อของศาสนาคริสต์ เนื่องจากผู้นำลัทธิปฏิเสธหลักความเชื่อดังกล่าวโดยผู้นำลัทธิได้เปลี่ยนหลักความเชื่อเพื่อตอบสนองความต้องการของตน เช่น มีภรรยาได้หลายคน นับถือผู้นำลัทธิแทนพระเจ้า เชื่อหนังสือที่ผู้นำแต่งแทนพระคัมภีร์ไบเบิล ในปี ค.ศ. 1993 ผู้นำลัทธิได้พาสาวกมาชุมนุมที่ตึกแห่งหนึ่งในเมืองเวโก มลรัฐยูเทกซ์และเกิดการยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมาพวกเขาได้จุดไฟเผาตัวเองในตึกแห่งนั้นทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งหมดจำนวน 83 คน เนื่องจากคำศัพท์ดังกล่าวไม่มีศัพท์บัญญัติในภาษาไทย ผู้แปลจึงใช้วิธีทับศัพท์คำดังกล่าวว่า “เดอะบรานซ์ เดวิดเดียนส์” แล้วใส่คำอธิบายไว้ในวงเล็บหลังคำดังกล่าวว่า “กลุ่มนอกรีตศาสนาคริสต์ในนิกายเซเวนต์เดย์แอตเวนติสม์” เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนมากขึ้น (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

36. Timothy McVeigh เป็นอดีตเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและทหารผ่านศึกของกองทัพสหรัฐอเมริกา เขาเป็นนักโทษคดีวางระเบิดอาคาร Alfred P. Murrah ในเมืองโอคลาโฮมาเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1995 เพื่อแก้แค้นหรือเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับการปฏิวัติต่อต้านสิ่งที่เขาเรียกว่า รัฐบาลทรราชย์ การระเบิดในครั้งนั้นได้คร่าชีวิตคนจำนวน 168 คน ซึ่งเป็นการก่อการร้ายที่คร่าชีวิตคนในสหรัฐอเมริกามากที่สุดก่อนเกิดเหตุการณ์โคม่าในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เขาถูกศาลพิพากษาให้รับโทษประหารชีวิตและถูกประหารชีวิตในวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ. 2001 (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

37. the Unabomber (ย่อมาจาก the Unabomber or University and Airline Bomber) คือ ฉายาของ Theodore John Kaczynski มาตรกรผู้วางระเบิดทางไปรษณีย์ รวมทั้งเป็นพวกอหิปัตย์นิยมผู้เกลียดชังวัฒนธรรมการบริโภคอย่างรุนแรง ด้วยความเกลียดชังสังคมและเทคโนโลยีของเขาทำให้เขาต้องการทำลายสังคม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1978 – 1995 เขาได้ส่งลูกระเบิดจำนวน 16 ลูกทางไปรษณีย์ไปยังสถานที่เป้าหมายโดยมุ่งไปที่มหาวิทยาลัยและสายการบิน

ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งหมดจำนวน 3 รายและบาดเจ็บ 3 คน ต่อมาเขาถูกพิพากษาตัดสินจำคุกตลอดชีวิตเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1998 ผู้แปลใช้วิธีทับศัพท์คำดังกล่าวว่า “เดอะยูนาบอมเบอร์” แล้วใส่คำอธิบายไว้ในวงเล็บว่า “มีอวาระเบิดมหาวิทยาลัยและสายการบิน” เนื่องจากเห็นว่า “เดอะยูนาบอมเบอร์” เป็นคำที่คนทั่วไปใช้เรียกขานกันมากกว่าคำว่า “มีอวาระเบิดมหาวิทยาลัยและสายการบิน” (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

38. ปรับรูปประโยคความรวมที่เป็นกรรมวาจกในต้นฉบับให้เป็นรูปประโยคกรรมวาจกที่เหมาะสมกับโครงสร้างภาษาไทยโดยเพิ่มคำกริยา “ผ่าน” และ “มี” แล้วให้คำกริยาหลักอยู่ในรูปคำนาม ได้แก่ “การคิดไตร่ตรอง” “การวางแผน” และ “การบริหารจัดการ” ตามลำดับ

39. คำว่า “fundamentalism” มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ศัพท์บัญญัติไว้ เช่น วิทยากร เชียงกุล ให้ศัพท์บัญญัติว่า “ขบวนการซึ่งมุ่งกลับไปหาหลักความเชื่อขั้นพื้นฐานดั้งเดิม” (วิทยากร เชียงกุล, 2547, น. 108) หรือ ม.ร.ว. พุทธิสถาน ชุมพล ให้ศัพท์บัญญัติว่า “พวกนิยมความยึดมั่นถือมั่น (เมื่อใช้ร่วมกับคำว่า religious จะหมายถึง ขบวนการอนุรักษ์นิยมทางศาสนาที่เน้นการย้อนไปให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์หรือคำสอนดั้งเดิม)” (ม.ร.ว. พุทธิสถาน ชุมพล, 2550, น. 118) จะเห็นได้ว่า ไม่มีศัพท์บัญญัติเดียวที่เข้าร่วมกันระหว่างนักวิชาการทั้ง 2 ท่าน แต่ทั้ง 2 ท่านต่างมีแนวคิดที่ตรงกันว่า “fundamentalism” เป็นพวกที่ยึดหลักหรือให้ความสำคัญกับความเชื่อดั้งเดิม และเนื่องจากผู้แปลเห็นว่า ศัพท์บัญญัติของนักวิชาการทั้ง 2 ท่านนั้นยาวเกินไป ผู้แปลจึงคิดคำศัพท์ขึ้นใหม่ที่สั้น กระชับมากขึ้น และครอบคลุมแนวความคิดร่วมกันของนักวิชาการทั้ง 2 ท่านว่า “ลัทธิเคร่งศาสนาตามความเชื่อดั้งเดิม”

40. เปลี่ยนวลีในต้นฉบับให้เป็นประโยคเพื่อให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวยและเป็นธรรมชาติ

41. คำว่า “monotheistic” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางด้านศาสนศาสตร์แปลว่า “ตามแนวคิดเอกเทวนิยม” หมายถึง ความเชื่อที่ว่าในจักรวาลนี้มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ตรงกันข้ามกับพหุเทวนิยม (polytheism) และสรรพเทวนิยม (pantheism) ผู้แปลได้เติมคำอธิบายลงไปในตัวบทด้วยเพื่อทำให้ความหมายที่คำนั้นอ้างอิงถึงชัดเจนขึ้น (พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์, 2544, น. 149 - 150)

42. คำว่า “evangelical” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางคริสต์ศาสนาแปลว่า “กลุ่มธรรมอัครนิยม” หมายถึง กลุ่มโปรเตสแตนต์ที่เชื่อในทุกตัวอักษรในพระคัมภีร์ไบเบิล ผู้แปลได้เติมคำอธิบายลงไปในตัวบทด้วยเพื่อทำให้ความหมายที่คำนั้นอ้างอิงถึงชัดเจนขึ้น (พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์, 2544, น. 85)

43. ในภาษาไทยมีคำศัพท์พิเศษที่เรียกว่าราชาศัพท์ (royal words) ซึ่งเป็นคำพิเศษเฉพาะที่คนธรรมดาใช้กับเจ้ากับนาย การใช้คำราชาศัพท์นี้ยังต้องแบ่งแยกย่อยไปตามชั้น ตามยศของเจ้านายด้วย การใช้คำขึ้นต้น สรรพนามระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คำนาม คำกริยา ก็ใช้แตกต่างกันไปตามลำดับชั้น งานเขียนส่วนที่นำมาแปลนี้มีการกล่าวถึง พระเจ้า (God) สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของศาสนา 3 ศาสนาคือ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม และศาสนาฮินดู รวมทั้งมีการกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ และมุฮัมมัด ซึ่งเป็นศาสดาของศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลามตามลำดับ ในภาษาไทยกำหนดให้ใช้คำราชาศัพท์กับบุคคลที่มีฐานะดังกล่าว ดังนั้น คำที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านี้ในบทแปลทั้งคำขึ้นต้น คำสรรพนาม คำนาม คำกริยาจึงต้องปรับให้เป็นคำราชาศัพท์ที่เหมาะสม

44. the Temple Mount เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิวที่มีความเกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามด้วย ซึ่งตามตำนานที่เล่าขานกันในหมู่ชาวมุสลิมเชื่อกันว่า เทวทูตกาเบรียลได้ปลุกศาสตามุฮัมมัดให้เดินทางโดยใช้ม้ามหัศจรรย์ (A magical horse) ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าบนสวรรค์ ณ ที่แห่งนี้ (ชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์, 2551, น. 142)

45. ปรับโครงสร้างของหน่วยภาษาในระบบข้อความ (discourse) โดยเพิ่มคำว่า “ตัวอย่างเช่น” ในฉบับแปล เพื่อให้ลักษณะการเรียงประโยคของต้นฉบับเป็นไปตามลักษณะโครงสร้างของภาษาไทย เนื่องจากโครงสร้างการเรียงประโยคของภาษาอังกฤษที่แสดงตัวอย่างของเหตุการณ์ต่างๆ มักจะเรียงประโยคที่เป็นตัวอย่างต่อกันไปโดยไม่มีคำเชื่อมใดๆ ที่สื่อความหมายถึงการแสดงตัวอย่าง ซึ่งในภาษาไทยไม่มีโครงสร้างดังกล่าว เนื่องจากภาษาไทยต้องมีคำเชื่อมเพื่อบอกความหมายดังกล่าว

46. ผู้แปลเลือกทับศัพท์ชื่อเว็บไซต์ (raptureready.com) พร้อมทั้งแปลชื่อเว็บไซต์ดังกล่าวว่า “พร้อมสู่ความพิบัติ.คอม” เนื่องจากต้องการสื่อถึงความหมายของคำว่า “rapture” หรือ “ความพิบัติ” ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับ “Rapture Index” หรือ “ดัชนีชี้วัดความพิบัติ” ที่ผู้เขียนจะกล่าวถึงต่อไป เพราะดัชนีชี้วัดดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความไร้เสถียรภาพและความโกลาหลที่เกิดขึ้นทั่วโลกจากปรากฏการณ์แผ่นดินไหวน้ำท่วม โรคระบาด เป็นต้น ซึ่งคำดัชนีที่มากขึ้นจะชี้ให้เห็นว่า

วันโลกาวินาศสามารถเกิดขึ้นได้ทุกขณะ และเมื่อวันโลกาวินาศเกิดขึ้นแล้วพระเจ้าจะเสด็จกลับสู่โลกมนุษย์อีกครั้งด้วยความปีติตามความเชื่อของศาสนาคริสต์กลุ่มธรรมอัครนิกาย

47. the Book of Revelation เป็นพระธรรมที่พูดถึงวันโลกาวินาศกับวันสิ้นยุค และวันแห่งแผ่นดินโลกใหม่มากที่สุด ในบทพระธรรมต่างๆ ของพระคัมภีร์ไบเบิล โดยอัครทูตจอห์นเขียนขึ้นจากนิมิตที่เห็นเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นแก่โลกมนุษย์ในอีกกว่าสองพันปีจากวันที่ท่านบันทึกข้อความ (เจริญวรรณะสิน, 2544, น. 285)

48. the Gospels หรือพระวรสารเป็นหนังสือชุดแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ในคริสต์ศาสนา คำว่า “gospel” มาจากภาษาอังกฤษโบราณแปลว่า “ข่าวดี” หมายถึง ข่าวเกี่ยวกับการที่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อเป็นการไถ่บาปของมนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อข่าวนี้และยอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอด ผู้นั้นจะได้รับการไถ่บาป พ้นจากความพิณาศและจะได้รับชีวิตนิรันดร์ พระวรสารประกอบด้วยหนังสือ 4 เล่ม ได้แก่ มัทธิว (Matthew) มาร์โก (Mark) ลูกา (Luke) และจอห์น (John) ซึ่งบันทึกเกี่ยวกับพันธกิจ ชีวิตและคำสอนของพระเยซูคริสต์ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2548, น. 202)

49. the Old Testament หรือคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นภาคที่หนึ่งของคัมภีร์พันธสัญญา คำว่า Testament มาจากคำภาษาละติน Testamentum แปลว่า พิณัยกรรม เมื่อนำมาใช้ในศาสนาคริสต์หมายถึง ข้อตกลงและพระสัญญาของพระเจ้ากับมนุษย์ซึ่งปรากฏในคัมภีร์ไบเบิล แบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ ภาคแรก The Old Testament คัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม 39 เล่ม ภาคหลัง The New Testament คัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ 27 เล่ม รวม 66 เล่ม สำหรับคริสตชนโปรเตสแตนต์ ส่วนคริสตชนคาทอลิกมีคัมภีร์อีก 7 เล่ม เรียกว่า อธิกรรรม (Deutero-Canonical) ซึ่งชาวคาทอลิกถือว่าเป็นคัมภีร์ในสารบบ (Canonical Scripture) เสมอกับคัมภีร์ 66 เล่ม จึงรวมเป็น 73 เล่ม (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานสาขาลงกฤษ - ไทย, 2552, น. 571)

50. ผู้แปลเติมคำว่า “เพลิง” ลงไปในประโยค เนื่องจากในต้นฉบับผู้เขียนใช้คำกริยา “เท” กับสิ่งที่เป็นนามธรรมคือ “wrath” หรือ “ความแค้น” แต่รูปแบบการนำเสนอความคิดดังกล่าวไม่มีในภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทยมักจะนำสิ่งที่เป็นนามธรรมไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพพจน์ที่ชัดเจน ดังนั้น ผู้แปลจึงใช้การแปลแบบอุปลักษณ์ (metaphor) คือ

การระบุลักษณะสิ่งหนึ่งโดยใช้อีกสิ่งหนึ่งมาเทียบเคียง อุปลักษณ์เป็นการอุปมาเปรียบเทียบเป็นนัยๆ โดยไม่ต้องมีการใช้คำว่า เหมือน ดูจ as, like และคำอื่นๆ เพื่อแสดงการเปรียบเทียบ ผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องนึกภาพเปรียบเทียบเอง (สุพรรณิ ปิ่นมณี, 2548, น. 171) โดยผู้แปลได้นำ “ความแค้น” ไปเปรียบกับสิ่งที่เป็นรูปธรรมที่เหมาะสมกับบริบท นั่นคือ คำว่า “เพลิง” เนื่องจากเห็นว่า สามารถสื่อความหมายและแสดงภาพพจน์ให้เห็นอย่างชัดเจน รวมทั้งยังทำให้เกิดความงดงามทางภาษาด้วย

51. the Dome of the Rock เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาอิสลาม สร้างขึ้นกลางภูเขาวิหารและซ้อนทับลงบนพื้นที่ที่เชื่อกันว่าเป็น “วิหารของพระเจ้า” ซึ่งพระเจ้าไซโลมอน กษัตริย์ชาวยิวได้สร้างเอาไว้แต่เดิม หรือวิหารเดียวกับที่พระเยซูได้เสด็จมาทรงชำระล้างก่อนที่จะถูกโรมันเผาให้กลายเป็นซากปรักหักพังลงเป็นครั้งที่สอง (ชัชรินทร์ ไชยวัฒน์, 2551, น. 140)

52. the al-Aqsa Mosque เป็นมัสยิดที่มีความสำคัญเป็นอันดับสามของโลกอิสลาม ตั้งอยู่บนพื้นที่บริเวณภูเขาวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ความหมายของคำว่า “มัสยิดอัล-อักซา” คือ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันไกลโพ้น มัสยิดดังกล่าวถูกสร้างขึ้นครั้งแรกโดยจักรพรรดิไซโลมอน ปัจจุบันรัฐบาลอิสราเอลกำลังหาทางที่จะทำลายและรื้อถอนมัสยิดแห่งนี้เพื่อสร้างวิหารใหม่ตามความเชื่อของพวกเขาตนขึ้นมาแทน (บรรจง บินกาชัน, 2547, น. 108)

53. the Puritans คือ ลัทธิความเชื่อของผู้เคร่งศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ที่เรียกตนเองว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ซึ่งแสดงออกโดยการใช้ชีวิตที่ยึดมั่นในหลักศีลธรรมและศาสนาอย่างเคร่งครัด (ติน ปรัญญพฤทธิ, 2535, น. 331)

54. Likud (เป็นภาษาฮิบรูแปลว่า “การผนึกกำลัง”) เป็นพรรคการเมืองขวาจัดพรรคใหญ่ในประเทศอิสราเอล ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1973 โดย Menachem Begin จากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองฝ่ายเสรีนิยมและพรรคการเมืองฝ่ายขวาหลายพรรครวมกัน ปัจจุบันรัฐบาลของประเทศอิสราเอลอยู่ภายใต้การนำของพรรคลิคุดโดยมีนายเนทันยาฮูเป็นนายกรัฐมนตรี (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

55. เนื่องจากโครงสร้างเดิมของประโยคในต้นฉบับไม่มีใช้ในภาษาไทย ผู้แปลจึงเติมคำเชื่อม “เนื่องจาก” เพื่อแสดงความหมายเชิงเหตุผลของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคย่อย 2 ประโยค ในต้นฉบับแทนโครงสร้างเดิม เพื่อให้ทำให้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนมากขึ้น

56. Taqi ad-Din Ahmad ibn Taymiyyah เป็นผู้นำทางศาสนาของชาวมุสลิมที่มีชื่อเสียง เขาเกิดที่เมืองฮารัน (Harran) ซึ่งเป็นที่ตั้งของประเทศตุรกีในปัจจุบัน เขามีชีวิตอยู่ในช่วงสภาวะคับขันจากการรุกรานของพวกมองโกล (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

57. Zbigniew Kazimierz Brzezinski เกิดเมื่อวันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 1928 ณ กรุงวอร์ซอ ประเทศโปแลนด์ เขาเป็นชาวอเมริกันที่เกิดที่ประเทศโปแลนด์ เป็นนักรัฐศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภูมิยุทธศาสตร์และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเมือง เขาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาด้านความมั่นคงแห่งชาติให้กับประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ ระหว่างปี ค.ศ. 1977 – 1981 เขาเป็นนักลัทธิอัตถนิยมและมีชื่อเสียงโด่งดังจากการเสนอนโยบายต่างประเทศแบบกระจายสงครามในช่วงที่พรรคเดโมแครตกำลังเรืองอำนาจ (สารานุกรม Wikipedia ฉบับออนไลน์, 2552)

58. ตัดคำว่า “equally” 2 คำออกไปจากบทแปล เนื่องจากผู้เขียนกล่าวคำนี้ซ้ำๆ ติดต่อกัน 3 ครั้ง โดยสื่อความหมายเพียงอย่างเดียว ผู้แปลจึงเลือกแปลคำดังกล่าวเพียงคำเดียวโดยตัดคำที่ซ้ำ 2 คำออกไป เนื่องจากการแปลคำดังกล่าวทุกคำจะทำให้ภาษาไทยมีลักษณะผิดไปจากธรรมชาติ

59. Hasidism คือ ผู้ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาที่กระทำไว้กับพระเป็นเจ้า ฮาสิดีซึม (Hasidism) เป็นคำพหูพจน์ของ ฮาสิด (Hasid) ซึ่งมีรากศัพท์ว่า เฮเซด (Hesed) คำนี้มี ความหมายว่า ความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา (Covenant) ที่ได้กระทำไว้กับพระเป็นเจ้า ชาวอิสราเอลทั้งชาติได้เข้าอยู่ในพันธสัญญากับพระเป็นเจ้า แต่เฉพาะชาวอิสราเอลที่ซื่อสัตย์และรักษาสัญญาของพระเป็นเจ้าเท่านั้นจึงจะเรียกว่า ฮาสิดีซึม ในระยะแรกๆ พวกฮาสิดีซึมยังมิได้รวมตัวกันเป็นขบวนการแต่มีปะปนอยู่ทั่วไปในทุกแห่ง ต่อมาได้รวมตัวกันเป็นขบวนการเพื่อกระทำกิจอย่างใดอย่างหนึ่งเมื่อทราบว่ามิผู้จะมาทำลายความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญากับพระเป็นเจ้า เช่น กบฏแมกคาบีส์ (Maccabees) ที่พวกฮาสิดีซึมได้รวมตัวกันเป็นขบวนการก่อกบฏต่อต้านกรีกที่พยายามทำลายคติความเชื่อของตนเมื่อพุทธศตวรรษที่ 3 (ศตวรรษที่ 3 หรือ 4 ก่อนคริสต์ศักราช) (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2548, น. 213)